

Nam Phụ! Theo Em Về Nhà !

Contents

Nam Phụ! Theo Em Về Nhà !	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	45
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	64
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	75
25. Chương 25	78
26. Chương 26	82
27. Chương 27	86
28. Chương 28	89
29. Chương 29	93
30. Chương 30	96
31. Chương 31	100
32. Chương 32	103
33. Chương 33	106
34. Chương 34	109
35. Chương 35	114
36. Chương 36	117
37. Chương 37	120
38. Chương 38	122
39. Chương 39	126
40. Chương 40	128
41. Chương 41	131

42. Chương 42	134
43. Chương 43	137
44. Chương 44	140
45. Chương 45	144
46. Chương 46	147
47. Chương 47	150
48. Chương 48	153
49. Chương 49	156
50. Chương 50	160

Nam Phụ! Theo Em Về Nhà !

Giới thiệu

*TRUYỆN CÓ YẾU TỐ 16+, ĐỘC GIẢ CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC !!!!!Tên : Nam phụ! Theo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-phu-theo-em-ve-nha>

1. Chương 1

Tôi 24 tuổi , đang sống một mình ở một khu ổ chuột và điên cuồng đi làm thêm kiếm tiền .

Tại sao phải điên cuồng ấy à?

Thứ nhất , vì tôi cần tiền đi sửa sắc đẹp!

Thứ hai , tiền là tiên là phật là sức bật của lò xo ! Thử hỏi xem trên đời này ai không yêu tiền chứ hả?

Thứ ba , có tiền là có tất cả! Hạnh phúc không mua được bằng tiền á? Đừng có đùa! Với tôi đây thì tiền với hạnh phúc xấp xỉ nhau rồi đấy!!

Nếu như nhà tôi có tiền thì chắc chắn bố mẹ tôi sẽ không bỏ rơi tôi trong thùng rác từ khi tôi mới được mấy tháng tuổi !

Nếu như cô nhi viện chỗ chúng tôi ở có tiền thì sẽ không phải dùng bếp củi mà đun , dẫn đến hỏa hoạn bỏng rụi một bên mặt của tôi thế này!

Nếu như tôi có tiền cũng đi chữa sẹo thì chắc chắn sẽ có người nhận nuôi chứ không phải chịu khổ ở cô nhi viện đến 18 tuổi sau đó phải tự ra ngoài kiếm sống !

Còn vô vàn những cái nếu như khác nữa mà tôi không tiện kể tên . Nhưng cuộc đời này là như vậy đấy , xã hội vận hành bởi sức mạnh của đồng tiền . Không có nó , đi một bước cũng khó khăn ...

Sao tự dưng tôi lại nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng này ấy hả?

Thử nghĩ coi .. Căn nhà ổ chuột lọt mái tôn bị cắt điện giữa mùa hè trong khi bạn đang lúi húi trong bếp bóc mai cua nấu canh . Đã đói còn nóng , không những thế còn bị cua cắn .. Ui da ! Nhắc cái bị nó cắn luôn!!!

“Á! Con cua chết tiệt!! Mau thả ra !!!! Ối !! Oái !!!!!”

RẦM !!!

.
. .
.

Không khí đã dễ chịu hơn nhiều , cái oi nóng khi nãy biến mất không còn dấu tích . Đây chính là suy nghĩ đầu tiên ập đến với tôi sau khi lơ mơ mở mắt .

Đúng đây , các bạn đoán không nhầm đâu , trong lúc hất văng em cua kia tôi đã vô tình kích hoạt tính năng hậu đậu không giới hạn của bản thân , trượt chân ngã ngửa ra phía sau , đập gáy vào cạnh bàn ăn trước khi hoàn toàn hôn đất .

Đau ê ẩm luôn !

Cảm giác chẳng tốt tý nào .. Cũng may là có điện rồi , quạt tôi đang bật nên mới thấy mát thế này . Chắc , chắc mình ngất xỉu lâu lắm rồi mới vậy. Kiểu này thì còn canh cua canh cá gì nữa , ăn đại mì rồi đi cà truyện cho xong!!

Quá mệt!

Ố .. Hình như tôi quá mệt nên hoa mắt hay sao ấy..

Cái trần nhà này đâu phải trần nhà tôi đang thuê đâu??? Nói đúng hơn là cái nhà tôi đang ở làm quái gì có trần nhà, chỉ có tấm tôn lọt lên thôi .. Còn đây , đây là cái gì???

Trần nhà cao vút treo một chùm đèn lớn cực kì xa hoa , trắng lẹ . Màu sơn trắng được tô điểm những bông hoa Anh Đào hồng nhạt bay phất phơ khắp chốn ...

Mẹ ơi , cái đèn kia mà rơi xuống thì chết là cái chắc !

Ấy , giờ không phải lúc nghĩ chuyện này!

Đây là đâu??

Ai đã đưa tôi đến đây? Với mục đích gì???

Lẽ nào là bố mẹ ruột của tôi sau khi giàu có đã quay lại đón tôi về . Và lúc tìm thấy tôi thì tôi đang ngất xỉu nên đã đưa tôi đến đây luôn??

Có phải không?

Nhỡ là đám bắt cóc hay mua bán nội tạng thì sao nhỉ? Hmm , nhưng tôi xấu xí thế này bắt để bán sức lao động chắc? Còn nữa , nếu là để dùng tôi vào mục đích xấu xa thì làm gì có chuyện cho tôi vào căn phòng trắng lẹ thế này ..

Phải, nói không sai đâu! Căn phòng này không chỉ có cái trần xa hoa , mà mọi thứ đều cực kì hoành tráng!

Nếu căn nhà ở khu ổ chuột của tôi là địa ngục thì đây chính xác là thiên đường!

Căn phòng rộng rãi với nhiều cửa sổ với tầm nhìn hướng ra vườn hoa lớp sắc sỡ . Giấy dán tường trang nhã hợp tông với thảm trải sàn , rèm cửa và bộ chăn ga trên chiếc giường lớn tôi đang nằm . Một bộ bàn ghế gỗ kê giữa căn phòng , mấy tủ quần áo được sắp sát góc tường , lại thêm mấy cây cảnh , vài món đồ trang trí .. Tất cả đều hài hòa tinh mỹ , thêm một vật hay bớt một vật cũng đều làm giảm giá trị của căn phòng ...

Với con mắt của một kẻ 24 năm sống trong nghèo đói tôi hoàn toàn có thể nhận xét : Chủ chỗ này vô cùng giàu!!

Nhưng người ở giai cấp tư sản này sao tự dưng quan tâm đến kẻ lao động như tôi vậy?! Còn đưa tôi đến đây , cho nằm giường tử tế .. Lẽ nào tôi đoán đúng , là bố mẹ ruột của tôi thật??

Nằm mãi cũng không phải cách , tôi uể oải ngồi dậy , dụi dụi mắt , xoa xoa mặt cho tỉnh hẳn ..

Á Á Á Á Á

CHUYỆN GÌ THẾ NÀY???

Sờ lại mặt lần nữa xem ...

Á Á Á Á Á

KHÔNG ĐƯỢC!

Tôi phải bình tĩnh !!

Nhưng ai đó nói cho tôi biết được không??

Vết sẹo bỏng trên mặt tôi ĐI ĐÂU MẮT RỒI???

BIẾN MẮT RỒI Ừ ???

Tôi điên cuồng xoa xoa hai bên má của mình , xác thực là nó vô cùng mịn màng . Hahaha phép lạ gì đây? Vết sẹo trên mặt tôi đã hoàn toàn biến mất mà không cần phẫu thuật!!

Vậy là xong rồi , tiết kiệm được một khoản tiền lớn rồi! Có thể mua nhà riêng được rồi !!!!

Ông trời đúng là tốt với tôi quá mà, tự dưng cho tôi một phần thưởng quá lớn như thế .. Đúng là các cụ nói cấm có sai đâu : ở hiền thì gặp lành !!

Mà nữa này .. Hình như tôi gặp cái lành hơi bị lớn hay sao ấy .. Ông trời đã cho tôi lành sẹo , còn khuyến mại thêm cho tôi vài tấn mỡ trên người là thế nào???

Đúng đó , tay này , chân này , bụng này ... Trời! Sao béo thế này??

Tôi đã ngất bao lâu rồi mà có thể béo thành thế này hả trời????

Chẳng lẽ không mất tiền phẫu thuật nhưng lại phải chi tiền hút mỡ???

Không !

Cái đây không phải trọng điểm.. Ai nói cho tôi biết , tôi đang ở trong cái tình huống quái quỷ gì đây được không????

2. Chương 2

Không cần chờ đợi quá lâu , cuối cùng cũng có người tiến vào căn phòng lớn .

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang cùng tiếng cửa mở , tôi dừng bàn tay đang xoa nắn đồng mỡ tự dưng mọc ra khắp người lại , nuốt nước bọt hồi hộp nhìn qua .

Người vừa đến là một cô gái cực kì xinh đẹp , nói theo kiểu ngôn tình thì đây đích thị là nữ chính điển hình! Tóc đen dài thẳng đến thắt lưng , mềm mại như thác nước , khuôn mặt trái xoan thanh tú với những đường nét hài hòa hội tụ trên làn da trắng sứ . Đôi mắt to tròn như phủ một tầng hơi nước long lanh đang ẩn hiện sau hàng lông mi cong dài tựa cánh bướm chớp động . Hàng lông mày đoan chính , sống mũi cao thẳng nhỏ xinh , một đôi môi anh đào ngọt ngào sâu lắng ..

Và yêu nghiệt hơn , con người có khuôn mặt thuần khiết thánh thiện như thiên sứ ấy lại có một thân hình vô cùng bốc lửa! Bộ ngực no tròn đầy đặn , vòng eo nhỏ xíu và một bờ mông cong quyến rũ ..

Má!

Tự dưng bị thần Ngôn Tình nhập hay sao mà tôi lại dùng thứ ngôn ngữ kiểu kia để tả người vậy??

Nói chung cô gái tầm 15-16 tuổi này vô cùng đẹp , nhưng đẹp thì đẹp , trong trí nhớ của tôi chẳng có tí tí cảm giác quen thuộc nào với cô ấy cả .

Là ai đây??

Hay bố mẹ ruột tôi để thêm em gái ..

Nếu thế thì ghen tị quá đấy! Nó ăn sung mặc sướng để rồi xinh đẹp thế kia .. Chả bù cho tôi ...

“Tịnh Nhi, chị tỉnh rồi đấy à??” Gọi tôi bằng chị .. đoán đúng đến 90% rồi!! Ừm ừm .. Em gái xinh đẹp , giọng nói cũng thật dễ nghe! “Hay lắm , vừa lúc bố trở về!”

“Tôi là Ái Nhi!” Không phải Tịnh Nhi đâu , đừng có gọi bừa lên thế “Em là ai? Đây là đâu??”

“Tôi là ai á?? Đây là đâu á???” Em gái xinh đẹp phá ra cười ,nụ cười khoái trá xen lẫn giễu cợt . Quái , con quỷ nhỏ này .. Ai làm gì nó mà nó lại cười kiểu xúc phạm tôi vậy? Hay nó khinh tôi nghèo?? “Mới đây bà ngã có mấy chục bậc cầu thang mà đã mất trí nhớ rồi à?? Đóng mở trên người bà đúng là vô giá trị!”

“Cái gì??” Ngã cầu thang đâu? Tôi bị đập đầu vào bàn khi đang bóc cua mà !

Tôi nhớ rõ ràng , không thể nào là mất trí được ! Phía sau gáy vẫn còn đau đây này ..

“Hừ , đừng có vờ vịt nữa bà béo!” Cô ta cười khẩy “Bố về rồi muốn cả nhà cùng ăn cơm , tôi bị ông ta sai lên gọi chị đấy! Khôn hồn thì mau xuống nhà đi!”

Ồ.. Dù gì tôi cũng lớn hơn nó , sao con bé này ăn nói chẳng nề nang ai thế nhỉ? Mất dạy quá thể!

Thôi .. hai mấy tuổi đầu chả lẽ đi chấp đứa trẻ con ..

Tôi ngán ngẩm lắc đầu quay đi sờ sờ mỡ bụng của mình, đúng lúc con bé như sức nhớ ra cái gì , hung hăng quay mặt lại . Đôi mắt hạnh ngọt ngào ánh lên mấy tia đe dọa sắc lẹm : “Chị dám để lộ chuyện chị ngã cầu thang với bố thì đừng có trách tôi!”

Sau đó quay người đi , phong thái hiền dịu lại khôi phục như lúc nó mới bước vào phòng .. Mẹ! Đây là trẻ con 15 tuổi hay diễn viên chuyên nghiệp vậy? Lật mặt còn nhanh hơn bàn tay nữa...

Không khai thác được chút thông tin nào có ích , tôi đành uể oải lê thân hình to quá khổ của mình xuống giường . Hi vọng khi xuống dưới nhà , “người cha” kia có thể giải thích mọi chuyện cho tôi biết .

Gần cửa phòng có một cái gương lớn được viền gỗ và trạm trổ cầu kì . Nó thì có gì lạ để tôi để ý ấy à? Không! Nó không có gì lạ cả , thứ lạ lùng là cái bóng của tôi trong gương kia kìa!!!!

Cái bóng đó ..

Mẹ ơi ...

Á Á Á Á Á

.

.

.

Vuốt ngực lại cho xuôi , tôi cố gắng hít thở vô cùng bình tĩnh ..

NGƯỜI TRONG GƯƠNG KHÔNG PHẢI LÀ TÔI!!!!

Chính xác trăm phần trăm luôn!

Dù khuôn mặt có béo lên gấp 10 lần thì mặt mình vẫn là mặt mình làm sao mà lẫn được chứ .. Có điều ,cái bản mặt thịt này chính xác không phải mặt tôi đâu ..

Đôi mắt xanh nhạt này là của ai ai ai ai ???

Tôi là người châu Á đó! Chúng tộc người da vàng thuần , tóc đen mắt cũng đen nốt! Vậy thì cặp mắt xanh này là của ai??

Còn cái mũi nữa! Mũi tôi tẹt dí, đây lại vừa cao vừa thẳng thế này là gì??

Trời ơi .. Bối rối quá đi!

Với một cô gái thời đại mới đọc truyện nhiều thành quen, trong đầu tôi tự nhiên nảy ra một tình huống :
Mình ngã mạnh quá là linh hồn văng ra , đúng lúc hồn phách của cô bạn này cũng bị em gái xinh đẹp làm bay ra lúc ngã cầu thang ..

Chính vì sự việc xảy ra cùng lúc nên mới có chuyện tôi bị nhập nhầm xác !!

Làm thế nào đây??

Tôi có thể trở về thân thể của mình nữa hay không??

Ngày mai .. Ngày mai nhất định phải qua nhà mình xem mới được !

Hừm , mà cái cô nàng này béo gì mà béo quá thế vậy? Béo lấp hết cả đẹp luôn!

Chắc tại thế nên mới đâm ra tự ti rồi sợ cô em gái xinh đẹp khi này, nó đẩy ngã cầu thang rồi còn không dám ho he gì .. Chẹp , thôi đây là chuyện của nhà người ta , không liên quan gì mà xen vào coi chừng bị chửi là lảm chuyện!!

Tôi lê lét tẩm thân mỡ màng của mình ra khỏi phòng , cảm giác mỗi lần bước chân là một lần xảy ra động đất chục độ richte chứ chẳng ít ..

Ra khỏi cửa lại tiếp tục choáng váng vì độ xa hoa của căn nhà. Hành lang dài tít tắp được trải thảm lông sạch sẽ , hai bên tường được trang trí nhả nhặn , thi thoảng lại điểm xuyết vài bức tranh tường cỡ lớn tinh tế .

Cầu thang nằm ở cuối hành lang , nó cực kì rộng rãi và xa hoa . Những thanh chắn bằng gỗ bản được trạm trổ cầu kì đủ hình dáng nằm uốn lượn từ tầng hai xuống tầng một. Tôi run rẩy chạm vào nó , xúc cảm trơn nhẵn mát lạnh từ từ truyền đến cực kì dễ chịu .

Đúng là đồ của nhà giàu có khác!

Chắc ông trời thấy tôi chịu cảnh cực khổ nhiều quá rồi nên bù đắp cho tôi bằng cách để tôi du lịch vào thân thể người khác xong trải nghiệm chuyện này đây mà ..

Haha , cô nàng béo à .. Tôi trải nghiệm xong nhất định sẽ trả cô thân thể! Tôi không ác độc đến nỗi chiếm luôn cái thân mỡ của cô đâu! Yên tâm ở trong người tôi đi!!

Tầng một như bình thường là phòng khách , nó được bày trí tráng lệ hết như cung điện hoàng gia tôi hay thấy trong phim cổ của Phương Tây . Đẹp đến hoa mắt và rộng đến hoang mang!

Hoang mang thật ý .. Đi mãi không hết , hay tại tôi đang béo quá nên mới cảm thấy đường dài , mỗi bước là một khó khăn??

“Cô chủ! Mọi người đang đợi ở phòng ăn!” Một cô hầu gái xinh đẹp dịu dàng chạy đến hướng dẫn , chẹp , đúng là nhà giàu có khác đến cả giúp việc trông cũng có-điều-kiện thế này!

Chắc làm ở đây lương cao lắm , sau này tôi phải bảo nàng béo cho xin một chân giúp việc mới được! Rửa bát hay quét vườn hoặc cọ nhà vệ sinh gì gì đó chị đây cân hết!

“Sao cô chủ ăn mặc kiểu này? Hôm nay cậu Đạt cũng đến ăn cơm đây , không ai nói gì với cô ư?” Cô hầu gái xinh đẹp thân thiết kéo tay cô-chủ đi đến một căn phòng nhỏ , vừa đi vừa hỏi không ngớt lời như kiểu thân thiết lắm .

Đùa chắc , mọi thứ đều rộng , mỗi cái bếp là bé à?? Nhà này cũng kì quái quá đi! Mà không phải mọi người ở đây à? Sao chẳng thấy ai thế này??

Nhân vật mới lên sân nữa rồi!

Cậu Đạt này có vẻ vô phúc lọt vào tầm ngắm của nàng béo rồi! Nhưng sao mọi người đều biết chuyện này vậy? Hay nàng béo của chúng ta yêu đến mù mắt, si tình đến mức ai nhìn qua cũng biết??

Chắc, nói thật nhé, nhan sắc này mà đứng cùng một chỗ với em gái xinh đẹp lúc này ấy có cho thêm tiền cũng chẳng thẳng đàn ông nào thích!

Trừ khi thẳng đó bị mù mắt hoặc có sở thích quái dị! Tôi đây thâm niên làm gái xấu 24 năm nên biết rõ lắm mà ..

“Thay đồ đã cô chủ!!” Cô hầu gái cười tươi như hoa kéo tôi vào. Thì ra không phải phòng ăn .. Nhưng đi ăn ở nhà mình thôi mà, có cần thay đồ cầu kì vậy không? Hừm, quan trọng là với cái thân hình này, có thay đồ hay không thì cũng thế mà thôi ..

“Không cần ..” Tôi thấy bộ đồ ngủ xám này cũng được lắm mà, thanh nhã ra phết! Chắc nàng béo cũng tự biết mình béo nên chọn quần áo đơn giản đây mà ..

“Cô chủ! Bộ này thế nào??” cô hầu gái chẳng kịp nghe tôi từ chối đã vội kéo một bộ váy dạ tiệc từ trong đám quần áo ra, hớn hờ hởi.

Hự!

Chọc mù mắt tôi đi!!

Thẩm mỹ của cô ta có vấn đề hay xu hướng thời trang thế giới đang thay đổi mà tôi không hay biết thế??

Một chiếc váy bó sát màu đỏ tươi được pha ren và viền nhún quanh ngực cực kì lộng lẫy được đưa ra. Tôi mà mặc vào thì thành cái dạng gì? Con sâu khổng lồ chắc??

Có điên mới mặc!

Cho tôi thêm 10 lá gan tôi cũng không dám phỉ nhổ mắt người nhìn bằng cách này!!

“Không cần!” Tôi kiên định nói làm người đẹp đang ôm váy xụ xuống buồn bã “Đưa tôi đến phòng ăn!”

“Cô chủ ra khỏi phòng đi thẳng!” cô hầu gái đau lòng vì bị từ chối chậm chạp hướng dẫn “Em phải dọn phòng thay đồ!”

Dọn thì dọn!

Tôi tự đi cũng được!

Bữa mỗi một cái khinh bỉ mắt thẩm mỹ của ai-đó, tôi lục tục lê thân ra khỏi phòng. Đi qua phòng khách lớn và bị giữ chân bởi mấy bức ảnh cực bự trên tường.

Bức ảnh đầu tiên chụp một gia đình có 5 người, bức tiếp theo là anh trai Tuấn Anh, sau đó là nàng béo Tịnh Nhi và cuối cùng là cô em gái Ngọc Nhi ..

Ế, mấy cái tên này quen ghê đó!!

Tôi đứng trầm ngâm vắt óc suy nghĩ .. Tuấn Anh, Tịnh Nhi thì không ấn tượng mấy .. Nhưng mà Ngọc Nhi và cậu Đạt thì đặc biệt quen !!

Đúng rồi!

Chính là hai nhân vật nam nữ chính trong cuốn tiểu thuyết nào tàn tôi mới đọc hôm trước!

Trời ơi, sao tôi có thể quên được chứ??

Trọng sinh, hoán đổi thân xác, xuyên không .. gì gì đó bây giờ đều đã lỗi thời rồi! Xuyên thư đang lên ngôi !! Xuyên thư là một mới !!

Nhà nhà xuyên thư ..

Người người xuyên thư ...

Tôi cũng ĐÃ xuyên thư rồi!!!!

Mẹ ơi !!!

XUYÊN THƯ RỒI I I I I I !!!!!

3. Chương 3

Mẹ ơi ..

Hoán xác còn có cơ hội về , chứ giờ xuyên thư rồi tôi phải làm sao??

Tiện lợi cho mấy ông chủ của tôi quá mà! Mai đến ngày trả lương rồi thì đứa nhân viên chăm chỉ nhất là tôi đây lại nghỉ mất! Hức , mình còn vừa đóng một loạt các thứ tiền thuê nhà rồi điện nước các thứ các thứ ...

Biết thế ...

Còn cái tài khoản ngân hàng của tôi nữa chứ ...

Trời ơi! Bao nhiêu điều tôi còn lưu luyến ở thế giới thực! Mặc dù tôi đây hơi xấu xí cũng không thông minh lắm , nhưng mà cuộc sống một mình cực kì thoải mái .

Làm thế nào để trở về?

Với kinh nghiệm đọc xuyên thư n cuốn thì đa phần đều là chết thêm lần nữa , sau đó có một ông thần nào đó hiện hồn cho tôi chọn ở thế giới xuyên hay thế giới thực .. Nhưng mà đây là sách viết vậy chứ đã có ai chứng thực đâu !

Tôi không thông minh cũng không có nghĩa là tôi ngu ngốc đâu nhé! Bảo tôi lấy mạng mình ra mà thử nghiệm cái đây á? Đùa à? Chì đây còn chưa bị điên!!!

Nghĩ xem , thân thể này béo tý thôi , nhưng ở trong cái nhà bự chà bá kiểu này là biết bố mẹ giàu cỡ nào rồi! Tôi đây từ bé đến giờ chưa được trải nghiệm tiêu tiền của bố mẹ bao giờ , nay phải tận lực thử mới được!

Chậc , nhưng cũng tủi thân ghê gớm cơ .. Người ta xuyên qua không xinh đẹp thì cũng nghiêng thùng đồ chậu , còn tôi đây thì thế nào? Đã béo ú còn không có tiền đồ , để một đứa con gái 15-16 tuổi nạt nộ! Mình cũng đã 24 tuổi rồi đấy! Nhìn cái thân thể này chắc cũng tầm tuổi tôi ở hiện thực ..

Chẹp , gì thì gì cũng phải giảm béo mới được!

Giảm béo rồi mới tha hồ ăn tàn phá hoại , làm phá gia chi nữ thử xem cảm giác có phê không!!

“Xin lỗi , có thể tránh ra không??” Giọng nam trầm bồi rồi vang lên ngay bên tai làm tôi đang suy nghĩ xấu xa phải giật mình quay sang .

Ồ , rõ ràng mình đang tiến thẳng vào phòng ăn mà , loảng ngoảng lại đi lạc đến đâu thế này?? Nhà gì mà rộng quá thế quá đáng! Đúng là ngôn tình nào tàn có khác , tác giả vung tay viết là biệt thự tha hồ to lớn tráng lệ rồi ..

Người đó đứng vịn vào cửa nhìn tôi , anh ta hiển nhiên đang áy náy không biết nên đi ra ngoài kiểu gì vì cửa đã bị thân hình béo núc của tôi chặn kín . Hự , béo thật đó! Sắp che lấp luôn cái cửa rồi!

Tôi xấu hổ di chuyển, vừa lúng túng lui hai bước vừa lén nhìn trộm anh ta ...

Mẹ ơi .. lại là câu cảm thán khi này : Đúng là ngôn tình nào tàn có khác , người này quá đẹp trai đẹp trai đẹp trai!! Haha , học theo các đồng chí đi trước ấy mà , chuyện quan trọng phải nói ba lần cho nhớ!

Anh ta tầm 25 tuổi , khuôn mặt đẹp giao hòa các đường nét vừa thanh tú của thiếu niên lại vừa có chút trưởng thành của đàn ông thực thụ . Gò má góc cạnh , cằm vuông và khuôn mặt vô cùng men! Ấy thế

nhưng tọa lạc trên đó lại là một đôi mắt đen ướt át , cái mũi thanh nhỏ và một khuôn miệng hồng hào xinh đẹp!!

Yêu nghiệt quá thể đáng!

Mẹ nó , truyện có khác ! Thể loại đẹp nào cũng vẽ ra được! Đến cả vừa ngây thơ vừa trưởng thành thể này cũng có luôn!!!

“Em nhích ra chút nữa được không?” Anh ta trầm ồ lên tiếng lần thứ hai . Tôi tiếp tục trở mắt nhìn người này , thắc mắc không hiểu anh ta có bị giảm thị lực không mà không thấy tôi mới vừa lui lại hẳn hai bước “Chưa đủ chỗ cho tôi đi qua!”

“Hả??” Tôi đã quá coi thường mỡ bụng rồi!!

Nhìn lại mình vẫn chần quá nửa cái cửa , tôi đau đớn tự véo mỡ sườn quyết tâm giảm béo lại tăng thêm hai phần , lui hẳn về phía sau để thoát khỏi cái cửa chết tiệt..

“Nhìn gì kĩ vậy??” Anh ta bước ra khỏi cửa , quay sang hỏi tôi một câu trúng tim đen! Má , chị đây chỉ nhìn lén , sao nhà người lại biết?? “Hâm mộ thân hình hoàn mỹ của tôi quá hả??”

“Cái gì??” Chị đây mặt xấu thôi chứ người cũng .. Quên mất .. Tôi vẫn còn nghĩ mình gầy như ngày xưa ... Nhưng nhìn cái mặt đẹp kia vênh lên kia, thật đáng ghét!

“Anh có gì hay mà tôi phải hâm mộ?? Đồng cơ bắp kia chắc??”

“Đã nhìn lén đến cơ bắp của người ta rồi??” Anh ta cười cợt nhả , giọng nói ra chiều yếu ớt như gặp phải đâm tặc mà anh ta thì không có khả năng chống cự “Bao lâu không gặp mà vẫn đáng ghét như vậy ~”

“Nói chuyện buồn nôn vừa thôi!” Tôi xì một tiếng , anh đẹp trai , nào anh không có vấn đề chứ?? Một tên bình thường làm gì có chuyện đi trêu gái xấu , đã thế còn béo núc ních nữa chứ .. Chắc chắn nào bị úng nước , hoặc anh ta biến thái ...

Mà khoan!

Bao lâu không gặp?

Ai đây??

Nhân vật nào đây???

“Bị nói trúng tim đen rồi hả?” Anh ta khoanh tay cười khẩy “Tý nữa ngủ đừng có mơ tưởng đến thân thể của tôi đấy!”

“Thèm vào!”

“Ừ , có thấy ai thèm ra bao giờ đâu??”

Hơ ..

Mặt dày quá thể!

Cuốn truyện tôi xuyên có nhân vật nào mặt dày như tường thành thể này không nhỉ? Đã thế còn là kẻ trêu đùa không trừ một ai , miễn đó là con gái nữa chứ ..

Nghĩ không ra đây ..

“Thôi tôi đi trước , bái bai!”

Tất nhiên , có cho tôi tiền tôi cũng chẳng thèm từ biệt tên biến thái đó . Trừ khi là rất nhiều tiền ..

.
. .
.

Tôi liếc qua cánh cửa khi nãy , phía trên nó treo cái mỹ danh “nhà vệ sinh” to không tưởng . Mẹ ơi , mình đi nhà ăn mà! Ăn chưa được miếng nào đã đi vệ sinh cái gì??

Ông trời!

Ông dùng tiết canh chó xong muốn đi nhà vệ sinh là chuyện của ông, không liên quan gì tôi mà lôi tôi vào!!!!

Đau đốn nguyên rửa hết những thứ tôi nhìn thấy , tâm trạng mãi mới khá hơn một chút tự đứng lại chùng xuống .

Cuốn tiểu thuyết tôi vừa xuyên vào là một cuốn nào tào nhảm chính hiệu!

Đầu tiên phải kể đến , nó là sách in lậu!

In lậu nghĩa là thế nào ? Nghĩa là nó chẳng được cơ quan nào kiểm duyệt hay chấp nhận cho phát hành ra thị trường cả . Nhà in thấy lướt đọc trên mạng cao thì vui tay in vài chục ngàn cuốn tung tóe ra cho người đọc thôi .

Tiếp theo , tôi đọc cuốn này chẳng phải vì nó hay hoặc có giá trị nhân văn cao cả vân vân mây mây gì sất! Đơn giản vì thấy trên mạng các anh chị em bàn phím nói nhiều đến nó quá mức .

Tại sao họ nhắc đến cuốn sách này?

Vì nội dung của nó cực kì nhạy cảm , 90% sách nói về vấn đề xxx , đã thế còn SM , NP rồi hấp diêm , ấu dâm , gian thi ... đủ cả!

Khủng khiếp như vậy mà nó lại được gắn mác 12+!!

Các em nhỏ thi nhau vào đọc khen tới tấp , còn đám trâu già lão luyện nhìn thấy ảnh hưởng của nó thì chỉ trích , chê bai đủ điều .

Tự đứng lại thành làn sóng tăng bốc bộ truyện dở hơi ăn cám lợn này lên cao , đi đâu cũng thấy nhắc đến tên nó!

Và lí do tôi đọc chính là tò mò ...

Cuối cùng , phải nhắc đến chuyện tác giả!

Người viết càng chín chắn thì mức độ viết ra tác phẩm có giá trị càng cao. Sự chín chắn không phải thể hiện ở tuổi tác mà là do trải nghiệm hình thành . Thế nhưng , độ tuổi cũng có một tỉ lệ thuận nhất định với sự trưởng thành của con người ..

Và em gái xinh đẹp viết ra bộ truyện đó mới có mười mấy tuổi ..

Tôi thở dài , đau lòng vô hạn vịn vào một cánh cửa kính mờ ảo ... Đây hẳn là phòng ăn đi , cuộc bộ cả ngàn km rồi mà chưa tìm thấy phòng ăn chắc tôi bỏ cuộc đi về căn phòng trên tầng hai nằm mất . Chứ con đường tìm kiếm thức ăn gian nan kiểu này tôi không muốn đi đâu .

Dù sao béo thể này nhịn chục bữa cũng không chết .. Ừm , nhưng tôi không chắc mình đủ khả năng tìm thấy cái phòng lúc trước ...

Thôi cứ vào đại vậy ..

Đẩy cánh cửa ra thành một khe hở lớn thật lớn tôi chậm chạp tiến vào . Phòng ăn cũng giống như bao căn phòng khác trong ngôi biệt thự ngàn mét này , nó rộng thênh thang và được bao phủ trên mình thứ kiến trúc dát vàng dát bạc , xa xỉ kinh hoàng .

Những cửa sổ chạm kính lớn hướng tầm nhìn ra hoa viên mênh mông , sắc sỡ những sắc hoa . Vài tấm rèm cửa được cuốn gọn hai bên cửa sổ tạo thành kiểu kiến trúc Gothic đặc trưng . Bàn bếp dài , sạch sẽ với những dụng cụ làm sáng bóng được kê trong góc phòng . Và ở giữa là bộ bàn ghế dài xa hoa như dành cho một đại gia đình 30 người ..

Thứ lộng lẫy nhất trong phòng ăn không phải đèn chùm siêu lớn đang tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh mà là con người .

Không , phải nói là những con người mới đúng!

Trong phòng đã có sáu người ngồi sẵn . Ghế chủ tọa và bên phải là hai người tầm tuổi trung niên , đây chắc chắn là bố mẹ của Tịnh Nhi.. Ồ , không theo tiểu thuyết thì mẹ Tịnh Nhi đã chết rồi, người này là mẹ kế của cô ấy , là mẹ ruột của Ngọc Nhi!

Muốn nhỏ nước bọt cho loãng đông cầu huyết này quá! Lúc nào cũng kiếu mẹ kế con chồng đầu đá nhau không thấy mệt à? Sao không ai nghĩ ra tình tiết mới vậy?? Kiếu như .. Ài , thôi , tôi không thông minh , tạm thời không nghĩ ra được..

Kế bên người phụ nữ chính là cô em gái xinh đẹp vừa dọa dẫm tôi khi nãy. Đây là nhân vật nữ chính tính cách không bình thường Ngọc Nhi rồi ..

Còn ở cạnh người đàn ông là ba tên con trai độ tuổi từ 23-27. Một người chắc là “anh trai” tôi , vì nhìn mặt anh ta giống hệt cái ảnh lớn treo trong phòng khách . Một người khác là tên biến thái khi nãy tôi gặp ở nhà vệ sinh .. Mẹ nó , cười với tôi à? Cười cái khỉ ấyl

Tôi quay đi không thèm để ý tên đó , nhìn lướt sang người con trai thứ ba và bất ngờ nhận ra rằng tất cả những người này đều chỉ là lá xanh làm nền cho anh ta mà thôi!!!

Trời ơi!!

Tim tôi ngừng đập mất!!

Đây mới là cái đẹp chân chính của ngôn tình tiểu thuyết này!!

Soái ca đến rồi !!!!!

Nam chính lên sàn rồi làng nước ơi !!!!!

Phần này là của tác giả :))

Vì là truyện tự st nên k tránh khỏi sai sót , mong mngg bỏ quá cho :))

Nếu thích truyện của mình , đừng quên nhấn nút sao nhỏ phía dưới và comt nhiệt tình để mh có động lực.

Lời cuối : chân thành cảm ơn , love all :”>

4. Chương 4

Tôi phải dùng định lực của hai mươi bốn năm để trấn tĩnh lại sau khi bị chìm trong cái nhìn của người đó . Khoảnh khắc anh ta liếc qua thể giới gần như vụn vỡ dưới chân tôi ..

Ôi trời , đây là người đàn ông kiêu ngạo này mới chỉ liếc qua rồi không thèm để ý quay người đi luôn thôi nhớ ! Anh ta mà nhìn tôi chăm chăm thì không biết tôi còn thể nào nữa .. Chắc tan hết mỡ mắt .. Nóng bỏng quá mà!

Khuôn mặt này chính là tỉ lệ vàng đấy nhá! Hoàn hảo ở mọi chi tiết , mọi góc độ!!

Đôi mắt sắc sảo , lông mày cương nghị , đôi môi ... F*ck!!! Cái này là gì hả?? Sao gặp nhân vật nào trong nào tôi cũng tự động nhảy ra cái đoạn miêu tả vậy?? Là tác giả đúng không?? Nhất định là tác giả mệt mỏi quá nên mượn miệng tôi để thông báo cho độc giả đây mà .. Đừng hòng! Muốn mượn thì phải trả tiền , đồ chùa đây à mà cho bà thích dùng lúc nào thì dùng?

Nói chung là anh ta vô cùng đẹp! Cực kì đẹp! Siêu cấp đẹp! Đẹp hơn tên biến thái kia cả ngàn lần! Đúng kiếu mẫu con trai tôi thích, hí hí ~

“Đến đây Tịnh Nhi , con chậm chạp quá!” Ông bố không khách khí mà cau mày trách cứ tôi . Điều này làm anh trai Tuấn Anh không vui chút nào , anh ta e hèm một tiếng rồi liếc qua tôi bằng ánh mắt cứng chiều .

Bất bình đây mà!

Đứa thiếu năng cũng hiểu tại sao ông bố lại có thái độ lồi lõm như thế với con gái mình . Có mẹ kế thì có luôn bố dượng , câu châm ngôn này ông bà nhà mình nói thì cấm có sai bao giờ!

Nhưng nếu để đứa con gái nhút nhát và xấu xí của mình cạnh cô công chúa như nữ chính chắc tôi cũng sẽ có thái độ này thôi . Không trách được , người ta đều có thiện cảm nhiều hơn với cái đẹp mà ..

“Có lẽ chị còn mệt!” Em gái xinh đẹp Ngọc Nhi cười dịu dàng , ánh mắt sắc lạnh bắn về phía tôi như không ngừng nhắc nhở chuyện khi nãy . Hừm , trẻ con!

“Ừm ..” Tôi gật đầu “Con mệt quá muốn ngủ mà chó cứ sủa inh ỏi không tài nào ngủ được ..”

“Đi bị dị ứng lông thú nên nhà mình có nuôi chó đâu con?” Mẹ kế cười tươi , hiền dịu hỏi tôi một câu vô cùng ngây thơ.

Tôi chỉ đang xỉa xối thôi chứ làm sao biết được chuyện nhà này vì bà mà không nuôi chó ..

Chắc , đang mượn câu nói của chính tôi để thị uy với tôi đây mà. Kiểu : xem đi cưng , bố cưng chiều chuy chưa? Vì nghĩ cho chuy mà cả cái biệt thự to tổ bố này không có bóng dáng của loài nào có lông đâu nhé!

“Vậy ạ?” Tôi bĩu môi , nhún vai ngồi xuống cạnh em nữ chính xinh đẹp “Chắc con mơ ngủ!”

Ngọc Nhi biết chắc chắn tôi không mơ ngủ mà là đang hướng mũi nhọn vào cô nàng . Thế nhưng đứng trước bố tôi và một đàn trai đẹp thế này thì làm sao cô nàng dám tỏ thái độ , nhìn kiểu cười tươi tỉnh và cái xiết tay cầu kính đối lập nhau kìa .. trẻ con cũng có cái hay đấy chứ .

Tôi suýt bị đám đồ ăn trên bàn dọa cho nhảy dựng lên . Đùa chứ , từ bé đến giờ ăn sang nhất là đi ăn cỗ đám cưới , bình thường ở cô nhi viện hoặc khi đã ra ở riêng tôi đều giản tiện việc ăn uống hết mức . Nhìn thấy nhiều món ăn , màu sắc đặc biệt và thơm nức mũi thế này vẫn là lần đầu tiên!

Bình tĩnh !

Bình tĩnh!!

Mình đang là tiểu thư nhà giàu đó!

Mặc dù mình đang béo ú , nhưng cũng không thể tỏ ra quá thèm thuồng đồ ăn được!

Nghèo nhưng đây cũng phải có tự trọng , không bao giờ bán nhân phẩm cho đồ ăn đâu !

Không bao giờ !!

Không bao giờ .

Không ...

“Giới thiệu với con...” Bố bắt chợt lên tiếng , giọng nói tự dưng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều “Đây là cậu Kiên , thiếu gia của tập đoàn S! Còn đây là hai cô con gái nhà chú , Tịnh Nhi thì khỏi nói rồi , đây là Ngọc Nhi!”

“Chào em!” Tên biến thái hoang tưởng cấp độ cao ở cửa nhà vệ sinh lên tiếng , đôi mắt đẹp không hiểu sao lại dừng ở chỗ tôi lâu hơn vài giây.

Chắc anh ta sốc khi gặp nữ chính xinh đẹp đây mà ! Theo tôi nhớ , tên Kiên này chính là một trong số n tên nam phụ lót đường cho con đường hạnh-phịch của anh chị nam nữ chính ...

“Cậu Đạt thì chắc không phải giới thiệu lại nữa chứ?” Tuấn Anh thấy không khí hơi trầm , liền chỉ vào anh đẹp trai Nam Chính ngồi gần đó mà pha trò. Hừ , đùa quá kém! Làm tôi đây nhếch môi cười cũng không buồn! “Này, cậu đạo này đến ăn chùa ở chùa nhà tôi hơi bị nhiều! Tính cưa em gái tôi hả???”

“Em gái anh có hai người, anh nói tôi định cưa ai?” Đạt lãnh đạm , nhếch đôi môi mỏng lịch sự hỏi lại . Ánh mắt dĩ nhiên không nhìn cũng biết , đang dán chặt vào Ngọc Nhi xinh đẹp với cái nhìn cực kì ái muội.

“Hahahah ~” Tuấn Anh chưa kịp trả lời , phía bên cạnh Kiên Vô Duyên rất vô ý phá ra cười . Mặc dù điệu cười của anh ta vô cùng dễ nghe , nhìn thôi cũng đủ đẹp mắt làm người ta vui lây .. Thế nhưng , sao tôi lại

không vui nổi thế này?? Tên kia, tôi chỉ chặn anh có một tí ở cửa nhà vệ sinh , sao anh lại cứ hướng mắt lườm tôi là thế nào??

Cả đời tôi đây ngoan ngoãn hiền lành , ăn ở phúc đức , chưa làm gì có lỗi với ai bao giờ .. Thế mà sao vừa xuyên sang đây đã vấp phải đá vậy???

“Anh cười cái gì?” Tôi cau có vì biết thừa nụ cười đều đặn này thế nào cũng có dính dáng đến mình. Bố có vẻ không vừa lòng vì thái độ bất lịch sự và sự khó chịu tôi thể hiện ra mặt , nhưng mà kệ ông ta , ai thêm quan tâm chứ?

“Có gì vui sao anh Kiên?” Ngọc Nhi ngọt lịm lên tiếng , giọng nói thanh nhã đối lập hoàn toàn với giọng nói tôi đang sở hữu.

Mẹ nó!

Đây là bất công tuyệt đối có được không??

Vì sao nhân vật chính có thể có được mọi loại đãi ngộ tốt đẹp , lương cao , phúc lợi lớn , muốn cũng có thể khuyến mại thêm ; mà chúng tôi, đám nhân vật phụ lại làm việc vất vả mà chỉ có thể bị trừ lương chứ chẳng thể tăng??

Xem đi , người ta đẹp , giọng nói cũng hay , cử chỉ thì thanh thoát các thứ các thứ ... Minh đây ..

“Sao cháu cười , nói ra cho mọi người cùng vui nào!”

“Phải đó! Chuyện vui phải chia sẻ chứ!!”

“Nói đi!”

“Cháu sợ mình nói ra , có người sẽ giận!” Anh ta cười đến suýt chảy nước mắt , vừa cố gắng nín nhịn vừa liếc qua tôi một cách bí mật.

“Ai giận chứ? Đều là người nhà!” Bố vui vẻ lên tiếng , cực kì xuề xòa . Người nhà cái khỉ gì? Ông này mâu thuẫn quá đi mất . Không phải 5phút trước ông mới giới thiệu anh ta cho chúng tôi quen à? Giờ đã coi là người nhà ngay được?? Tò mò nó vừa chút, nhận họ nhanh thế làm gì?

“Đúng đấy! Ai lại đi giận vì một câu đùa!” Mẹ kể thấy bố nói vậy cũng phụ họa theo , vẻ mặt tươi cười vạn năm không đổi “Cháu cứ nói đi!”

Sao lại không giận? Nếu câu đùa đó mang ác ý , và cái ác ý này hướng về mấy người thì xem các người có bình tĩnh được không??

Tôi đây hai mấy năm trời lớn lên cùng với sự trêu chọc dè bêu của đám con trai xấu tính lúc bị lấy ra làm trò đùa còn không tỏ ra bình thường nổi , nói gì ..

“Hai em Ngọc và Tịnh nhà mình ..” Anh ta chậm rãi lên tiếng , hừ , cái gì đây? Anh ngại tên dài à mà gọi mỗi hai chữ cái đầu vậy?? “.. Nói sợ mất lòng chứ , người sao tên y như vậy!”

“Hahahaha!”

“Đúng lắm! Đúng lắm!!”

“Anh cứ đùa hoài!”

“....”

F*ck!

Tên chết tiệt!!

Tỏ ra thông minh hay sao mà chơi chữ quá đáng vậy???

Hừ , bà tác giả đặt tên cũng có tâm quá đi! Nữ chính thì như Ngọc , còn nữ phụ thì như con Tịnh???

M* nó! Đúng là to béo thật , nhưng cũng có cần miệt thị người ta đến thế không hả? Hả? HẢ????

Tôi hung hăng ném cái lườm về phía anh ta , trên con đường làm việc đó , vô tình vấp phải cái liếc thoáng qua của nam chính Đạt.

Đôi mắt đen thăm thẳm ẩn chứa sự miệt thị và khinh thường không hề giấu giếm . Cái nhìn ấy làm tôi có cảm giác mình như thể thứ sinh vật bẩn thỉu không đáng nhắc tên , còn anh ta là kẻ cao quý lãnh diễm vậy ..

Gì chứ?

Làm như tôi đây không xứng ngồi chung bàn ăn với mấy người vậy! Mặc dù tôi nghèo nhưng tôi cũng là con người , cũng có tự trọng biết chưa?

Đợi tôi giàu xem ... Rồi sẽ có ngày anh phải quỳ gối dưới chân tôi!!

Dường như ngại bẩn mắt , Đạt chỉ nhìn thoáng qua tôi một giây rồi lập tức quay đi tiếp tục dùng bữa và đàm thoại vài vấn đề kinh tế với những người đàn ông còn lại . Hoặc thỉnh thoảng bọn họ cùng nhau hòa hợp trên đùa hai mỹ nữ ngồi cạnh tôi trên bàn ăn .

Riêng một mình một thế giới , tôi gần như đắm chìm trong đồng hồ ăn ngon lành và phong phú .

Không ổn!

Tôi bị sự xa hoa làm mờ mắt rồi!!

Tôi là nữ phụ!

Tôi đang xuyên thư đấy!!!!

Tỉnh dậy mau VI ÁI NHI !!!!!!!

5. Chương 5

Tôi dừng đùa lại một chút sau khi đã ăn cả tấn đồ ăn mà thấy bụng vẫn như chưa có gì hết . Mắt vô thức liếc qua phía đối diện , người ngồi đó chính là anh trai của thân thể này : Vi Tuấn Anh , bên cạnh là nam chính Ngô Đạt , kế đến là nam phụ Trung Kiên.

Ba người con trai có những mối quan hệ dây dưa không dứt với nữ chính , hay nói đúng hơn là em Ngọc Nhi xinh đẹp của chúng ta .

Như tôi đã cảnh báo , bộ ngôn tình tôi xuyên qua là một bộ cao H , NP , ấu dâm , hấp diêm rồi đủ thể loại cả .. Nhân vật nữ chính là Ngọc Nhi , thời điểm tác giả viết em gái này mới hơn 15 tuổi một chút .

Xem lại thì ,đây là lần đầu gặp nam phụ Trung Kiên .. Câu chuyện có vẻ chỉ là mới bắt đầu không lâu , và lúc này hai nhân vật chính mới chỉ tiếp xúc qua loa , cọ xát không nhiều , cả cái nhà này vẫn chưa đến nỗi bị biến thành giường cho hai người bọn họ .

Ngọc Nhi là cô gái không có cha. Mẹ cô thời trẻ yêu bố của Tịnh Nhi , nhưng vì gia tộc ngăn cản nên hai người không đến được với nhau . Bố Tịnh Nhi phải cưới người khác , sau khi sinh được hai người con thì mẹ qua đời và bố Tịnh Nhi đón hai mẹ con Ngọc Nhi về sống .

Đón về là một chuyện , Ngọc Nhi không phải con ông lại là chuyện khác . Mẹ Ngọc Nhi nghèo khổ , đi đến đâu cũng phải bán thân nuôi miệng , ngờ đâu lại mang thai , vậy là đành phải sinh ra .

Sinh con xong nghèo càng nghèo nên bà oán hận , trút hết tức giận lên đầu Ngọc Nhi . Ngọc Nhi từ bé sống trong sự ngược đãi của mẹ , lại phải trốn tránh những kẻ thô thiển chơi mẹ cô xong còn muốn chơi cô nên học được đủ mách khéo từ bé . Thế nhưng trốn được một vài lần sao trốn được mãi, đến năm 10 tuổi cô đã bị một anh trai thần bí đè giường!

Chuyện học tập trễ nải , chuyện đời thì rành rẽ . Cô gái Ngọc Nhi với một tâm hồn bị bóp méo mó đã lớn lên như thế , cõi lòng thương tổn và luôn sợ rằng một ngày nào đó mình cũng phải giống như mẹ , bản như vậy cô không muốn!!

Cũng may đúng lúc này mẹ cô nói lại được tình xưa , về sống trong một ngôi biệt thự lớn cực lớn . Nơi đó ngoài ông bố hờ còn có một người anh trai hơn cô 10tuổi và một bà chị gái bằng tuổi cô .

Hai người này Ngọc Nhi không hề kiêng dè vì Tuấn Anh thì thích cô ra mặt , còn lợn béo Tịnh Nhi vô cùng hâm mộ , sùng bái cô vì vẻ đẹp tuyệt mỹ của cô nên chẳng bao giờ dám gây khó dễ gì .

Nói chung , cuộc sống của Ngọc Nhi từ đây bước sang trang mới , chỉ toàn màu hồng và ánh sáng chói lọi của ông hoàng 3X!

Cậu Đạt là bạn Tuấn Anh thường xuyên đến nhà chơi , anh ta là chủ một dãy tập đoàn nổi tiếng , giàu có .. các kiểu. Không những thế còn đẹp trai tiêu sái ngọc thụ lâm phong ... Không từ Hán Việt nào lọt tả được vẻ đẹp kinh thiên động địa ấy cả . Đạt này vốn là người ưa sạch sẽ , lãnh khốc vô tình , mặt lạnh cool ngầu .. Nhưng cũng như bao nam chính khác , anh ta vừa gặp đã yêu , trúng tiếng sét ái tình cháy đen thui lụi với nữ chính!!

Nữ chính lúc này được đi học trở lại , bạn học nữ ghen tị vì cô xinh đẹp dịu dàng , nhiều anh mê nên quyết định rủ cô đi karaoke , sau đó bỏ thuốc rồi cho cô ở cùng với một đám con trai nhằm hạ nhục cô . Không hiểu Đạt làm thế nào đánh-hơi được liền có mặt cho bọn kia một trận rồi lôi cô đi làm việc Người-Lớn !!

Đại chiến trên giường xong xuôi nhưng lại nhìn không có dấu đỏ. Anh thấy Ngọc Nhi thật bẩn, dám làm ô uế thân xử nam của anh nên quyết tuyệt ra đi, lần sau đến nhà có gặp cũng chỉ liếc qua cô bằng con mắt khinh thường.

Ngọc Nhi đau khổ dần vặt các kiểu, chạy đến hỏi anh ta tại sao giúp mình xong thì lại như vậy? Đạt thấy cô khóc , trong lòng đau nhói , nhận ra mình yêu cô nhưng sự tổn thương vì bị mất thân xử nam vào tay cô nàng không sạch sẽ vẫn làm anh cực kì bức bối .

Hai người nói này kia một hồi , cuối cùng lặn giương!

Lặn ở nhà Ngọc Nhi một lần thành quen , từ đó cứ lần nào đến chơi với thằng anh thì cũng tìm cô em lặn một lần cho thỏa!

Vô lý hết sức , N lặn mà không ai biết ! Chẳng phải nhà giàu này nhiều người hầu lắm sao??

Mối quan hệ của nam nữ chính gần như rơi vào hố sâu bế tắc ,Ngọc Nhi vì chuyện này mà sầu não không thôi . Thế là với tư thái của một con người không bao giờ chịu thua nghịch cảnh , nữ chính của chúng ta phải tìm cách giải khuây!

Làm gì có chuyện một đứa bé sống dưới đáy xã hội mười mấy năm trời hiền lành? Chỉ có những người sung sướng , được bao bọc trong nhung gấm mới thuần khiết , thiện lương được thôi . Và kẻ ấy không ai khác chính là cô chị xấu xí Tịnh Nhi.

Tịnh Nhi hồi nhỏ rất đẹp , nhưng từ lúc mẹ mất thì tâm tình suy sụp cả ngày chỉ nghĩ ăn và ngồi ngốc một góc . Mãi cho đến khi gặp nam chính liền yêu, đáng tiếc lúc này Tịnh Nhi xinh đẹp đã biến mất và thay vào đó là một nàng béo vô hạn!

Có một chị gái ngốc lại xấu xí làm nền cho mình cũng tốt , nhưng dám giành trai với nữ chính lại là chuyện khác! Làm gì có ai gây chuyện với cô nàng xong còn sống được yên ổn, cứ nhìn đám bạn học chuốc thuốc cô kia thì biết kia!

Vậy là Ngọc Nhi rất khách sáo bày trò với Tịnh Nhi , bắt nạt cô gái béo của chúng ta ở khắp nơi. Đẩy ngã xuống cầu thang , nhốt trong buồng vệ sinh , khóa cửa ngoài , cho đi bộ từ trường về ... Rất nhiều thể loại!

Đỉnh điểm hơn , Ngọc Nhi còn sắp xếp cho Tịnh Nhi thấy mình cùng Đạt lên giường!

Cô gái lớn của chúng ta ngây ngốc đau đớn , sau còn bị lừa uống tình dược và lên giường cùng Trung Kiên. Kiên sau khi tỉnh dậy thấy tấm thân xử nam của mình bị vậy bẩn bởi lợn ỉn thì tức giận đá bay cô xuống đất , đi tìm Ngọc Nhi- người anh ta yêu để rửa sạch thân thể .

Gõ cửa đúng lúc Ngọc Nhi vừa tắm , Trung Kiên nổi thú tính liền đề cô ra làm chuyện này nọ , xong vừa tắm Tuấn Anh đến bảo vệ em gái hờ - kiêm người anh ta thầm mến. Và hai người đàn ông vốn là bạn thân lại đi đánh nhau to vì bởi khói lửa vì một cô gái .

Lại nói đến nam chính , anh ta cho người điều tra xem ai là kẻ đã này nọ đầu tiên với nữ chính . Số phận kì diệu thế nào lại chính là anh ta 5 năm trước, lúc đó mới 20 tuổi trúng xuân dược và rơi vào ổ gái . Tất nhiên với bản tính ưa sạch sẽ của mình Đạt đã tìm một cô gái nhỏ - chính là nữ chính bây giờ!!

Mẹ nó!

Cầu huyết quá mức!!

Không phải anh nói anh là xử nam sao hả???

Xử cái khỉ gì mà trẻ con 10 tuổi cũng ăn??

Có phải là tự do chán rồi bây giờ muốn ném thử cơm tù không hả???

Sau đó thì sao? Hay rồi , anh ta nhào đến ngay với nữ chính !! Bốn người bọn họ ở lâu rồi đây đưa rồi xoắn xuýt rồi chịch qua chịch lại xã giao các kiểu... Cuối cùng kết thúc nam chính về với nữ chính , còn các nam phụ ở bên cạnh tuy xơ mũi nữ chính được vài lần nhưng cũng đành ngậm ngùi đứng sang!

Quý đồng chí hỏi tại sao không NP?

Thắc mắc chung này được em tác giả của truyện thổ lộ : Là do em ấy chưa viết H NP bao giờ nên không dám trải qua thử thách ..

Tất nhiên con đường hạnh phúc ấy còn được lót đá bằng N nhân vật phụ khác tôi không tiện kể tên , bởi vì tôi còn bận nhớ đến số phận của Tịnh Nhi này đây này!!

Tịnh Nhi bị người ta lấy thân trong sạch xong còn bị đá một chưởng cả người đầy máu chát vật vô cùng . Đã vậy còn bị một tên người hầu trong nhà quay được, hất ta cực kì biến thái, lấy đoạn băng đó uy hiếp Tịnh Nhi , chơi SM với cô , còn gọi cả một đoàn người đến chà đạp cô . Sau đó, Ngọc Nhi lại “vô tình” giúp bố ruột cô nhìn thấy cảnh con gái béo ú của mình phóng đàng giữa một đám đàn ông ghê tởm . Ông ta tức tối đuổi Tịnh Nhi ra khỏi nhà , anh trai Tuấn Anh cũng không thêm bên cô vì lúc này còn bận chìm trong tình yêu với nữ chính...

Vậy là trái với con đường hạnh phúc Ngọc Nhi bước đi , Tịnh Nhi phải dẫm mình trên con đường địa ngục . Một cô gái 16 tuổi không tiền không quyền không học vấn cũng chẳng xinh đẹp phải bán thân nuôi miệng .. Dần dần trở nên ác độc cực kì , sau này quay lại trả thù Ngọc Nhi vì biết ai là tác giả của xuân dược năm đó thì lại bị chính những người thân của mình loại bỏ ..

Nói chung nhân vật phụ độc ác làm đá lót đường là đúng!

Với thâm niên đọc Ngôn Tình ngàn năm nay của tôi thì số phận Tịnh Nhi thế vẫn chưa có gì gọi là thảm lắm . Thế nhưng mà khi Tịnh Nhi này lại biến thành mình thì lại khác!!

Tôi không muốn dính vào nam nữ chính ưa thích SM!

Tôi không muốn dính vào nam phụ ngu si dấn đến!

Tôi không muốn dính xuân dược và phải bán thân!

Tôi càng KHÔNG MUỐN chết!!!

Làm gì có ai muốn chết cơ chứ , lại ngay khi biết mình đột ngột biến thành con nhà giàu nữa!

Tôi còn phải hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp này ! Còn phải hàng ngày ăn ngon mặc đẹp , đi xe hơi và đến một ngôi trường siêu VIP!!

Vậy là , giống như bao nữ phụ xuyên thư khác , tôi thầm vạch ra cho mình một mục tiêu phải hoàn thành : KEME NAM NỮ CHÍNH!!

6. Chương 6

Bữa ăn kéo dài lê thê làm tôi uể oải không chịu nổi .

Lấy cớ mệt mỏi tôi đứng dậy xin phép về phòng trước, không hiểu sao tất cả bọn họ đều nhìn tôi như thể yêu quái .

Có gì lạ sao??

Vì giả làm Tịnh Nhi mà tôi đã cố hết sức ăn rồi đấy! Phải phải, tuyệt đối là do tôi nhập vai Tịnh Nhi chứ không phải vì thức ăn quá ngon mà tôi ăn nhiều thế đâu!

Ừc .. Nói ra .. mất mặt quá . Dù sao làm người nghèo hai mấy năm rồi , làm sao một phát có luôn được khí chất hay phong thái gì đó của nhà giàu ..

Ấy kìa , nhắc mới nhớ , tôi 24, Tịnh Nhi này mới 15!! Hahaha lãi quá rồi! Lãi gần chục tuổi luôn kìa!!!

Nhưng sao không có cảm giác thành tựu mấy nhỉ , chắc tại gương mặt bạn Tịnh Nhi này lai tây nên trưởng thành trước tuổi . Đã vậy vóc dáng còn không đẹp nên nhìn càng già hơn , kiểu như quá 20 từ lâu rồi ý ..

“Em về phòng luôn sao?” Tuấn Anh liếc qua Đạt một cái , anh ta hiển nhiên không thèm để ý đến tôi , vẫn vừa ăn vừa liếc mắt đưa tình với Ngọc Nhi xinh đẹp “Mệt hả?”

Đúng!

Tốt nhất đừng bao giờ để ý đến tôi!

Đàn bà đẹp có gai , đàn ông đẹp chẳng lẽ không có?

Anh chàng Đạt này là kẻ biến thái chính hiệu! Anh ta lẩn lộn xã hội từ nhỏ , trong lòng lại có tâm ma vì mẹ ngoại tình nên rất coi khinh phụ nữ . Xem , mỗi lần anh ta và nữ chính lẩn giường là đủ kiểu hành hạ nhé!

Tôi tuyệt đối không muốn dính vào tầm mắt anh ta đâu!

Và cách tốt nhất là cứ béo và xấu thế này , vốn Đạt ghét Tịnh Nhi chính là vì ngoại hình của cô nàng mà lại ..

“À .. ”

“Hay giận vì câu đùa khi nãy của tôi??” Trung Kiên cười ý nhị. Đôi mắt ranh ma nhìn qua tôi một lượt làm tôi nổi da gà.

Cười cười cái gì?

Đúng là đồ nam phụ không biết xấu hổ, chính vì cái bản mặt đó nên anh mới vĩnh viễn phải làm nam phụ đấy biết chưa??

Hừ, theo kịch bản thì tôi đây phải lên giường cùng với anh ta?

Đùa à? Có cho thêm tiền chị cũng chẳng thèm đi con đường kịch bản ngu ngốc ấy đâu!!

Tính mà xem , trao thân ngàn vàng cho kẻ mà mình không yêu còn bị nghi ngờ là lợi dụng anh ta. Đã thế còn bị tấn , bị quay clip , rồi bị đá ra khỏi nhà .. Thảm như thế còn không phải nhờ anh ta một phần??

Cũng may ,Ngọc Nhi gặp nam phụ này lần đầu là khi câu chuyện mới được một vài chương , còn chưa có biến động gì lớn . Nam nữ chính cũng chỉ mới thả thính nhau chứ chưa bên nào cần câu bên nào.

Chẹp, Ngọc Nhi bé cưng , chị sẽ không xem vào việc của cưng nữa, hi vọng cưng cũng như vậy không động đến chị. Chúng ta cứ việc hưởng hạnh phúc của mình trong thế giới này thôi ..

Nhưng có điều , theo hiểu biết của tôi về nhân vật nữ chính tâm cơ , gặp mạnh cúi đầu gặp yếu bắt nạt này .. thì chắc là cô nàng sẽ chẳng tha cho cái bao cát-mỡ Tịnh Nhi tôi đâu!

.

.

.

Tôi mất hơn nửa tiếng đồng hồ để tìm căn phòng của mình trên tầng hai. Đó là căn phòng ở lưng chừng nên chẳng biết thế nào mà đoán biết , kiểu này lần sau thế nào cũng lại đi nhầm. Có lẽ phải viết cái bảng tên thật lớn gắn ngoài cửa phòng cho đỡ nhầm mất!

Chuẩn đây!

Kế sách hay thế mà tôi cũng nghĩ ra nữa!!

Nằm dài trên chiếc giường công chúa to lớn và xinh đẹp , chùm đèn trần vĩ đại treo lơ lửng trên đầu vẫn làm tôi có ảo giác mình có thể tử nạn vì nó bất cứ lúc nào .. Nhưng phải công nhận là nó đẹp thật , nếu bật sáng lên không biết còn lung linh đến đâu nữa ..

Phía ngoài sắc trời đã dần chuyển tối , ráng mây đỏ rực chìm nổi trên nền trời xanh thẫm u ám , những tán lá rêu phong xào xạc phía ngoài cửa kính và xa xa , từng hàng cây , luống hoa ẩn nấp dưới ánh sáng mờ ảo cuối ngày ..

Dựa vào thời tiết nóng nực và kết hợp nhìn lịch treo tường , có thể kết luận đây là giữa tháng 9!

Giữa tháng 9 , và thân thể này mới chỉ học lớp 10.. Vậy thì có phải hay không ngày mai tôi sẽ được đến trường???

Đến trường!

Là đến trường đó!!

Đi học ở một ngôi trường chính quy và có thầy cô giáo dạy dỗ đàng hoàng!

Trước đến nay tôi làm gì có được đến trường đâu chứ, việc học hành ở một cô nhi viện không có nguồn tài trợ cực kì có lệ. Nghĩa là cả nhóm chúng tôi , không kể lớn bé già trẻ được gom hết vào một lớp. Ở đó giáo viên chính là những người nuôi chúng tôi lớn , bọn họ dạy thay phiên nhau , khi thì Tiếng Việt , lúc thì Toán ... Mãi sau này khi tôi đã lớn tướng rồi mới được học thêm vài môn xã hội và cái quan trọng nhất với chúng tôi là học nghề!

Trong từ điển của tôi thì đi học chính là như vậy ..

Nhưng từ mai sẽ khác!

Trường-học sẽ được thay thế bằng một khái niệm mới thú vị hơn nhiều! Ông trời , lỡ làm đổ huyết cầu cũng được! Dù sao cũng phải thánh kìa vì ông đã cho tôi được trải nghiệm việc đi học tuyệt vời như trong tiểu thuyết này!!

Không biết ngôi trường đó thế nào.. Vì đây là tiểu thuyết cao H, toàn H là chính nên tác giả cũng không miêu tả quá kĩ về nó . Chỉ biết đó là một trường quý sở tộc đúng chuẩn Ngôn Tình và cực kì xa hoa. Nơi mà tôi biết rõ nhất trong ngôi trường chưa từng đến ấy chắc là nhà vệ sinh .. Vì không dưới 2 lần tác giả đại nhân cho nam chính Đạt đến trường tìm Ngọc Nhi , sau đó này kia qua lại bọn họ kéo nhau vào nhà vệ sinh làm bậy là kết quả tất yếu ..

Chắc , tự dừng lại nhớ đến đôi cầu nam nữ .. À lộn , kim đồng ngọc nữ đó làm chi cho đau đầu!

Tôi nhất định kệ bọn họ , tập trung trải nghiệm thanh xuân thứ hai của mình mới là công đạo!!!

Mà quái ghê , sao Tịnh Nhi này đang đi học mà trong phòng chẳng thấy bóng dáng quyển sách cái bút nào vậy??

Lẽ nào cái nhà rộng như mả bố thằng ăn mày này thật sự có căn phòng mang mỹ danh “thư phòng” và chúng tôi chuyên đến đó để học???

Kì cục thật ..

Chắc , thôi gác thắc mắc lại , tôi nghĩ mình nên đi tắm đã thì hơn . Người này béo nên đổ rất nhiều mồ hôi , cũng may là tuy đổ mồ hôi nhưng không bị viêm cánh các thứ nên không bốc mùi lắm .

Mấy tủ quần áo thật lớn được sắp gọn vào góc tường , tôi hớn hở tiến lại gần trong lòng không nhin được tò mò về gu thời trang của cô nàng con nhà giàu Tịnh Nhi .

Đúng là có đồ đẹp diện cũng chẳng đẹp với thân thể này , nhưng con gái mà , ai chẳng thích tủ đồ của mình thật lớn ! Nhất là với đứa cả năm đến tết mới được mua quần áo mới như tôi đây ...

Nhìn bộ đồ ngủ thanh nhã trên người , tôi hừng hực khí thế mở tủ , trong đầu ảo tưởng ra N mẫu quần áo thanh nhã , cao quý . Ấy nhưng cửa tủ vừa mở , suy nghĩ đã bị đánh tan!

Tủ đồ đầy ních quần áo đẹp ,cái nào cái nấy màu sắc sặc sỡ cực kì , đã vậy còn toàn là đồ không dành cho người béo!!

Trời ơi!

Đẹp mà không hợp với mình thì có ích gì chứ??

Kiểu này không khéo tôi chỉ cả ngày diện đồng phục với đồ ngủ rồi .. Còn đồng quần áo siêu đẹp này dành để dành sau này gầy đi thì mặc vậy . Nhưng size bự thế này thì gầy mặc kiểu gì?? Chả lẽ vứt đi??? Quá lãng phí !!!!

“Tịnh Nhi , em đang làm gì vậy??”

Đang thăm dò bửu mắt thẩm mỹ của chính chủ và tiếc nuối quần áo trong tủ , đột ngột có tiếng gọi cửa bên ngoài . Tôi nhú mày , có chút cảm giác không quen , sau đó chậm chạp đóng tủ rồi lê thân ra mở cửa.

Cánh cửa lớn vừa mở ra , đập vào mắt tôi là ánh sáng chân lý chói lòa từ cái đẹp .

Bốn người trẻ tuổi bọn họ đều đứng trước cửa phòng tôi , vui vẻ nói những chuyện không tên gì đó , nhìn qua cực kì hòa hợp!

Mẹ ơi , tôi còn chưa bao giờ thấy cái tổ hợp nhiều người đẹp thế này đâu!!

7. Chương 7

Mất mấy giây để mắt tôi quen với ánh sáng chân lý của cái đẹp , tôi hơi ngẩn người nhìn cả đám bọn họ lơ lơ đứng trước cửa phòng mình . Mẹ ơi , lẽ nào tôi nhớ nhầm tình tiết truyện? Xem đi , cô nàng Tịnh Nhi này cũng được bọn họ quan tâm quá đi , vừa kêu một lên nhà nằm cái là có cả đồng người chạy đến hỏi thăm kìa!

“Ra ngoài chơi không?” Tuấn Anh vui vẻ nói , nhưng trong sự vui vẻ có chút thắc mắc về việc tôi đứng chắn cái cửa , che sạch tầm nhìn bên ngoài .

Ông anh trai này là một trong những nam phụ của Ngọc Nhi , và theo như tác giả đại nhân viết thì anh ta không bị chứng cuồng em gái , chỉ là có phần thương em gái hơi quá mức thôi . Nhưng tất nhiên , cái việc thương ấy phải dừng lại khi nữ chính xuất hiện !

Đúng kiểu có gái quên anh em ! Ngọc Nhi đến một phát anh ta đã quên luôn phải bảo vệ em gái ruột của mình khỏi nanh vuốt bà mẹ kế thế nào . Thậm chí Tịnh Nhi bị chuốc thuốc cũng không thêm quan tâm , khi em gái rơi vào ma đạo cũng không cứu . Đỉnh điểm là sau này khi em gái quay lại trả thù anh ta còn gián tiếp hại chết em mình ..

Chắc , cũng không phải chuyện xảy ra với tôi , hơn nữa nó cũng chưa đến nên chẳng thể trách được anh ta . Có lẽ Tuấn Anh bị tác giả khoét mất não nên mới hành cử kiểu đó !

Không !

Phải nói là toàn bộ người trong thế giới này đều bị khoét mất não mới đúng !

Vậy thì có khi nào tôi sẽ trở thành người có chỉ số thông minh cao nhất truyện hay không trời ????

“Bọn em đang định đi uống nước!” Ngọc Nhi thấy tôi chưa lên tiếng thì nhẹ nhàng nói . Bọn-em , bọn-em cơ đấy? Không phải mới từ chiều cô nàng còn đẩy thân chủ đây ngã chết và vào phòng giờ nhanh vuốt đê dọa tôi à? Bây giờ ở giữa đám nam chính phụ lại ngọt nhạt thế?

Thôi khỏi diễn bé cưng à , dù gì thì bọn họ cũng về tay em hết thôi !

“Ồ nhà thiếu gì nước!” Tôi buột miệng nói , không ngờ lời vừa ra miệng đã làm cả bốn người họ ngớ cả ra .

Ấy chết , thất thố rồi! Tịnh Nhi này được miêu tả là ngoan ngoãn hiền lành , đã vậy còn rất ngây thơ trong sáng .. Tập hợp đủ nhân cách đẹp trong một con người xấu xí nên mới bị nữ chính ghét bỏ .. Tôi phải học theo mới được , khác biệt quá lớn sẽ làm người khác nghi ngờ .

Mà nghi ngờ thì sao?

Hừ hừ ..

“Hihi , mọi người cứ đi trước tý em qua sau nha ~” Tôi ngọt ngào sửa lại . Câu nói này và hành động này nếu để người đẹp làm thì hay rồi , ai cũng thích . Thế nhưng qua miệng tôi không hiểu sao cả bốn người họ đều vô ý thức nhăn nhu mặt mày , suýt quay đi nôn ói “Em còn bận tắm nữa! Mà gọi em đi uống nước anh .. Đạp lên là được rồi , cần gì cả bốn người thế này?”

“Trung Kiên muốn đi thăm quan nhà mình !” Tuấn Anh giải thích , thoáng thấy anh ta thở phào một cái .. Hình như đây mới đúng là hình tượng của bạn gái nhỏ Tịnh Nhi hay sao ấy ...

Mẹ ơi , nếu thật sự lúc nào cũng bắt tôi ăn nói kiểu điệu chảy rớt , nhây như thế này .. chắc tôi chót !!

“Phải đó chị ! Anh Kiên sẽ ở nhờ nhà mình một tháng !” Ngọc Nhi vui vẻ giải thích , hai người bọn họ còn coi nam chính Đạp như người-vô-hình mà khề liếc qua nhau một cái “Bố nói để anh ấy đi thăm quan nhà , thích phòng nào sẽ ở phòng đó !”

“Thôi , đi đi không muộn !”

“Ừm !”

“Chút nữa bảo tài xế đưa em tới Club Hương Đêm nhé !”

“Dạ .. ”

Tôi đóng sầm cửa , ngồi phịch xuống sàn .

Thế là thế nào?

Nam Phụ Trung Kiên sẽ ở lại đây một thời gian ?

Không đúng !

Trong truyện không hề có chuyện này!!

Anh ta chính là con trai một của chủ tịch tập đoàn A B S nào đó , sau thời gian dài đi du học , lần này trở về để tiếp quản tập đoàn của cha mình . Tôi nhớ là tác giả còn tả cách anh ta thanh trừng cả công ti oai phong lắm mà .. Làm gì có chuyện ở lại cùng một chỗ với Ngọc Nhi đâu???

Lẽ nào tôi vừa xuất hiện đã có cái hiện tượng mà các nữ phụ văn đi trước hay nhắc đến : Hiệu ứng bướm ???

Nhưng mà tôi đây đã làm gì đâu mà chuyện có thể thay đổi được???

Hay do tôi không đi uống nước cùng bọn họ nên thế?

Phải rồi , vụ uống nước này Tịnh Nhi chính là một con cờ thúc đẩy nam phụ Tuấn Anh theo đuổi nữ chính Ngọc Nhi .. Bọn họ cùng nhau đi uống nước rồi sau đó Tịnh Nhi bị đổ rượu lên áo nên phải về thay đồ

. Tuấn Anh sau khi đưa Tịnh Nhi về tiếp tục quay lại uống với hai ông bạn nhưng lúc quay lại thì Trung Kiên đã say gục còn Ngọc Nhi thì đang nằm gối đầu lên chân Đạt ngủ ngon lành .

Chính vì nhìn thấy một cảnh này nên anh ta mới phát hiện ra mình thích nữ chính , từ đó ra sức giúp đỡ nữ chính ở mọi mặt ..

Giờ tôi không đi , cũng không bị đổ rượu và phải về thay đồ thì nam nữ chính có cho thêm kẹo cũng không dám gối đầu lên chân nhau mà ngủ . Tuấn Anh đương nhiên cũng không thể vì ghen tị mà phát hiện ra sự thật là mình bị khuyết não và thích Ngọc Nhi điên đảo ..

Thay đổi thì thay đổi!

Trung Kiên đáng chết , miễn là anh ta không ngứa người mà động đến tôi để gọi đòn thì tôi cũng sẽ không thêm để tâm đến anh ta !

Muốn ở thì ở!

Dù sao cái nhà to tướng thế này tôi cực kì có lòng tin tưởng rằng : Chúng tôi sẽ không phải chạm mặt nhau !!

.
. .
.

Tắm xong phát hiện bản thân mệt nhoài , cộng thêm phía sau đầu đau nhói từng cơn nên tôi quyết định đi ngủ . Vừa đặt lưng nhắm mắt vừa chửi thầm , chửi từ con cua chết tiệt làm tôi ngã chết cho đến em Ngọc Nhi đáng ghét làm Tịnh Nhi này ngã chết .. Sau đó chuyển sang than thân trách phận chửi đời , chửi trời , chửi người qua đường ABCD .. Thật đúng chẳng khác gì Chí Phèo thời đại mới !

Nửa đêm , chẳng cơn ác mộng nào đáng sợ bằng cơn đói ... Ai chưa từng béo sẽ không thể biết nỗi khổ cực mà những người béo phải trải qua . Và đêm đó , lần đầu tiên tôi phải mất ngủ vì bị cơn đói hành hạ . Thế mới biết những năm 45 của thế kỉ trước con người khổ sở như thế nào , chịu đói từng ngày từng ngày , đến tận lúc chết .

Hồi còn bé , khi ở trong cô nhi viện cũng có không ít lần tôi ăn không no . Nhưng vì gầy gò ham chơi nên hay xao nhãng , chơi một lúc xong ngủ thiếp đi là quên cả đói . Bây giờ thì khác , nửa đêm và cái bụng to như cái trống cứ kêu òng ọc òng ọc hành hạ tôi khổ vô cùng .

Uống nước không đỡ khát , bản đồ ngôi biệt thự này thì tôi nắm không rõ , ngủ cũng không nổi .. Vậy là nguyên một nửa đêm tôi nằm trên giường xót thương suy nghĩ cho những kiếp người nghèo đói ở Châu Phi , ở những vùng chiến tranh , những người dân tị nạn Siria ..

Đêm dài đến đâu thì cuối cùng cũng hết , bình minh lên chiếu những tia nắng đầu tiên xuyên qua rèm cửa khép hờ tiến vào phòng .

Còn chưa đến 5h sáng tôi đã tỉnh như sáo , chắc , đây là thói quen từ ngày xưa rồi .. Hôm nào tôi cũng đứng 5h15 phải có mặt ở quán ăn sáng để làm phục vụ và một số việc vặt linh tinh , sau đó đến 10h thì nghỉ ăn uống và chuẩn bị phục vụ khách ăn trưa . Công việc ở quán ăn kết thúc lúc 2h chiều , tôi sẽ có vài tiếng để nghỉ ngơi và chuẩn bị đến quán cafe gần nhà phục vụ ca tối từ 7 đến 10h .

Thật ra khi còn trong cô nhi viện nghề mà tôi học là nghề may .. Nhưng cũng chỉ là học cắt may sơ sơ nên không dám nhận vải về hoặc mở tiệm lớn, tôi chỉ nhận làm thêm một chút việc vặt như sửa gấu , khuy cúc , sửa khóa .. linh tinh mà thôi .

Đó, chuyện gì cũng làm phụ nên ngày ba bốn ca mà chẳng giàu được . Tích lũy mấy năm trời còn chưa đủ tiền đi thay da cho đẹp còn yêu đương lấy chồng các thứ nữa .. Số khổ quá mà !

Tôi thở dài bật người dậy lục tủ đồ và tìm đồng phục đi học , sau đó uể oải vào phòng tắm vừa làm vệ sinh vừa thay đồ . Nhìn mình trong gương đúng là thảm không còn từ nào để nói ! Mất thì thâm , da thì xạm , đã thế cả người có mỗi đôi mắt xanh là đặc biệt thì giờ u ám không có tí sức sống nào hết ..

Quá chán !

Thôi , kệ vậy , xấu thế này miễn bị đôi cậu nam nữ mê SM kia để ý !

Mất ngủ một đêm làm toàn thân không có sức lực , tôi lẩn lóc đi ra đến cửa , ai ngờ cửa vừa bật mở đã đụng phải một người không nên đụng phía ngoài .

Anh ta vui vẻ nói : “Hi Tịnh Nhi , em học được thói quen dậy sớm từ bao giờ thế?”

8. Chương 8

Khỏi nói cũng biết người đó là ai ..

Trung Kiên nở nụ cười tươi tiêu chuẩn , khuôn mặt hoàn mỹ góc cạnh tựa như bình sáng vì nụ cười đáng ghét đó . Anh ta dường như vừa đi tập thể dục về , chiếc áo thể thao ướt đầm mồ hôi bị vắt trên vai , cơ bụng cơ ngực săn chắc lộ ra bên ngoài như muốn đập thẳng vào cái mặt mỡ của tôi vậy .

“Sao thế , chảy nước miếng kìa!” Trung Kiên hốt hoảng nhắc nhở làm tôi đưa tay lên miệng theo thói quen . Vừa đưa lên một cái anh ta đã cười phá ra , má , mình đúng là bị trai đẹp làm tàn não rồi !

Tin người vãi cả các thứ !

Chảy nước miếng cái gì? Ý anh là tôi thèm thường thân thể hoàn mỹ của anh chứ gì? ĐỒ HOANG TUỞNG !! HOANG TUỞNG NẶNG KHÔNG THỂ CHỮA NỔI !!!

“Haha , để tôi đoán nhé!” Anh ta đến gần , tỳ tay vào cửa tạo ra một bức tranh quái dị ở hành lang .

Bức tranh ấy có nội dung thế này : Dưới ánh nắng ban mai lấp lánh , hành lang dài thật dài vô cùng xa hoa đẹp đẽ với thảm trải lông trắng , những gốc cây cảnh tuyệt đẹp và vài bức tranh treo tường to lớn ... Một anh chàng đẹp trai , hoàn mỹ cực kì đang ép sát một cô gái béo tròn tròn trĩnh trạch , béo tựa lu nước , béo như người béo nhất hành tinh ...

“Không phải là em học được cách dậy sớm .. ” Anh ta nheo mắt , cười gian tà nói tiếp “Mà là đêm qua trần trọc vì nhớ đến thân hình bốc lửa của tôi!”

“Anh .. ”

“Hư quá , đã dặn rồi mà không nghe lời gì cả !” Anh ta xua tay không để tôi giải thích , má ơi , sao cái người này mặt dày quá vậy?

Tưởng đẹp trai rồi thì không cần dùng đến skin chai mặt chứ .. Ngờ đâu cái người này vừa đẹp trai lại vừa chai mặt ! Thế mà sao vẫn phải làm nam phụ nhỉ ? Đúng là tiểu thuyết có khác .. tác giả tư duy không giống người thường , chúng ta không thể đoán được !

“Áo tưởng sức mạnh nó vừa thôi!” Tôi hừ mũi , khinh thường quay mặt về hướng khác tỏ ý không thèm để ý đến anh ta .

Người này cũng rất phối hợp , thấy tôi như vậy thì lùi xa khỏi cái cửa , vắt áo lên vai rồi phớt phơ bước tiếp . Trước khi đi khuất còn bỏ lại một câu gọi đòn lever max : “Nói đúng tim đen nên tức đây mà ! Em trẻ con , anh không chấp!!”

OMG !!

Nào anh ta có vấn đề hay sao vậy??

Thế giới này thật đáng sợ , ai đó hãy trả phi thuyền cho tôi về ề ề !!!

.
.

Có vài việc sáng sớm đã làm tôi bận lòng không thôi...

Đầu tiên không nói cũng hiểu, đó là vấn đề về trai đẹp kiêm nam phụ Trung Kiên. Anh ta không hiểu ăn nhằm cái gì, chọn phòng ngay cạnh phòng tôi!!

Còn nghĩ với cái nhà rộng quá thể đáng thể này thì sẽ không phải ngày ngày đụng mặt với anh ta. Ai dè ghét của nào trời trao của ấy, không muốn cái sáng sớm vừa mở cửa đã đụng mặt ngay!

Kiểu này ngày hôm nay của tôi thể nào cũng gặp chuyện đen đủi cho xem ..

Nhưng mà .. Trung Kiên đó hình như cũng có quan tâm đến Tịnh Nhi này .. Cái cách anh ta hỏi “em học được thói quen dậy sớm từ bao giờ?” ấy .. Thể như hai người vô cùng quen thuộc, vô cùng thân thiết. Đến nỗi những thói quen nhỏ nhặt của nhau cũng nhớ vô cùng rõ!

Chết thật!

Nói chuyện với người bị ảo tưởng có 5s mà đã lây nhiễm rồi!

Lý nào nam phụ có khả năng lăn giường với nữ chính như anh ta lại để ý đến nữ phụ như Tịnh Nhi này??

Xem kìa, không phải giữa truyện, lúc biết mình lỡ mất tờ rinh với Tịnh Nhi còn chê cô bẩn, đá cô ấy một phát đến mức máu chảy đầu rơi sao?

Hừ, vậy cũng dám mang tiếng bạn tốt của anh trai, thường xuyên đến nhà chơi và coi Tịnh Nhi như em gái!

Gạt bỏ mấy cái suy nghĩ đau đầu ấy sang bên cạnh, tôi thò mặt xuống bếp dưới sự ngạc nhiên của những người có mặt trong bếp bây giờ. Trong lòng không nhận được mà nhủ thầm: trai đẹp khỏi bận tâm, thứ làm mình xao xuyến giờ là đồ ăn ngon kia kìa!!

“Cô chủ??” Đầu bếp và mấy người khác đang chuẩn bị đồ ăn đều đồng loạt nhìn tôi, mắt như thể sắp rơi ra ngoài.

Đừng nhìn nữa! Tôi sắp đói chết rồi đây này!!

“Trời! Cô chủ dậy sớm quá!”

“Cô chủ mặc đồng phục? Là muốn đi học sao???”

“Trời ơi!! Hôm nay nhất định có bão!!!!”

“Á á á!!!”

Náo loạn gì vậy?? ==”

Đây có còn là nhà bếp không trời?

Tại sao Tịnh Nhi đây mặc đồng phục và muốn đi học lại làm họ ngạc nhiên gớm thế? Trong tiểu thuyết cũng chỉ nói qua loa về cuộc sống của nữ phụ này nên bây giờ hại tôi xuyên qua có đọc truyện rồi mà cũng vẫn mù mờ như không!

Đúng là không nên đọc truyện của trẻ trâu mà!!

Tui hậnnnnnnnn !!!!

“Tôi giúp được gì không??” Tôi nặn ra nụ cười méo mó, rụt rè phát biểu một câu sau khi bọn họ đã bình tĩnh trở lại.

“Không cần! Cô chủ cứ ngồi đi đồ ăn xong ngay đây!”

Chẹp, phong cách bốc lột của nhà tư bản có khác .. Ngồi là đồ ăn dâng đến tận miệng!

Tôi là người lao động chân tay thâm niên hai mấy năm đấy, làm sao thay đổi quan niệm trong một ngày một đêm thể được?

Vậy là mặc kệ bọn họ ngăn cản hô hoán , tôi vẫn dấn thân vào chiến-trường bếp . Thế nhưng , vào rồi lập tức hối hận , đồ ăn trên bàn đúng là không thuộc đẳng cấp bình dân như tôi rồi.. Toàn những thứ đồ lạ mắt kì quái gì đó tôi không nhận biết được , bao năm nay ăn uống giản tiện , bữa sáng mỳ úp là xong .. Ngờ đâu đến đây trải nghiệm một cuộc sống hoàn toàn khác thế này???

“Đây .. đây là cái gì??”

“Thưa cô đây là bskiw&444 ạ!!” Mẹ ơi , đầu bếp đang nói tiếng của người ngoài hành tinh đúng không?? Sao tôi chẳng hiểu gì vậy?? “Chỉ cần cho vào lò nướng qua nữa là xong rồi!”

“Để làm món gì vậy ạ?” Tôi lẩm bẩm , toàn thân rùng rờ đi ra ghế ngồi xuống . Cảm giác mình vô dụng đúng là chẳng vui chút nào “Chế biến có dễ không?”

“Nói dễ không dễ mà khó cũng không khó!” Đầu bếp ngoài bốn mươi tuổi , người ngoại quốc , ông ta để đồ ăn vào lò sau đó kéo cái mũ đầu bếp của mình xuống xoắn nó lại để giết thời gian “Nếu cô muốn học thì tôi có thể dạy!”

“Thật sao?” Tôi gạt đầu , cũng tốt , biết nấu đồ ăn ngon sau này mở quán cũng được . Trước đây đi làm ở tiệm cơm , mấy ông đầu bếp đáng ghét toàn giấu nghề nên vạn năm tôi chỉ có thể làm phụ bếp .. Khốn khổ! “Cháu muốn học ạ!”

“Nhưng tôi rất khó tính, làm học trò không dễ đâu!” Ông ta tự tin bỏ đồ ra khỏi lò , mùi thơm dễ chịu khơi dậy vị giác tràn khắp không gian . Tôi chưa được thử đồ ăn cao cấp bao giờ nên không biết đánh giá , nhưng vị này được mời về nhà giàu làm đầu bếp chắc chắn lai lịch không đơn giản đâu .

Không dễ?

Ý là vất vả ấy hả?

Đùa à? Tôi dấy vào cô nhi viện ra cuộc đời .. Va vấp bao nhiêu thứ, khổ cực gì chưa thử nếm qua? Tý vất vả ấy có là gì?

Vất một tí mà học thêm tý võ vẽ phòng thân ai mà không muốn?

“Vậy phải thế nào ạ?” Tôi nhìn đĩa đồ ăn nóng hổi đặt trước mặt mình , ngửi một hơi dài mới bắt đầu cầm thìa lên .

“Thế này đi ..” Đầu bếp hơi nhăn trán suy nghĩ một lúc mới quyết định “..Ba tháng sau tôi phải về Pháp , muốn học thì học luôn từ bây giờ. Sáng mai dậy sớm một chút , chúng ta sẽ đi chợ !”

“Sớm hơn là mấy giờ hả chú?”

“Tầm 3h sáng !”

“Vâng !”

Này , nhìn tôi thế làm gì?

Các người không tin tôi dậy được lúc 3h sáng để đi chợ chứ gì? Hừ , coi thường nhau quá đáng nhé ! Chị đây tâm đây còn chưa ngủ được đâu , xem đêm qua thì biết , ăn như nhợn ấy mà trụ được đến 12h đã đối không ngủ nổi rồi , nói gì đến tận 3h?

Quá muộn!

Đầu bếp đến từ Pháp nữa , đúng là xịn rồi! Quả này tôi trúng mảnh lớn rồi !!

.

.

Tôi ăn sáng được quá nửa thì mọi người cũng lục đục di chuyển từ trên phòng xuống . Ban đầu là bố và dì , tiếp đến là Tuấn Anh và cuối cùng là Ngọc Nhi và Trung Kiên . Tất cả bọn họ , trừ người lạ Trung Kiên ra , đều nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn tò mò .

Mẹ ơi , ăn đồ tây chỉ bằng thìa nó kì dị đến thế sao?

Nhưng tôi là con người bình dân có được không? Cả đời chưa đi ăn đồ tây bao giờ thì làm sao dùng được cả thìa và nĩa? Đúng là làm khó người ta quá mức mà !

“Tĩnh Nhi , chị muốn đi học lại sao?” Nữ chính của chúng ta phản ứng vô cùng khoa trương , Ngọc Nhi gần như lao bổ vào tôi , nhưng có lẽ sợ đồng mỡ trên người tôi sẽ đẩy bật cô nàng ra nên đành dừng lại nắm tay tôi vô cùng thân thiết , đúng chuẩn chị em tốt !

“Con đi học?” Bố bình thường lãnh đạm tự dưng cũng vui mừng hỏi , trong khi đó anh trai Tuấn Anh thì đứng sững ra không thốt lên lời “Con thật sự muốn đi học à?”

“Đi học thì sao ạ?” Cả tôi và Trung Kiên đều có chung thắc mắc , cả hai đều quay ra hỏi cùng một câu.

“Không sao , không sao hết !!” Tuấn Anh vui vẻ xoa xoa mái tóc của tôi , hào hứng ngồi vào bàn ăn “Tuổi trẻ phải thử thách nhiều một chút mới trưởng thành được !! Mau ăn sáng , anh sẽ đưa hai đứa đến trường !”

Thử thách nhiều mới trưởng thành là thế nào hả?

Sao tôi cứ thấy mùi nguy hiểm lờn vờn quanh đây thế nhỉ???

Vậy là , mặc kệ trong lòng ngổn ngang thắc mắc , chúng tôi cùng nhau ăn nốt bữa sáng một cách nhanh chóng sau đó bị ông anh trai lôi tuột lên ô tô thẳng tiến đến trường .

Trong lòng rơi đầy nước mắt : Ai đó cho tôi hỏi , ở thế giới này đi học không cần sách vở gì đó có đúng không ????

*Quý độc giả xin yên tâm , đây đảm bảo không phải truyện về ẩm thực , vì tác giả vô cùng dốt nấu ăn và chỉ muốn viết một thiên tình cảm ngọt ngào lãng mạn .. mà thôi :)))

9. Chương 9

Xe dừng lại trước một cánh cổng to lớn hết sức , to cực kì , to dã man , to tàn bạo .. Tôi thật sự chưa thấy cái cổng trường nào to đến mức này hết .

Điều này chứng tỏ cái gì?

Hiển nhiên là gián tiếp nói cho tôi biết : Cổng trường lớn đường này , phía trong còn kì vĩ và đồ sộ hơn gấp bội phần !!!

Trời ơi , tưởng tượng về một ngôi trường cấp ba sạch sẽ đẹp đẽ và đầy đủ tiện nghi của tôi đã bị phá vỡ hoàn toàn ! Tôi tự xấu hổ vì khả năng mơ mộng của mình còn chẳng bằng em tác giả chưa quá 18 tuổi kia ..

Ba dãy nhà lớn quay mặt vào một phần sân rộng trồng đầy cây cối , giữa sân có một đài phun nước thật lớn và một tượng đài khắc một nhân vật như thể một vị thần La Mã nào đó . Mỗi dãy nhà là một khối học biệt lập , trong đó có đầy đủ lớp học , các phòng ban , phòng sinh hoạt , phòng giáo vụ , căn tin ... Như thể một thế giới thu nhỏ . Phía sau các dãy nhà là một sân vận động siêu lớn hệt như sân bóng đá tôi hay thấy trên tivi , nó trồng đầy cỏ xanh nhìn mát mắt vô cùng .

Thật sự bối rối quá mức , không ngờ lần đầu tiên được đến trường lại là một ngôi trường điều kiện vô cùng tốt thế này đây.

Thầm cảm ơn ông trời n lần nữa , tôi hùng hực khí thế theo Ngọc Nhi vào lớp học . Ai ngờ , chân chưa chạm cửa , toàn thân đã thấy mát như được tắm !

Mà .. CMN !! Đích thị là tắm còn gì nữa!!!

Đứa nào?

Đứa nào dám tạt nước vào mặt bà đây???

“Chào mừng Tịnh Nhi trở lại bằng cách đây à??” Ngọc Nhi che miệng cười , chân bước nhanh vào hòa nhập cộng đồng lớp mất dạy kia .

“Hừ , xấu xí !”

“Sao không nghỉ luôn đi tới đây làm gì cho ô nhiễm !”

“Cút về nhà đi!!”

“Cút đi !!!”

Sốc luôn !!

Tôi vuốt nước trên mặt xuống , đứng nhích về phía sau cho điều hòa ở hành lang thổi vào người cho bay bớt nước trên đồng phục . Nhìn quanh khắp nơi một lượt , toàn đám trẻ con miệng còn hôi sữa thế nhưng đứa nào đứa nấy treo trên mặt thái độ coi thường và khinh bỉ Tịnh Nhi đây đến cùng cực !

Vừa tới nơi đã bị tạt nước, còn bị tẩy chay tập thể thế này nữa .. bảo sao Tịnh Nhi không muốn đến trường . Còn cô em gái hờ kia nữa chứ , hùa với bọn nhóc này để bắt nạt chị mình . Trách sao được , người ta có gan đẩy Tịnh Nhi ngã cầu thang chết , mấy trò đùa vặt vãnh này có tính là gì?

Lúc đọc truyện thấy tính cách Ngọc Nhi vụn vặt là do số phận đưa đẩy , tôi còn thầm cảm thương cho cô nàng nữa chứ .. Hừ hừ , đến giờ mới thấy , chẳng có số phận nào đẩy hết ! Toàn là do cô ta thích trở nên như thế mà thôi!

Đáng ghét!

Chắc , nhưng đám trẻ con này tẩy chay cũng đúng người đúng tội quá cơ .. Sao khắp cả hành lang này và cả trong lớp kia , lớp kia nữa .. đều toàn là người đẹp thế này??

Đời kiếm đâu ra lắm hàng ngon lành thế? Tôi nghe nói để không đủ nhu cầu dùng của anh chị em cơ mà ? Sao giờ vợ đại cũng được nam thanh nữ tú thế này???

Trời ơi , đúng là ngôn tình có khác , tổng giám đốc còn nhiều như củ cải chứ nói gì đến người đẹp..

“Chị vào lớp đi!” Ngọc Nhi tươi cười chỉ chỗ cách mình không xa , nụ cười như ẩn chứa ngàn vạn con dao găm làm tôi lạnh gáy.

Con nhóc này đúng là không đơn giản , cảm giác nó còn trưởng thành hơn cả tôi quá ..

“Sao thế? Hối hận rồi à?” Ngọc Nhi khoanh tay tiếp tục công kích “Lần nào đến trường chẳng như vậy , nếu sợ còn đi làm gì??”

“Xì ..”

Chị đây mà sợ?

Chắc chắn đây mới chỉ là mở đầu thôi , tôi mà vào đó bây giờ thế nào cũng gặp rắc rối lớn ! Những lúc thế này phải làm sao??

Tất nhiên chuyện mình không thể tự giải quyết thì phải nhờ vả người khác có quyền lực cao hơn ! Và người đó không ai khác , chính là giáo viên chủ nhiệm !!!

.
. .
.

Khó khăn lắm mới mò được xuống phòng giáo vụ , tìm thấy giáo viên chủ nhiệm của lớp mình . Tôi mới đến thế giới này và vừa ngộ ra được chân lý : Đẹp có quyền ! Thật ra ở thế giới cũ thì đẹp cũng vẫn có quyền , nhưng quyền ý phải xếp sau người giỏi , còn ở đây thì chắc ngược lại quá ..

“Tịnh Nhi à?” Thầy giáo chủ nhiệm uể oải “Em đến trường làm gì?”

Trời ơi , có loại giáo viên nào thế này không?

Em đến trường để học được chưa? Bọn này không đến trường thì thầy dạy ai ??

“ ... ”

“Sao thế?” Ông ta tiếp tục dùng cái giọng uể oải hết sức để nói “Lại có chuyện gì? Em lại vào nhà vệ sinh dội nước lên người xong bịa đặt rằng các bạn tạt nước vào mình chứ gì? Trò này làm mãi có chán không?”

“Dạ ..?”

“Thôi , em muốn tự ngược là quyền của em , nhưng đừng vu oan giá họa cho người khác !”

Cái quái gì vậy?

Đã bị hại còn bị chụp mũ gắp lửa bỏ tay người?

Đám trẻ con này cũng cao tay gớm đi .. mà cái cô Tịnh Nhi này nữa , có thể thôi mà không biết nên giải quyết thế nào , còn cứ thế mà nghỉ học theo đúng ý của bọn nhóc kia nữa ? Mách bố đi , mách anh trai đi .. Không có thì chuyển lớp , chuyển trường .. Thiếu gì cách đâu?

Đáng giận nhất là , bị Ngọc Nhi đối xử thế còn vẫn mù mắt coi nó là chị em tốt , hâm mộ nó , ngưỡng vọng nó , mơ ước được như nó .. Hay bị hành hạ mãi thành quen mất rồi?

Đúng là nam chính S có khác , nữ phụ nào cũng bị M hết cả !!

“Sao thầy nói em thích tự ngược?”

“Bao nhiêu lần rồi , lần nào em đến trường cũng gây rắc rối !” Chủ nhiệm diễn tiếp bài ca chán ngắt kia “Các bạn học bình thường có sao đâu mà hễ em tới là có chuyện ! Lần nào cũng lên thưa thầy trong khi cả lớp đều làm chứng em tự hành động như thế ..”

“ ... ”

“Nói thật , nhiều khi tôi vắt óc suy nghĩ , không hiểu có phải vì em béo quá mà mỡ nó ngập đầy não rồi hay không nữa ..”

Sĩ nhục người khác nó vừa thôi ! Ông già thôi ! Ông không xứng làm giáo viên !!!

Những người dạy cho tôi ở cô nhi viện còn tốt hơn nhiều , bọn họ tuy kiến thức chính quy không có mấy nhưng lúc nào cũng cố gắng thấu hiểu , gần gũi học sinh . Đã vậy còn chưa bao giờ mắng mỏ , hạ nhục chúng tôi như thế này .

Vậy mà người ta lúc nào cũng ca ngợi : nghề giáo là nghề cao quý .. Hừ ..

“Em học sinh này , ứt hết rồi !” Một giáo viên nữ trẻ măng mở cửa bước vào , thấy tôi đứng như vậy thì ngạc nhiên nói “Cảm lạnh bây giờ , mau đi thay đồng phục thể dục !!”

“Khỏi ! Em ấy dối nên sẽ về bây giờ ấy mà !” Ông chủ nhiệm nhếch môi “Lần nào chả thế ! Thiên kim tập đoàn lớn trường này chiều không nổi!!!”

“Anh nói cái gì vậy?” Cô giáo nhú mày không vui , vút cặp táp của mình lên bàn rồi tiến đến kéo tay tôi “Nghĩ mình khỏe lắm sao hả? Mau theo cô thay đồ đã !! Tên em là gì? Đến tú lấy đồ thể dục thôi!”

“Dạ.. ”

Tôi còn chưa kịp định thần đã bị lôi đi , nhưng có vẻ do thân thể này nặng quá hay sao ấy , cô giáo chỉ lôi tôi nhúc nhích được tí ti . Nhìn bàn tay trắng như ngọc và bé xíu của cô ấy nắm lấy tay mình .. Thật chẳng khác nào tay trẻ sơ sinh với tay người lớn hết , đối lập đến tức cười .

Suốt quãng đường từ văn phòng đến lúc tôi thay đồ xong , cô giáo trẻ không ngừng dừng lại bài giảng của mình , giảng từ chuyện phải giữ gìn sức khỏe thế nào , đến việc tự chăm sóc bản thân ra sao , sao đó nhảy sang chuyện tôi không thể tự ý bỏ về trong giờ học chỉ vì mấy lý do vớ vẩn , rồi thì thanh xuân thật ngắn , thời gian cấp ba tươi đẹp trôi nhanh cần tận hưởng hết sức ...

Dài dòng lắm ấy .. Thế nhưng chẳng hiểu sao tôi lại không hề thấy phiền phức hay ghét bỏ cô gái trẻ bằng tuổi mình ở đời thực này .

Có lẽ , giáo viên quả thật vẫn tốt đẹp như người ta vẫn ngợi ca .. Chỉ có điều trong sự tốt đẹp ấy lại bị lẫn vào một vài con sâu hại .

Gặp sâu thì phải trừ !

Trong đầu tự dưng nảy ra một ý nghĩ liêu linh !

Tôi có nên làm không đây??

Nhưng nhờ mình phán đoán sai thì mất mặt lắm ...

10. Chương 10

Chúng tôi thay đồ xong xuôi cũng là lúc chuông reo vào lớp kêu inh ỏi phía ngoài. Cô giáo trẻ kéo lại mép áo thể dục cho tôi , béo quá mà , đồng phục chật ních một tay tôi lúi xuông không nổi nên đành phải nhờ giúp sức của người khác .

“Ok rồi! Em về lớp đi!” Cô giáo trẻ búng tay thỏa mãn như thể vừa hoàn thành một công việc to lớn , sau đó đưa tay lau mồ hôi đã chảy đầy trên trán vui vẻ nói với tôi .

Đùa gì vậy?

Trong này có điều hòa đó!!

Đừng như kiểu giúp tôi mặc đồ là vất vả lắm thế chứ...

“Chắc giáo viên chủ nhiệm của em cũng sắp lên lớp rồi đấy!” Cô ấy tiếp tục , đầy mắt nhìn tôi vô cùng thật lòng , không có lấy một tia ghét bỏ “Có chuyện gì ẩn khuất thì cứ thưa thầy , nhất định thầy cô sẽ giúp em giải quyết!”

“Sao cô biết tiết sau là của thầy chủ nhiệm lớp em?” Tôi cười cười , tiện miệng hỏi . Trong đầu đang cố gắng vận hành toàn bộ nơ ron thần kinh của mình để nhớ xem trong truyện có nhắc đến em nữ phụ nào là giáo viên không ..

Có không nhỉ?

Tai hại thật , đọc lướt lướt lướt nên bây giờ mới khổ thế này đây!

Nhưng theo tôi suy đoán thì chắc không có đâu , vì em tác giả này nâng chính dìm phụ lắm . Nữ phụ trong truyện không ngây ngốc như Tịnh Nhi này thì cũng là xấu xa , độc ác , gian manh .. Đủ loại ! Lấy đâu ra kiểu nữ phụ vừa nhiệt thành lại vừa tốt bụng như cô giáo trẻ này chứ .

Người này chắc mới ra trường nên lòng yêu nghề và nhiệt huyết vẫn còn dâng cao và hùng hực khí thế lắm . Nhất định thầy cô sẽ giải quyết giúp em? Cũng đúng , nhưng phải xem đó là thầy nào cô nào đã.

Tôi dám chắc chắn 100% rằng ông chủ nhiệm mất ti hí lười biếng uể oải kia sẽ không bao giờ giúp tôi cái gì hết!

“Lâu không đi học nên quên hả?” Cô ấy cười tươi tỉnh “Tiết đầu tiên của thứ hai luôn là tiết của giáo viên chủ nhiệm!”

“Dạ ..”

“Thôi , cô cũng phải lên lớp đây! Em mau đi đi không muộn!”

“Cô cũng là giáo viên chủ nhiệm ạ?”

“Ừm , cô chủ nhiệm A9!”

Bỏ lại câu cuối , cô giáo trẻ mở cửa phòng thay đồ rồi đi ra ngoài , tiếng giày cao gót lộp cộp xa dần . Tôi hơi thần người , A9 à?

Liệu ...

.

.

.

Tôi lê thân lên đến lớp thì mọi người đều đã yên vị ở chỗ của mình . Thầy chủ nhiệm vốn uể oải thì khi đứng lớp như đeo trên mặt một tầng mặt nạ , vui vẻ và đầy sức sống. Thật là khác hẳn lúc nói chuyện cùng với tôi.

Đám trẻ con xinh đẹp thanh nhã ngồi ngoan ngoãn cực kì , nhưng khi nhìn thấy tôi thập thò ở cửa lớp thì đứa nào đứa nấy nhú mày , ánh mắt không hề thiện cảm .

Hừ , chúng nó tẩy chay tôi xấu đây mà.. Đúng là ấu trĩ!

Tịnh Nhi này mà giảm béo thì mười Ngọc Nhi cũng không cưỡng lại được sức hút của đôi mắt xanh này đâu nhé!

Chả qua chị đây muốn giữ mạng nên không thêm giảm béo thôi .. Đợi lúc Ngọc Nhi về với nam chính rồi thì tha hồ làm đẹp . Nhưng từ giờ tới lúc đó tôi cũng không thể ở yên chờ người ta đến bắt nạt mình được ! Tôi đây hiền , nhưng tùy đối tượng nhé! Đứa nào dại dột vào là biết tay tay cung Bọ Cạp!!

Haha đùa đấy, đây không phải cung Bọ Cạp đâu.

“Thưa thầy cho em vào lớp!” Tôi nói nhỏ , cắt ngang lời giảng và không khí vô cùng hòa hợp trong lớp.

“Được rồi!” Thầy chủ nhiệm nhú mày , một lúc sau mới đáp lại lời nói của tôi, giọng khó chịu không thêm che giấu “Vào đi!”

Nhìn quanh lớp thấy có duy nhất cái bàn gần cuối là còn trống, tôi cứ thế cạo sách vở buồn mang hùng dũng lẫn đến đích.

Đám người trong lớp rất vô công rồi nghề, từ lúc tôi vào không ai là người ngồi yên được nữa. Bọn họ thi nhau liếc về phía tôi , Ngọc Nhi còn quay sang gật đầu một cái rất nhẹ nhàng cao quý đúng kiểu nữ vương.

Hừ, chắc chắn cái bàn này có vấn đề!

Chuông báo động trong đầu vang vọng cảnh báo : ngồi xuống tôi nhất định sẽ thăm !!!

“Thưa thầy!!”

“Sao? Lại có chuyện gì??” Tôi đứng giữa chỗ trống của hai dãy bàn ngập ngừng thưa. Hiên nhiên chuyện này làm ánh mắt muốn xem trò vui của mấy người trong lớp từng hừng và thầy chủ nhiệm không vui “Em còn không ngồi đi? Đừng gây phiền phức cho người khác!”

“Đúng đấy!”

“Lại định đổ vạ cho bọn này à?”

“Đúng là xấu thân thể , biến thái tâm hồn!”

“Dạ.. ” Tôi cúi mặt , cố gắng bỏ ngoài tai mấy câu nói khó nghe kia mà diễn tiếp vai Tịnh Nhi ngây ngốc của mình “Chỗ em có cái gì ấy ạ...”

“Cái gì là cái gì?”

“Nói vớ vẩn!!!”

“Thầy giảng bài tiếp đi thầy!!!”

Tôi chưa nói hết câu đã bị đám trẻ trong lớp nhao nhao lên lần ắt. Kiểu giấu đầu hở đuôi này mới đáng nghi đấy!!

“Cái gì là sao?” Thầy chủ nhiệm dừng tay viết , vút phần vào hộp rồi chậm chạp tiến xuống gần chỗ tôi đứng “Em chê bàn ghế trường này không sạch sẽ à? Không muốn ngồi thì có thể ra ngoài đứng!”

“Thật mà thầy !! Em cam đoan!!”

“ ... ”

“Thầy... thầy giúp em xem đi! Nếu không có gì thật em tình nguyện chịu phạt !!” Tôi ngẩng mặt lên dùng ánh mắt mãnh liệt nhìn thẳng vào ông ta .

Mấy em gái xinh đẹp dùng chiêu này đảm bảo trăm phần trăm các anh bị mềm lòng , thế nhưng vào tay tôi tự dưng nó bị biến tướng thành một thứ đáng buồn nôn . Chắc , nhìn mặt đám người trong lớp đờ ra là biết kìa .

Đúng là vẻ mặt dễ thương abc gì gì đó chỉ dành cho mấy người xinh đẹp diễn!

“Được rồi!” Ông ta xua tay , ý nói tôi đứng nhích ra để ông đi xuống .

Tôi hiển nhiên rất biết điều đứng dẹp hẳn xuống gần cuối lớp để chừa ra khoảng trống đi vào bàn mình . Từ góc này có thể nhìn thấy 1/2 ngăn bàn của tôi , rõ ràng tôi đây chưa vào lớp , cũng không mang sách vở gì theo tại sao ngăn bàn lại có cái gì đen đen thế kia?

Chả lẽ sách vở Tịnh Nhi để lại trước đây?

Có lẽ không phải , cô nàng muốn bỏ học mà ..để sách vở lại làm chi?

“Em nói cái gì? Tôi chẳng thấy gì lạ hết!” Ông thầy giáo ngó vào ngăn bàn rồi nhìn quanh một lượt khắp chỗ ngồi của tôi rồi kết luận “Hay việc em giấu sách-đen trong ngăn bàn được coi là lạ?”

“Sách đen gì??” Tôi ngó người cúi xuống ngó vào . Quả nhiên trong ngăn bàn là một cuốn sách người-lớn chính hiệu đang gấp đôi vào!

Má ơi!

Tịnh Nhi này xem sách đen à?

Hay đứa nào đặt vào gài cô nàng?

Nhìn xem , cái lớp này ngoài ông thầy thì chưa có nhóc nào đủ tuổi xem cái này đâu !!!

Ồ .. Nhưng mà nữ chính không phải 15 tuổi đã chịch xã giao toàn bộ nam chính nam phụ sao? Hừm , nói chuyện độ tuổi với đám nhà giàu thật vô dụng ..

“Thế nào? Em ra hành lang đứng ngay cho tôi!!!”

“Khoan đã thầy!!” Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tôi đưa tay kéo giật áo thầy chủ nhiệm lại .

Tịnh Nhi này béo và hình như do bị hành nhiều nên khá là khỏe , thế nên ông thầy bị cú này làm cho cả người khựng lại , mất thăng bằng nên phải bám vào cạnh bàn để đứng vững .

Và số phận đưa đẩy thế nào ông ta lại bám ngay vào bàn của tôi, hai bàn tay lập tức dính cứng lại. Người này tái mặt luống cuống ngồi xuống ghế , tựa như ngồi xuống là việc bắt công tác một quy trình nào đó , mông thầy vừa đặt xuống , cuốn sách đen trong ngăn bàn bị bật tung ra đâm thẳng bụng ông ta như thể có gấn lò xo ..

Tiếp đó là liên hoàn những trò vặt vãnh nhỏ mà đám người trong lớp tí mỉ thiết kế chào mừng Tịnh Nhi trở lại lớp . Có điều , người hứng chịu những trò này bây giờ không phải Tịnh Nhi đây mà chính là thầy chủ nhiệm đáng kính của chúng ta ..

Đáng lẽ đám người trong lớp thấy trò đùa mình bày ra rơi trên người thầy giáo thì phải thấy sợ hãi mới đúng chứ? Sao đứa nào đứa nấy lại đứng đưng như xem kịch vui thế kia?

Chúng không sợ ông ta phát hiện rồi cho đúp cả lớp hả??

Chắc .. Cũng may mình đoán đúng , nếu giờ mình mà ngồi đó thì thảm rồi ...

“TỊNH NHIIIIII ” Ông thầy gằn giọng , cả người ông ta nhóp nhép chật vật vô cùng “EM DÁM BÀY TRÒ CẢ VỚI TÔI?? XUỐNG VĂN PHÒNG !! NGAYYYYYYYYYY !!!!! ”

Làm gì la lớn vậy??

Đi thì đi !!

Mà này .. Thầy có dám chắc mình gỡ được tay với móng khối đồng keo dính trên bộ bàn ghế đó không thể hả??

.
. .
.

Tôi xuống văn phòng khi này , tùy tiện ngồi ở bàn uống nước chờ đợi . Vì là đang trong giờ học nên chẳng thấy thầy cô nào ở đây cả thế nên đành tự mình tiếp mình thôi!

“Này!” Ngọc Nhi à? Đang giờ học đây , sao con bé ra ngoài được??

Ừm hừm .. thầy giáo thăm như vậy chắc là chẳng còn tâm trí nào mà dạy dỗ học sinh đâu. Thế nhưng em gái này ra ngoài gặp riêng tôi làm gì? Lẽ nào cũng bị phạt do chủ mưu??

Dễ thế lắm !!

“Chuyện gì vậy?” Tốt nhất là nên trung lập , dù sao đối đầu với nữ chính cũng không phải chuyện hay ho !

“Sao chị dám làm thế hả?” Ngọc Nhi bực bội chất vấn “Đã thỏa thuận rồi giờ muốn phá sao??”

“Thỏa thuận??” Tôi tựa người vào ghế , cảm giác được ghế đang lung lay và tiếng kêu răng rắc kì quái “Ngã cầu thang xong nhiều chuyện không nhớ được!”

“Chị ..” Cô nàng nghiêng rằng , bậm môi lườm tôi. Cái này qua mắt người ngoài xem , thế nào cũng nhìn thành tôi đang bắt nạt em gái xinh đẹp ấy! “Hừ, chị được lắm! Hôm qua xỉa xối tôi trước mặt Đạt và Kiên, hôm nay lại dám phá thỏa thuận với lớp!! Chán sống rồi phải không??”

“Sống vui vẻ thế tại sao phải chán??” Tôi vẽ ra khuôn mặt cười ngây ngô giả tạo , hỏi câu gốc thế không biết!

“Làm trò giải trí của bọn này thì mới được ở lại lớp!” Ngọc Nhi nhếch mép , nụ cười khinh thường đẹp mắt cực kì “Bây giờ chị đã không chịu được thì chuẩn bị cuốn gói đi!!”

Thì ra là vậy!!

Bảo sao tập thể lớp ưu tú thanh nhã như vậy tự dưng xuất hiện một kẻ như Tịnh Nhi đây! Ra là để làm trò chơi cho chúng nó, để chúng nó tùy tiện sỉ nhục!!

Tôi nhớ trong truyện có chi tiết , trường này coi trọng bề ngoài, lớp chọn thì có tiền cũng không thể xin được vào, chỉ có những ai vừa đẹp vừa giỏi lại có gia thế mới được học. Và nam chính Đạt kia trước đây chính là học trong lớp chọn này!

Hắn là Tịnh Nhi biết điều đó , sự mơ mộng thiếu nữ mong muốn mình cũng có thể giống người mình yêu nên chấp nhận mọi thứ để được học lớp chọn.

Ai ngờ cái “mọi thứ” ấy nó lại đáng sợ tựa địa ngục thế kia nên cô nàng hãi quá đòi nghỉ học luôn ..

Đúng là đồ gốc mà!

Quá gốc luôn ấy!!

Tôi vừa tự sỉ vả nguyên chủ vừa uống trà mà không hề để ý rằng , Ngọc Nhi đã đi nhưng vừa lúc lại có người khác tiến vào.

Từng bước chân mạnh mẽ bước dồn dập trên nền đá hoa cương xanh biếc..

11. Chương 11

Nghe tiếng động , tôi lập tức quay mặt về phía cửa. Thầy chủ nhiệm nhìn mặt bưng bưng kiểu kia hiển nhiên là không vui rồi.. Ông ta còn đá thúng đựng nĩa, đập cửa đập bàn các kiểu trước khi tiến gần đến chỗ tôi ngồi nữa chứ, chắc hẳn là đang bực mình lắm đây!

Thầy chủ nhiệm đã thay bộ đồ thể dục giống hệt của tôi, có lẽ là mượn tạm của em nam sinh tốt-bụng nào đó trong lớp. Mái tóc nửa xanh nửa bạc khi này bóng mượt thì giờ rồi bung lên, mỗi sợi chứa về một hướng cực kì lộn xộn ..

Chẳng có chút phong phạm nào hết!

“Em còn gì để nói?” Ông ta ngồi phịch xuống đối diện tôi, gằn giọng nói, nước bọt văng tứ tung và ánh mắt thì sắc lẹm cũng bắn tia nhìn ra khắp phía.

“Thầy thấy cả rồi, em còn nói gì được nữa!” Đó, đám người trong lớp “chơi” Tịnh Nhi đây như thế, thầy nểm trái xong rồi tự nhận xét đi!

“Được lắm!” Ông ta nhếch mép “Dám bầy cả tôi! Chuyện này không phạt em nhất định sẽ làm gương xấu cho học sinh khác! Em cũng nên biết điều tự gọi điện báo cho bố mẹ mình đi!”

“Cái gì ạ??” Tôi bầy?! Ông ta có mắt không thể? Hay bị cơn tức làm cho lú lẫn rồi??

“Cái gì? Em còn dám hỏi lại tôi cái gì à??” Thầy chủ nhiệm vẫn bực bội gằn giọng “Bố mẹ em không dạy em nói chuyện với người lớn ra sao à? ”

“ ... ”

“À .. Tôi suýt quên mất .. Mẹ em mất sớm , còn bố em bận kinh doanh thế thì lấy đâu thời gian.. Bảo sao lại giáo dục ra loại con gái xấu xí cả tâm hồn lẫn thân thể như em!”

“Thầy đừng sỉ nhục người khác như vậy!” Giây phút ngỡ ngàng qua đi, không có máu nóng lên não hay bực bội như tôi tưởng tượng..

Tôi vô cảm à?

Có lẽ chỉ là do từ nhỏ đã quen với việc bị đám trẻ con ngoài cô nhi viện chửi thề rồi .. nên giờ nghe lại câu này từ một nhà tri thức , chỉ thấy ông ta thật nông cạn mà thôi.

“Sỉ nhục em còn là may cho em đấy!” Ông ta vẫn tiếp tục công kích , tựa như dùng ngôn ngữ đâm một cô bé mới 15 tuổi là việc làm vui vẻ lắm vậy “Em tưởng tôi không biết gì thật à? Chuyện em cố gắng trụ lại lớp này vì một thằng con trai ấy ... ”

“ ... ” Ấy, tôi đoán bừa cái đó, hóa ra lại đúng thật à??

“Nói cho em hay...” Ông ta cười khinh thường , người nhào lên dí sát mặt vào mặt tôi, giọng nói không hề giấu giếm sự mỉa mai “.. Ông bố giàu có của em có các thêm vàng .. Cũng chẳng có thằng nào ngu mà nhảy vào yêu đứa hư hỏng như em đâu!”

“Á á á... Thầy làm gì vậy?? ” Tôi để mặc ông ta nói xong câu , sau đó lấy tay túm quần túm áo như thể chuẩn bị bị “hấp diêm” “Thầy .. Thầy không thể làm thế !! Á á á .. Cứu ...”

“Em làm trò gì vậy??” Ông ta ngẩng ra nhìn tôi , sau đó tái mặt nhào lên bịt miệng tôi lại “Câm miệng , em gào cái gì hả??”

“Ồi á á á ...”

“Câm ngay!!!”

Rất nhanh , ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân rầm rập, tôi cúi đầu nở nụ cười mãn nguyện . Camera ở ngay sau lưng ông , dù có xem lại cũng chỉ thấy ông đang “đè” tôi mà thôi!

Loại con gái không ai thèm cũng có sao?

Tôi đây sống hai mấy năm trời đều là như vậy đấy!!

Loại đàn ông đáng chết!

.
. .
.

Mặc dù cố gắng hết sức nhưng tôi cũng không thể hoàn thành buổi học đầu tiên của mình.

Đúng là thế giới cầu huyết mà, ở đây có một thời gian tôi đã phải vận dụng toàn bộ nơ ron thần kinh để cải thiện cuộc sống của mình rồi. Tốn sức lực , tốn thời gian , tốn cả mấy chương sách vô nghĩa nữa ..

Tưởng rằng không có tiền là khổ, bây giờ xuyên qua thân thể con nhà giàu này rồi mới biết , ra là không có địa vị còn khổ hơn nữa!

“Suy nghĩ cái gì mà ngăn người ra thế??” Chiếc xe ô tô sang chảnh đậu ngay trước mũi giày của tôi.

Mẹ nó!

Tôi nên cảm thán người này điều khiển xe siêu đẳng hay chửi hần ta ngu ngốc đây? Đường rộng và dài thế kia cơ mà? Cứ bâu vào tôi làm gì vậy???

Người vừa đến là đàn ông , anh ta mở cửa xe một cách hào sảng làm tôi đang đứng đó phải nhảy lùi lại nếu không muốn hôn cửa xe. Khổ thân chỗ tôi đang đứng , lúc tôi nhảy lại , cảm giác như nền đá bị sụt xuống mất cm rồi ý ..

Anh ta bước xuống xe với phong cách đứng chuẩn quý ông, hệt như mấy người mẫu quảng cáo xe hơi nước ngoài. Dáng người hoàn mỹ được khoác lên mình bộ vest đen lịch thiệp lại thêm một đôi giày da sáng bóng , mái tóc ngắn bay bay trong gió và khuôn mặt nửa nam tính nửa thanh thuần ngẩng cao kiêu hãnh.

Nam phụ yêu nghiệt!

Anh ta đến đây làm gì?

Nghe nói nhà trường gọi cho phụ huynh của Tịnh Nhi cơ mà, sao tự dưng anh ta xuất hiện?? Không phải theo tình tiết truyện thì giờ này anh ta đang bận thanh trừng tập đoàn của mình đến sứt đầu mẻ trán à???

Không!

Đó không phải trọng điểm, thứ tôi muốn thắc mắc chính là : Anh ta xứng làm phụ huynh sao hả?

“Nhớ tôi à?” Trung Kiên không biết xấu hổ vừa đưa tay tháo cặp kính râm xuống khỏi mắt vừa cúi đầu dí sát mặt tôi mà hỏi mấy câu buồn nôn “Phải không? Ngắn cả người luôn!”

“Anh..” Chết tiệt! Sao người đẹp nói mấy câu buồn nôn này lại có lực sát thương lớn quá vậy??

Nhìn anh ta cười mà tôi suýt chút nữa quên đây là nam phụ , đây là tiểu thuyết , đây là thế giới hoàn toàn khác rồi!!!

Thật nguy hiểm!

Sảy chân là đi bán muối như chơi đấy!

“Sao? Thấy tôi đến nên mừng tới nỗi không nói lên lời hả??” Trung Kiên dương dương tự đắc đứng tạo dáng , tiếp tục nói mấy câu thoại buồn nôn không thể tả “Kìa, sao lại dấn ra ngắm tôi vậy? Chảy nước bọt nữa bây giờ!”

“...” Đồ hoang tưởng , anh nghĩ tôi sẽ bị lừa lần nữa hả??

“A! Chị Tịnh Nhi !!” Ngọc Nhi từ đâu chạy đến khuôn mặt xinh đẹp treo một nụ cười dịu dàng tiêu chuẩn . Đã thế tác giả còn rất phóng khoáng trợ lực cho sự xuất hiện long lanh lấp lánh của cô nàng bằng cách kích hoạt phong nền siêu đẹp.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi làm khuôn mặt mị hoặc sáng bừng lên , gió thổi nhẹ nhàng làm bay tà váy đồng phục khiến cho dáng người nhỏ xinh hoàn mỹ hiển lộ trước mắt người xem . Từng đợt cánh hoa hồng đỏ rực bay loạn không gian , vô tình đậu nhẹ lên mái tóc dài đen nhánh của cô nàng.

Quái, sao đứng gần nhau thế mà chẳng có cọng cánh nào bay ra chỗ tôi vậy?? Mặc dù nó có bay thì tôi cũng chả đẹp thêm được phân nào, nhưng cả hoa cũng kì thị người xấu thế này thật sự là không chấp nhận được!!!

“Ai vạt cánh hoa bừa bãi vậy??”

“Trời! Đạo cụ của CLB kịch đó, sao cậu lại làm bay hết ra thế này??”

“Thầy giám thị biết thì quét sân một nghì!!”

“Chạy mau!!”

Sau đó, mọi thứ biến mất như chưa từng xuất hiện , bỏ ba chúng tôi và chiếc ô tô sang chảnh ở lại giữa sân trường to lớn vắng vẻ .

“Thầy nói chị đợi ở văn phòng chờ bố đến giải quyết mà.. sao tự dưng lại chạy ra đây thế này??” Ngọc Nhi nắm tay tôi, nũng nịu hỏi. Đúng kiểu em gái ngoan nhé! Mà cô nàng này mặt dày ghê cơ, gọi “bố” ngọt xớt , chị em cũng ngọt như đường!

Diễn cho trai coi hả?

Có mệt không vậy em gái?

“Làm em mất công tìm mãi, nắng muốn chết!”

“Có ai bắt em đi tìm đâu??” Tôi cười khẩy đáp lời, chợt thấy sắc mặt Ngọc Nhi chuyển xám.. Thôi chết, đã nói không đắc tội với nữ chính rồi mà! Đúng kiểu cái miệng hại cái thân , sửa lời! Sửa lời ngay!! “À.. trong đó nóng quá nên chị ra đây..”

“Trường mình lấp điều hòa toàn bộ mà!” Con bé thấy tôi hòa hoãn thì dịu lại. Đùa chứ tôi không hòa thì nó cũng phải dịu , ai bảo nam phụ đang ở đây “Anh Kiên, anh tới lâu chưa?”

“Ừm, vừa tới!” Trung Kiên gài kính vào túi ngực áo sơ mi , lơ đãng lên tiếng “Vào trong đi thôi!”

“Ừm ..” Tôi hơi ngập ngừng nhưng cuối cùng cũng hạ quyết tâm hỏi “Nhà trường nói sẽ gọi cho phụ huynh của tôi cơ mà?”

“Này , đừng xưng tôi với anh nhé nhóc con!” Trung Kiên không vừa ý cũng vào đầu tôi một cái rồ đau. Mẹ ơi, ảo giác sao! Nam phụ anh lại để ý đến một câu nói của nữ phụ xấu xí như tôi?? “Em kém anh tới 10 tuổi đấy! Thế đã đủ làm phụ huynh hoặc người giám hộ cho em chưa?”

“10 tuổi..” Tôi cười khẩy, thế là 25 chứ gì? Oai ve con gà tre, chị đây cũng 24 rồi đó! “Nhưng tôi có bố và anh trai , cần gì anh?”

“Vào trong rồi hãy nói..” Ngọc Nhi cười gượng xen vào, này giờ chúng tôi mải tranh luận đã quên luôn mất nhân vật nữ chính này rồi “Ngoài này nắng sẽ ồm đó, sức khỏe chị đâu có tốt!”

“Hừ, bố và anh trai em đều đang họp!” Anh ta cười khẩy có vẻ rất không vừa ý với câu vặn lại của tôi “Trước sau gì cũng là tôi chịu trách nhiệm , bây giờ đến gặp giáo viên của em trước cũng chẳng sai!”

What??

Thế là thế nào??

Không đợi tôi thắc mắc , hai người bọn họ đã cùng nhau đi về phía khu lớp học gần đó.

Biết là có hiệu ứng cánh bướm khi tôi xuyên qua đây .. Thế nhưng , cũng đâu thể sai khác quá nhiều như vậy được chứ??

Đúng đấy ...

Ở đây có gì đó sai sai ...

12. Chương 12

Ngơ ngác đứng nằng mải để chịu khổ cũng không phải cách hay, nhất là với một thân thể to lớn lực lưỡng hay đổ mồ hôi thể này.. Tôi gật thắc mắc về thái độ kì lạ của nam phụ sang một bên , chạy theo họ vào khu lớp học chuẩn bị xem kịch.

Thầy chủ nhiệm đã bị triệu tập đến phòng hiệu trưởng nên chúng tôi theo đúng chỉ thị cũng tiến đến căn phòng cao cấp ở cuối dãy.

Cửa vừa mở, không khí lạnh băng trong phòng đã tràn ra ngoài hành lang làm Ngọc Nhi không kìm được mà nép vào người Trung Kiên một chút. Anh ta thấy vậy , hơi nhúu mày rồi nhích ra xa , bỏ nữ chính hụt hẫng.

Tôi đứng sau họ nên nhìn thấy toàn bộ quá trình này , thắc mắc bị gạt đi lúc này lại cuộn cuộn trở về. Thế là thế nào? Tại sao anh ta lại có kiểu thái độ này với nữ chính hả???

Kì lạ quá ! Quá kì lạ!! Không thể hiểu nổi !!!

Hay .. Anh ta cũng xuyên thư giống tôi??

Có khi nào ... ???

Tôi xuyên được chẳng lẽ người khác lại không??

Đúng đấy.. Nhưng cái nghi ngờ này phải hỏi thẳng anh ta mới biết chắc được. Chắc , chuyện khó nói này nên mở miệng kiểu gì? Chẳng lẽ : ‘Hey đồng chí, đồng chí từ thế giới khác đến đây đúng không??’ .. Má ơi, tôi mà hỏi vậy có khi anh ta nói với mọi người cho họ tổng tôi vào viện quá!

Hức, mà hiệu trưởng này cũng quái quá đi, điều hòa ngoài hành lang đã thuộc dạng hơi se se , vậy mà trong phòng còn bật lạnh đến vậy? Chẳng lẽ hiệu trưởng là người đến từ mấy nước hàn đới, chỉ quen lạnh không chịu nóng??

“Mời anh ngồi!” Cô hiệu trưởng thấy chúng tôi tiến đến thì dừng công việc đang làm dở lại , đứng dậy lịch sự mời.

Tôi liếc qua phía thầy chủ nhiệm một cái, sắc mặt xanh mét vì lo sợ kết hợp với kiểu lườm cháy mặt kia của ông ta thật đáng sợ..

Lườm gì?

Mình nhà ông biết lườm chắc??

“Cô gọi tôi đến trường làm gì vậy?” Trung Kiên ngồi xuống ghế dài , Ngọc Nhi tự giác ngồi xuống bên cạnh , còn tôi dù muốn hay không cũng phải tự tìm một cái ghế khác để ngồi .

Béo mà, ngồi chung với người khác đâu có tiện.

Nghĩ đến đây lại thấy thương thay cho mình , rớt nước mắt mất.

“Chuyện của em Nhi..” Cô hiệu trưởng mỉm cười, ý nhị nhìn Trung Kiên một cái. Nhìn xong một cái lại khuyến mại nhìn cái nữa , cái nữa và cái nữa .. Đến nỗi quên cả nói về sau luôn.

Tôi công nhận anh ta đẹp , nhưng cũng đâu đẹp đến mức làm người ta á khẩu thể được?? Kịch hết sức! Đúng là chỉ có trong ngôn tình!

“Tình Nhi gây chuyện gì vậy?” Anh ta cười cười, rất thoải mái mà bản sức hút của mình ra bốn phía “Lỗi có nặng lắm không?”

“Em ấy dám bẫy giáo viên! ” Thầy chủ nhiệm hùng hổ lên tiếng “Anh nói như vậy là nặng hay nhẹ? Gia đình không sát sao với em ấy, để em ấy đến trường làm loạn như vậy! Thanh danh nhà giáo của tôi còn để ở đâu được ???”

“E hèm ..”

“Ồ, vậy à?” Anh ta lười biếng liếc qua đúng lúc tôi đang lườm đám nước bọt văng tứ tung của ông thầy. Trung Kiên hiển nhiên thấy được tôi đang hành hạ đôi mắt xanh xinh đẹp này thế nào, anh ta nín cười, quay đi tiếp tục câu chuyện với cô hiệu trưởng “Đầu đuôi như thế nào?”

.
. .
.

Dù muốn hay không tôi cũng phải lên xe Trung Kiên để về nhà trong khi Ngọc Nhi ở lại tiếp tục học. Thôi, dù sao mục đích chuyển sang A9 cũng đã được thực hiện , hi vọng cô chủ nhiệm trẻ đó không làm tôi thất vọng ..

“Sự thật là thế nào hả?” Trung Kiên hỏi mà không thèm nhìn tôi lấy nửa cái.

Haha , anh ta đang lái xe đấy, nếu dám nhìn sang đây tôi nhất định sẽ vả lật mặt anh ta ra!

Chắc, sao tự dưng mình nổi tính bạo lực thế nhỉ? Không được! Con gái phải hiền lương ! Con gái phải dịu dàng!!

“Sự thật cái gì cơ ạ?” Trong lòng vừa niệm kinh , ngoài mặt phải mỉm cười. Tôi cố gắng tỏ ra ngây thơ đúng tuổi 15 vừa nói, f*ck! Hai mấy tuổi đầu còn cáo giả nai, buồn nôn chết mất!

“Chuyện lão ta dám có ý đồ với em ấy!” Anh ta bĩu môi hỏi với giọng thản nhiên “Chắc chắn là do em bày trò đúng không? Em học được cái này từ ai vậy??”

“Sao anh nghĩ tôi bày trò?” Tôi cũng học theo anh ta , khoanh tay trước ngực , bĩu dài môi ra “Tôi là bên bị hại đấy! Làm gì có đứa con gái nào ngu đến mức lấy sự trong trắng của mình ra làm trò?”

“Em nghĩ ai cũng ngu ngốc hả??” Anh ta đột ngột dừng xe làm tôi đang oai ve ngồi đó cũng bị quán tính làm cho chật vật lao về phía trước. Cũng may mình coi trọng sinh mệnh , tâm niệm an toàn là bạn .. nếu không giờ này chắc chắn hôn cửa kính xe rồi!

“Ý anh là gì??”

“Thứ nhất, đó là ban ngày! Thứ hai , đó là chỗ đông người! Thứ ba , cửa văn phòng còn không có đóng...” Anh ta nói một cách đanh thép, sau mỗi câu mặt lại dí sát mặt tôi hơn một chút.

Gì kì vậy?

Tôi cũng không bị điếc mà anh phải làm thế!

Phản đối khủng bố tinh thần bằng vẻ bề ngoài!!!

“Dù em có nóng bỏng đến mức ông ta nổi thú tính, ông ta cũng không dám làm gì em ở đó.. Đúng không?”

“Anh..” Tôi nghiêng rằng quay mặt về phía khác , có cần nhấn mạnh hai chữ đó không?? Rồi! Tôi đây biết thân biết phận, hiểu mình không bằng nữ chính nhà anh rồi! Anh khỏi cần nói!

Ai ngờ, mặt chưa quay được nửa vòng đã bị một bàn tay thon dài giữ lại. Trung Kiên chế trụ cằm núc ních mỡ của tôi, nhếch mép vẽ ra một nụ cười ngọt ngào quái dị , đôi mắt đẹp thanh tú nhìn thẳng làm tôi không biết trốn đi đâu..

Quả thật, mị là một người con gái yếu đuối, nói là đã quá 24 nhưng cả đời chỉ biết sống và làm việc theo đường lối của Đảng và Nhà nước, còn chưa có ngôi gần tên con trai nào đâu, nói gì là tiếp-xúc thân thể trong cự li gần thế này..

Thật là bối rối quá đi!!!

Nam phụ đẹp trai, không phải anh giống như bao nhân vật nam trong tiểu thuyết nữ phụ xuyên khác.. đã phải lòng và bất chấp yêu thân thể mỡ màng này của tôi rồi đấy chứ hả???

“Phì ... ” Chưa nói được câu gì, Trung Kiên đã thả tự do cho mặt mỡ của tôi và phá ra cười.

Anh ta cười sắc súa , cười vui vẻ , cười hớn hởi ,cười vô duyên , cười như chưa bao giờ được cười ... Nói thật, nụ cười này làm tôi thấy lạnh gáy không thể tả. Tên này ..

“Em nhắm mắt làm gì? Muốn tôi hôn em đấy à???”

“Cái gì???”

Gấp lửa bỏ tay người!

Anh hoang tưởng hả đồ chết tiệt!

.
. .

Cả quãng đường về nhà chúng tôi không nói với nhau câu nào nữa. Hiển nhiên là tôi bực bội rồi, bị chụp mũ thế ai mà không cáu? Mặc dù được trai đẹp hôn đúng là mơ ước của cô nàng mê ngôn tình như tôi, nhưng điều kiện tiên quyết là tên trai đẹp đó tâm lý phải bình thường! Không thể vừa nhìn đến tôi là đã phì ra cười kiểu đó!!!!

Bữa trưa chỉ có mình tôi ăn cơm , Ngọc Nhi thì ăn ở trường, bố cùng với anh trai Tuấn Anh ở công ty, Trung Kiên từ lúc đưa tôi về đến giờ đã biến mất không dấu vết, còn mẹ kế.. nghe nói đi sở pa sở pổ gì đó, chồng giàu mà, phải hưởng thụ chứ!

Nói thật, tôi mà lấy được anh chồng giàu cũng chẳng tiếc tiền ăn chơi trác táng đâu! Có điều nhìn mình kiểu này .. ở thế giới trước dù đi sửa mặt cũng chỉ tạm coi là ổn , mơ lấy chồng giàu? Đừng mơ!!

Tôi dùng cả buổi chiều để thăm thú ngôi nhà và sân vườn.

Đúng là ác mộng!

Kiểu này mà nhớ để quên đồ vài ba lần chạy lên chạy xuống cũng đủ tắt thở đột tử tại chỗ!

Em tác giả à, em khỏe chứ chúng tôi đâu có khỏe, phóng bút là vẽ ra cả tòa lâu đài nghìn mét thế này .. Định giết người có đúng không?? Hừ, xa hoa cho lắm vào, chỉ khổ nhân vật sống trong đó.. Bảo sao nam nữ chính mấy lần làm này nọ trong nhà mà không ai biết, hoặc có đi đến chỗ bọn họ đang xxx thì đôi câu nam nữ đó cũng làm xong rồi .. Chính là do nhà rộng quá chứ sao nữa!!

Bắt đầu thấy truyện em ấy viết có tỷ hợp lý rồi đấy ..

“Tịnh Nhi! Tịnh Nhi đâu rồi??” Đang mải miết ngắm hoa ngắm cỏ tự dưng có người gọi giật lại. Tên không phải của mình, cũng có chút không quen ..

“A.. Anh trai ..” Tôi ngáp ngừng nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt . Đầu tóc anh ta rối bù, quần áo trên người cũng xộc xệch không chỉnh chu, chẳng ra dáng người thừa kế tập đoàn abc xyz nào cả .

“Em đây rồi!” Tuấn Anh lao đến ôm chầm lấy tôi, hai bàn tay cố gắng ôm xiết thân thể to lớn mỡ màng của tôi nhưng không tài nào ôm hết được. Thế nhưng , người anh trai đáng mến ấy vẫn không buông ra mà cứ gắng xiết chặt lại ..

Cảm giác ấm áp vô cùng , ngọt ngào vô cùng ..

Vòng tay của người thân là thế này ư?

“Tịnh Nhi .. ” Anh ta nghẹn ngào mãi mới nói xong câu , chuyện gì vậy? Làm như Tịnh Nhi này sắp chết không bằng “Anh xin lỗi! Đều là do anh không tốt , không quan tâm đến em! Em đã lớn thế này rồi mà còn không đưa người bảo vệ, để hôm nay em bị người ta hại như thế ..”

“Hại gì cơ à..?” Tôi vỗ vỗ để anh ta bớt xúc động và nói lỏng tay cho tôi thở. Chắc, tình cảm cũng được, nhưng nên đứng nơi đúng lúc chứ nóng thế này cứ ôm kiểu đó không sớm thì muộn tôi cũng chảy mồ!

“Chính là .. ” Tuấn Anh ngáp ngừng quanh co mãi không nói hết được câu , hai má còn đỏ hồng như gái mới yêu lần đầu .

Đúng chuẩn phụ huynh Việt Nam luôn, là nhắc chuyện thầy chủ nhiệm chứ gì? Mới vậy đã đỏ mặt thì làm sao giáo dục giới tính được cho con em đây???

Mà ông anh này cũng kì ghê ha , hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà nhắc chuyện này còn bẽn lễn thế .. Chả bù cho hai ông bạn vàng của anh ta , một tên thì biến thái mê SM , một tên lại mặt dày tựa tường thành ..

Nhân vật tính cách trầm lặng kiểu này , bảo sao chỉ được xuất hiện chớp nhoáng trong ngôn tình cao H . Nếu tôi mà là tác giả ấy à, nhất định sẽ ném anh ta vào đam mỹ!

Kiểu người đẹp dễ dụ dàng yêu thương em gái ... này chỉ hợp làm thụ! THỤ !! SIÊU THỤ!!!

“Lão thầy giáo đó anh đã giải quyết xong rồi!” Tự thấy mình không đủ dũng khí nói ra chuyện-kia nên Tuấn Anh đành phải chuyển chủ đề . Tôi tất nhiên cũng rất bao dung , không hề nhắc đến nữa “Xin lỗi em gái , anh hứa , chuyện này sẽ không có lần hai!!”

“Hahah..” Tôi xấu hổ đến nỗi không dám nhìn anh ấy..

Có phải người anh nào cũng coi em gái mình như báu vật mà vạn tên trai trẻ trong cuộc đời thèm muốn giành giật không ?

Và anh ta thật sự không thấy tôi béo đến mức chẳng tên nào dám dây vào à?

Chỉ sợ chưa kịp đến đã bị tôi đè cho tử nạn ấy chứ !!

Chắc, người này ..

“Để phòng trừ hậu họa ... ” anh ta giữ hai vai tôi , cười dịu dàng “Anh đã thuê vệ sĩ cho em rồi!”

“A .. Hả???”

“Đại Việt! Mau đến đây!!!”

Câu nói của Tuấn Anh còn chưa dứt, từ phía xa đã thấy một bóng dáng cao lớn chậm rãi đi đến . Nhìn cách di chuyển không tiếng động của anh ta là đủ biết dân chuyên nghiệp rồi ..

Đã thế ..

Trời ơi!!

LẠI TRAI ĐẸP NỮA!!!

TÔI ĐI TRÉT ĐÂY !!!!!!!

13. Chương 13

Xin thề có trời đất chứng giám , tôi không phải sắc nữ!

Thế nhưng đảm bảo ở lâu trong cái thế giới toàn trai đẹp , nhìn đâu cũng thấy trai đẹp , nhan nhản trai đẹp .. kiểu này , muốn không nổi sắc tâm cũng khó!

Đại Việt cao đến 1m9 , dáng người chuẩn đét đèn đẹt , đã thế anh ta còn khoác lên mình bộ đồ đúng chất vệ sĩ : tóc ngắn đen, bộ vest đen và một đôi giày tây cũng đen nốt! Từ đầu tới chân luôn!

Đã thế người này còn có làn da rám nắng nữa chứ .. Đảm bảo anh ta mà đứng trong bóng tối không ai nhìn ra đâu là người đâu là màn đêm luôn!

“Chào hỏi chút đi!” Tuấn Anh tiểu thụ chỉ đứng thấp đến tai Đại Việt , nhìn qua xứng đôi vô cùng .. khụ khụ , lộn! Lại bắt đầu ship cặp đam mỹ đây! Tôi phải tỉnh lại ngay thôi!! Đây là Ngôn Tình! Ngôn Tình H vẫn 100% !! “Em gái tôi, Tịch Nhi!!”

“Đã biết!” Đại Việt có vẻ vô cùng không thích khi bị người khác chạm vào người, anh ta lạnh lùng gạt tay Tuấn Anh sau đó liếc một cái sắc lẹm về phía tôi.

Khiếp!

Lạnh gáy!

Vốn tôi không tin vào mấy thứ kiểu như mắt sắc như dao hay cái nhìn mang sát khí .. vân vân gì đó mà mấy truyện kiếm hiệp hay miêu tả. Nhưng đến giờ tôi biết tôi sai rồi !! Quá sai luôn!!!

“Chào.. ” Tôi nhướn mày , ngáp ngừng lên tiếng . Người đàn ông xuất sắc thế này nhìn kiểu gì cũng hơn nam chính Đạt mê SM kia.. không hiểu anh ta có nằm trong hậu cung nam phụ của nữ chính không ta??

Tạm thời nhớ không ra ..

Một chút nữa về phòng tôi nhất định ngoan ngoãn ôn lại tình tiết truyện! Cam đoan luôn!!

“Cô đảm bảo mình cần vệ sĩ chứ?” Anh ta mặt không đổi sắc hỏi tôi một câu vô cùng đúng trọng tâm.

“Sao lại không?” Tuấn Anh không nể mặt cắt ngang “Nhìn em gái tôi đi! Nó yếu ớt thế này làm sao tự bảo vệ mình được?? Không nói nhiều nữa !! Mau vào nhà!!!”

“Anh trai à .. ” Tôi nhăn mày muốn phản bác nhưng người anh trai đáng kính kia không cho tôi lấy nửa phần cơ hội , đã quay người đi thẳng “Em không nghĩ mình cần vệ sĩ đâu .. ”

“Đúng ý tôi đấy !” Đại Việt nhún vai bỏ lại một câu sau đó cũng quay người nổi gót theo Tuấn Anh .

Má ...

Cạn lời với các anh main nam

.
. .
.

Không giống như tôi đoán là mình sẽ có một cái đuôi theo 24/7 , Tuấn Anh nói Đại Việt sẽ quay trở lại làm vệ sĩ chính thức cho tôi sau vài ngày nữa vì bây giờ anh ta đang bận làm một phi vụ gì đó. Bây giờ chỉ là chào hỏi làm quen trước ..

Được thôi, vậy là tạm thời tự do thêm được vài ngày , đến khi anh ta quay lại tôi sẽ từ từ nghĩ cách để chuyện vệ sĩ vệ siếc này chấm dứt trong im lặng.

Trừ Tuấn Anh lo cho tôi, phản ứng của mọi người trong nhà cực kì lạnh nhạt. Ngoại trừ bố có hỏi thăm qua một chút thì tuyệt nhiên không ai còn nhắc hay để tâm đến nữa. Vậy cũng tốt , dù sao cũng là chuyện lừa người , chẳng hay ho gì nếu cứ bị nhắc đi nhắc lại ..

Thế nhưng , ai nói cho tôi biết lão Trung Kiên kia là mắc chứng gì được không ??? Từ lúc vạch trần tôi đến giờ , anh ta thấy ai nhắc động đến vụ đó là lại nhìn tôi tùm tùm cười là ý gì ??

Ý GÌ Ỉ Ỉ ???

.
. .
.

Tôi thích nghi khá tốt , chỉ vài ngày mà gần như đã quen hẳn với nơi đây. Nói thật chứ , từ sương thành khổ thì mới khó chịu , chứ từ khổ thành sương như kiểu của tôi đây không quen mới lạ!

Có điều , thân thể và tâm hồn này có vẻ vẫn chưa dung hòa được hoàn toàn với nhau. Tôi vẫn mắc chứng rối loạn nửa đêm và cộng thêm khó chịu khi về sáng .

Thế cũng tốt , vừa tầm dậy được lúc 3h theo ý chỉ của sư phụ đầu bếp .

Đúng đây , thế giới này không khó sống , chỉ cần bạn né hết nam nữ chính phụ trong truyện ra là được rồi!
Từ lúc tôi chuyển lớp đến giờ , tần suất gặp bọn họ ít hẳn đi , đúng là may mắn vô hạn ..

“Nghe nói con học nấu ăn?” Bàn ăn tối nay chỉ có tôi và bố, nghe nói mọi người hôm nay cùng nhau đi dự một bữa tiệc xã giao nào đó của giới thượng lưu .. Ông ấy vì đau chân mà phải ở nhà và để con trai cùng vợ hai của mình đi thay .

Nếu tôi nhớ không nhầm thì dạ tiệc tối nay chính là một dạ tiệc đấu giá trang sức để làm từ thiện . Nam phụ Trung Kiên của chúng ta chuyên tâm đấu giá cho được đôi hoa tai ngọc lục bảo mà nữ chính vừa nhìn đã thích , nhằm mục đích tặng cho Ngọc Nhi để tăng độ hảo cảm .

Và cũng chính trong vụ dạ tiệc tối nay Trung Kiên sẽ thấy ông bạn quý nam chính của mình chơi quy tắc ngầm với nữ chính ! Chẳng cần quà cáp hay nói lời yêu đương gì hết , Đạt sama nhà chúng ta cường hôn nữ chính , sau đó còn lôi kéo Ngọc Nhi vào nhà vệ sinh hồng làm trò đồi bại mà hai bên đều thích ..

Trung Kiên đau lòng vô hạn khó chịu đứng qua một bên mà nhìn nhận Ngọc Nhi là người phụ nữ của bạn thân mình .

Ai ngờ Ngọc Nhi chống cự theo kiểu lạt mềm buộc chặt , chạy khỏi nhà vệ sinh và va phải Trung Kiên. Anh ta thấy vậy thì khí thế lại hùng hực và lao vào yêu nữ chính điên cuồng ..

Cũng coi như một bước tiến lớn trong truyện đi!

Và.. nếu tôi nhớ không nhầm , thì cũng chính dạ tiệc này Ngọc Nhi đã gặp và ghi hận với vài ba nữ phụ khác nữa . Chắc, kệ họ đi , ai rảnh mà quan tâm nhiều đến thế chứ?

“Vâng ..” Tôi ngẩng đầu nhìn ông ta , nhưng người bố này vô cùng lãnh đạm không liếc con gái ruột của mình lấy một cái.

Hừ , có cũng như không thế này á??

Đã vậy tôi việc gì phải kể cho ông ta chuyện của tôi???

“Cũng được .. Đầu bếp sắp về Pháp rồi, con cố gắng học một chút !” Ông ấy thở dài , đôi mắt tự dưng nhuốm hơi buồn man mác “Trước đây , cũng vì mẹ con mà ông ấy mới chịu ở lại cùng chúng ta .. Bây giờ thì khác rồi, không ai có thể giữ người đàn ông ấy lại ..”

“Là thế nào ạ??” Ấy! Tình tiết này mới nha!!

Thì ra là có gian-tình với bà chủ nhà à??

Bảo sao mà chủ động nhận tôi làm đồ đệ, chứ xem , bình thường người nào có công thức chế biến đặc biệt mà không giữ riêng cho mình?

Đây ông ấy lại tận tình chỉ bảo tôi từng li từng tý một , mặc dù phải dậy từ 3 giờ sáng đi chợ mua đồ , nhưng chính việc mua đồ ấy cũng là tình hoa phải học! Chọn cái gì tươi ngon , cái gì phù hợp cho món nào .. đủ cả!

Hơn nữa , đám người giúp việc trong nhà thấy tôi đi theo sư phụ học nghề còn ghen tị không thôi . Nói cái gì mà : Ông ấy chưa bao giờ nhận đồ đệ , rồi thì đồ đệ đầu tiên và duy nhất của ông ấy là một phế nhân , sư phụ đầu bếp thật đáng thương ...

“Con còn nhỏ .. ” Bố lắc đầu thần bí “.. Không thể hiểu được đâu!”

Sau đó chậm rãi đứng dậy rời khỏi bàn ăn , mặc kệ tôi ở lại ngẩn người .

Muốn chửi bậy !!!!

Nếu biết tôi đây chưa đủ khả năng hiểu thì còn nói ra làm gì??

Khơi dậy sự tò mò của tôi chắc ???

Hừ ! Hừ !! Hừ !!!

Đáng ghét !!!!!

.
. .
Ôm nỗi uất hận mà đi về phòng , tôi quyết định giải quyết xong đồng bài tập rồi mới đi ngủ!

Tịnh Nhi này cũng bê bối lắm cơ , quyết định bỏ học nên toàn bộ sách vở đều đem đốt hết sạch không chừa lại cái gì . Hại tôi phải mặt dày xin xỏ Tuấn Anh đưa đi mua lại toàn bộ sách vở . Cũng may anh ta hào phóng , không chỉ sách mà bàn ghế rồi tủ kệ các kiểu đều mua cho tôi đủ cả !!

Mới vào năm học chưa lâu, Tịnh Nhi của chúng ta thì không thể giống nữ chính. Chẳng cần học , chỉ cần yêu mà chuyện điểm số cũng tự động Max! Cô nàng học hành vô cùng ẹ, và muốn ở lớp chọn thì phải làm đồ tiêu khiển cho người ta ..

Cũng may là mình xuyên vào nhân vật này chứ không với cái bộ não đã chục năm rồi không động đến sách vở mà xuyên qua nữ chính học giỏi thì tôi tiêu là cái chắc!

*Cốc cốc cốc !

“Ai đó??” đang hăng say chiến-đấu trên mặt trận sách vở , tự dưng phía ngoài vang lên một trận gõ cửa.

Ai vậy?

Ai đến giờ này?

Mọi người đều đi dạ tiệc , chẳng lẽ bố Tịnh Nhi khi này đang kể dở chuyện xong bỏ đi , giờ hồi hận nên tìm tôi hàn huyên tiếp?

*Cốc cốc cốc !

“Ai đó hả??” Tôi hơi sốt ruột , quái , gõ cái gì mà gõ? Hỏi thì không nói , lẽ nào tình tiết truyện lại thay đổi nên giờ em Ngọc Nhi về sớm đang tức tối và muốn trút giận lên đầu tôi?

Hừ , đâu có dễ thế?

Không lên tiếng thì ở ngoài!!

Chị đây còn không muốn bị ma bắt đầu!!!

Ung dung tiếp tục học tập theo tư duy và đường lối của Đảng và nhà nước, tôi bỏ ngoài tai hoàn toàn tiếng gõ cửa bất lịch sự đáng ghét kia .

Mãi một lúc thật lâu sau đó , phía ngoài mới vang lên tiếng nói trầm ổn của một người đàn ông đáng ghét , có làn da mặt dày hơn tường thành : “Tịnh Nhi , em bị táo bón đấy à?? Mở cửa cho anh mau!!!!”

14. Chương 14

Sét đánh giữa trời quang !!

Là Trung Kiên !!!

Nam phụ này giờ phải ở dạ tiệc sau đó nhìn nam nữ chính mà đau lòng chứ? Sao tự dưng anh ta xuất hiện ở đây? Đã vậy còn gõ cửa phòng tôi như điên nữa??

Hay anh ta đau lòng quá nên bỏ về giữa chừng , không kịp xem Ngọc Nhi đẩy Đạt ra và chạy ra ngoài? Cũng chẳng kịp tự sốc lại tinh thần để tiếp tục theo đuổi em ý ..

Nhưng dù đau lòng cũng không nên tìm tôi chứ .. Chẳng lẽ Tịnh Nhi đây là bao cát cho toàn bộ nhân vật trong truyện hay sao? Ai buồn bã cũng có thể trút lên đầu???

Đừng có hòng!!

“Này, anh biết em ở trong phòng.. ” Áo giác đúng không? Hình như tôi nghe thấy cả tiếng cười của anh ta lẫn trong giọng nói .

Ừ hây , nhất định là điên tình rồi!!

“.. và anh cũng biết là em chưa ngủ.. Thế nên , mở cửa mau!!!”

“Có việc gì thì anh nói luôn đi!” Tôi rụt rè lên tiếng , hừ , làm sao anh ta biết được ? Nhất định là đoán mò!! “Đêm rồi nam nữ ở chung không tiện!”

“Em đã nghĩ đến đoạn ở chung rồi à??” Anh ta cười nhỏ , giọng nói như phát hiện ra điều gì thú vị lắm “Anh chỉ định đưa cho em cái này rồi đi ngay!”

“Cái gì??” Trung Kiên có đồ đưa cho tôi?? Hay là của Tuấn Anh gửi? Có thể lắm .. vì bọn họ cùng nhau đến dạ tiệc mà , Tuấn Anh vì bố tôi không thể đi nên bận bù đầu , còn Trung Kiên , theo như tiểu thuyết thì lúc này đã hoàn thành xong việc thanh trừng tập đoàn nên tiêu dao tự tại đi dạo đến cả nhà vệ sinh cơ mà ...

Ừm , nhắc mới nhớ , dạo này chắc anh ta bận việc công ty nên ít xuất hiện thật . Nói là ở nhờ nhà tôi , còn ở ngay cạnh phòng tôi nữa , vậy mà thời gian chúng tôi đụng mặt nhau ít đến thảm thương .. Nếu có gặp thì anh ta cũng chỉ mặt dày đùa tôi vài câu sau đó lại đi thẳng ..

“Em có lấy không??” Anh ta thiếu kiên nhẫn , tay gõ nhịp lên cửa một cách dồn dập “Đồ quan trọng lắm , không ra tôi vứt đi đấy!”

Vứt đi thì vứt đi!

Anh dọa tôi à?? Đây thềm vào !! Ỉ* vào nhé !!!

Nhưng .. Anh ta vừa đi dạ tiệc đấu giá trang sức về đó, còn là đồ quan trọng nữa kìa

“Anh để ở cửa, chút nữa tôi lấy!!”

“Không được! Thứ này mong manh dễ vỡ lắm ..” Trung Kiên nhỏ giọng , cái gì vậy? Dạo này mọi người chuộng một thách thức sự tò mò của người khác ghê ta .. “Vội lại , anh phải đưa tận tay cho em mới yên tâm được!”

Thôi được rồi!

Tôi thua anh!!

Chậm chạp lê thân ra khỏi bàn học , tôi đứng trước gương chỉnh lại tóc tai chút cho chỉnh tề. Nói gì thì nói , người ta là trai đẹp đó, tiếp xúc với trai đẹp thì mình cũng phải ỗn ỗn tý coi như nể mặt người ta chứ !

“Cái gì .. Ó ..”

Chưa nói hết câu , toàn bộ thân thể đã bị bao bọc bởi mùi nước hoa nam tính kết hợp với hương rượu tây nồng nàn . Tất cả hòa quyện vào với nhau tạo thành thứ mùi vị ngòn ngọt quấn quanh đầu mũi .

Tôi chết sững giữa vòng ôm to lớn và mạnh mẽ của anh ta , bất ngờ đến nỗi thân thể bị người đàn ông này lôi kéo vào tận chiếc giường lớn giữa phòng lúc nào chẳng hay..

“Tránh ra!!” Bị đè nặng , muốn chìm trong lãng mạn cũng không được! Tôi đưa tay nghiêng rằng nghiêng lợi muốn đẩy anh chàng đẹp trai này khỏi người mình “Anh say à?? Đừng có tùy tiện ôm người khác!!”

“Anh đâu có say .. ” Trung Kiên cười tà , cố gắng rúc đầu vào mái tóc của tôi. Mẹ ơi, anh tỉnh táo lại đi! Tôi chưa có tắm rửa gì hết đâu .. “Thật đó ..”

“Anh bị làm sao thế hả??” Tôi quát, quát, sao quát lớn thế mà chẳng thấy ai đến??

Không phải nhà này nhiều người làm lắm hay sao???

Hừ, lại lệt lệt tâm rồi .. Trung Kiên này tự dưng nổi cơn gì vậy?? Anh ta đau lòng đến mức điên thật rồi à?? Đến mức muốn tìm người an ủi mà không cần biết người đó là ai??

“Em đúng là vô tâm!” Anh ta chống ta nhào người dậy nhưng vẫn quyết tử không chịu rời đi. Cả căn phòng lúc này tràn ngập không khí ái muội lạ thường ..

Trời ơi!!

Ai đó làm ơn lôi bà tác giả chết tiệt vào đây cho tôi hỏi được không?? Con trai của bà đó, tại sao hẳn ta không chịu ngoan ngoãn đi con đường nam phụ mà lại rẽ lối lung tung thế này???

Tại sao??

Là tại sao????

“Anh .. anh biết tôi là ai không đấy??” chết tiệt thật , nhìn anh ta từ góc độ này quá đẹp! Quá bá !! Biết làm sao giờ , trái tim thiếu nữ của tôi bối rối quá ..

“Tĩnh Nhi ..” Anh ta cười gian tà , đưa mắt gần sát với mặt tôi mà nói . Hương rượu tây nồng nồng ảm áp phả ra làm người bị động là tôi như nửa say nửa tỉnh “Em nghĩ anh nhằm em được với ai??”

“Hahah ..” Ai mà biết được mấy người say nghĩ gì chứ , tôi còn chưa say bao giờ đâu!

Mà này .. có phải tôi quá chủ quan rồi hay không??

Mình phải bình tĩnh phân tích tình hình mới được ! Không thể vì bị trai đẹp đè ép xuống giường một cái là thần hồn nát thần tính tự động dâng hiến thế này được!!

Truyện này nam phụ nam chính vân vân gì đó đều là cầm thú tùy thời động dục hết ! Tên Trung Kiên này cũng không ngoại lệ đâu!

Bây giờ cả nhà gần như đi vắng hết , mặc dù cửa mở và có người làm nhưng chắc chắn bọn họ không ở quanh đây , vì này giờ tôi gào khản tiếng cũng đâu thấy ai tới ..

Anh ta thì uống say , mặc dù gọi tên tôi nhưng biết sao được trong đầu đang nhớ đến ai ? Nhỡ kịch tình thay đổi anh ta bị bỏ thuốc rồi đè tôi ra này nọ thì sao??

Không được !!

Tôi không muốn đi theo kịch bản đâu !!!

“Em làm gì đó??” Trung Kiên ngả sang bên cạnh chỗ tôi nằm , nhíu mày giữ chân tôi lại “Muốn triệt sản anh đấy à?”

“Ra khỏi phòng tôi ngay!!” Tôi quát lớn , dù gì thì mạng sống mới đáng quý ! Giữ được mạng ngại gì không có trai theo ??

“Em lại không nghe lời rồi !” Tên mặt dày không quan tâm tôi đang cáu và cũng quên luôn tôi vừa cố đá vào chỗ-nào-đó của anh ta . Trung Kiên vẫn giữ nụ cười tà mị, đưa một ngón tay chặn môi tôi lại “Anh nói .. Không được xưng tôi với anh!”

“Anh mắc chứng gì vậy??” Bối rối bối rối bối rối quá !!! Thế này là thế nào trời ơi??? “Tôi thích xưng hô thế nào là chuyện của tôi!!”

“Hừ quá !” Trung Kiên giữ lấy cầm tôi, khê khê xiết lại . Cảm xúc ấm nóng từ tay anh ta truyền qua như thể điện giật “Phải phạt em mới được!”

“Anh điên à??” Tôi vùng thoát khỏi bàn tay ác ma của tên Trung Kiên nửa rò nửa dại , ngồi nhích hẳn ra mép chiếc giường king size.

Cảm giác toàn thân đều nóng rẫy , tưởng như sắp bị nướng cháy đến nơi ...

“Hahah ~ ” Anh ta không khách khí, buông lỏng bàn tay bị tôi hất ra , nằm trên giường ôm bụng cười vật vã.

Lại dám lấy tôi ra làm trò đùa?!

Không biết nói gì hơn với độ điên rồ hâm dở .. của anh ta nữa!! Và , càng không biết nói gì hơn với sự tương bội của mình ! Vì Ái Nhi !! Mà đang mong chờ nam phụ đẹp trai này phản bội tác giả để đến với mày đây à???

TỈNH LẠI ĐI CÙNG !!

HAY CÙNG CẦN UỐNG WAKE UP MỚI CHỊU??

“Em dạo này rất kì quái!” Anh ta đưa tay lau lau nước mắt “Có phải đến giai đoạn đó không??”

“Giai đoạn gì?”

“Dậy thì!” Trung Kiên mặt không đổi sắc mà phun ra một câu .

Cái này anh cũng nói ra được?? Tôi đến cận lời với anh ..

“Mà này , sao dạo này em gầy quá vậy??” Trung Kiên nhú nhú mày , vươn tay kéo cổ tay tôi qua xem xét . Tất nhiên kẻ say rượu như anh ta không thể thắng nổi tôi rồi, tay người chứ tay lợn đâu mà anh thích thì nắm?? “Em giảm béo cấp tốc à??”

“Thế thì sao??” Tôi bấu môi vàng lại .

Vô thức liếc qua gương một cái, nói thật là tôi không chủ đích giảm béo hay gì cả, chẳng qua là do linh hồn chưa hòa hợp được với thân xác nên bị sút cân nhanh chóng . Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà đã giảm đến 12-13kg. Mặc dù vẫn còn khá đầy đặn nhưng nếu cứ tiếp diễn tình trạng này thì chắc chỉ vài tuần nữa tôi sẽ biến thành cái xác khô!

Quần áo đã có phần rộng rãi .. Nhưng nói thật với cái thân thể gần trăm kí lô này thì giảm ngần đó cũng chỉ như muối bỏ bể mà thôi .

Bằng chứng là Ngọc Nhi của chúng ta kìa, em ấy còn không thể nhìn ra tôi đã gầy bớt! Nếu nữ chính mà biết tôi giảm béo nhất định sẽ không để tôi yên thân đâu !!

Dám át bớt hào quang của nữ chính?? Tôi còn chưa đủ dũng khí!!!

“Không ổn tý nào!” Anh ta nằm úp người xuống, chống tay lên cằm ngược mắt nhìn tôi “Giảm béo quá nhanh da sẽ bị nhăn, xấu xí lắm!!”

Gớm, béo thế này còn không phải là xấu kịch kim hay sao? Còn nói cái gì mà da nhăn .. Vớ vẩn!!

“Mặc kệ tôi!” Tôi quay đi , đứng dậy ý đuổi khách “Rốt cuộc là anh muốn đưa cho tôi thứ gì???”

“Ê này!!!”

“Trung Kiên!!!”

“Tên say kia!!! Ai cho anh ngủ ở đây????”

“Dậy mau!!! Dậy”

Tên chết tiệt mặc kệ tôi lay đủ kiểu cũng không xê xích một li. Ngủ dễ thế sao?? Anh ta giả bộ hay do tác dụng của rượu đây???

Bực bội nhất là tên này lại nằm trên giường của tôi mà ngủ.. Phòng anh ta ngay bên cạnh kìa, sao không nhắc mông về đó đi?? Chả lẽ đau lòng đến nỗi sợ ở một mình???

Nếu anh đến mà thấy cảnh này thì tôi tiêu chắc! Còn gì gọi là thanh danh nữa .. Mà bố của Tịnh Nhi này đặc biệt coi trọng danh tiếng đấy, không đùa được đâu !!

Không còn lựa chọn nào khác , tôi tiến lại gần tính lôi Trung Kiên trả về phòng anh ta . Nào ngờ tay vừa đưa đến đã bị một bàn tay khác bắt lấy , giật mình nhìn qua , Trung Kiên vẫn ngủ say ... Thế nhưng tay anh ta nắm chặt vô cùng ..

“Tịnh Nhi , xin lỗi em”

15. Chương 15

Anh ta đang mê sảng đấy à??

Có phải không vậy??

Nhưng mê sảng thì liên quan gì đến Tịnh Nhi này mà anh ta phải nói xin lỗi??

Trong truyện không hề thấy nhắc đến vướng mắc gì to lớn trước khi Trung Kiên và Tịnh Nhi bị bỏ thuốc phải lên giường với nhau hết . Nói chung là trước khi gặp nữ chính thì quan hệ giữa hai người này hầu như không có gì cả..

Chẳng lẽ lại có ẩn tình gì mà tôi chưa biết??

Trung Kiên .. Rốt cuộc anh ta đã làm gì có lỗi, và lỗi đó lớn đến mức nào mà cả trong cơn say anh ta cũng vẫn nhắc đến như vậy???

Thật khó hiểu!!!

“Trời đất! Chị làm gì anh Kiên thế này??” Ngọc Nhi đứng sững ngoài cửa , hỏi lớn .

Hay rồi!

Hay rồi!!

Sớm không về muộn không về.. Tôi đúng lúc tôi đụng vào “hàng” kiểu này là toi rồi!!

“Anh ta say rượu..” Tôi giật mình giãy khỏi bàn tay vẫn đang nắm tay mình của Trung Kiên , lúng túng giải thích .

Chết thật, sao mình cứ như bị bắt gian tại trận vậy ?? Bị một đứa con gái 15 tuổi nhìn thôi mà cũng lúng túng như gà mắc tóc??? Điên mất thôi!!

“Rồi sao??” Ngọc Nhi khoanh tay trước ngực , nhướn mày nhìn tôi.

Thôi được em gái!

Tôi chịu thua khí chất nữ vương của cô rồi!!!

Quả thật Ngọc Nhi này rất xinh đẹp, bảo sao mà các anh trai trong truyện đều điên đảo vì cô nàng.

Lúc mặc đồng phục nữ sinh thì thanh thuần ngây thơ, khi khoác lên mình đồ dạ hội lại cao quý , thanh khiết. Như bây giờ đây chẳng hạn .. Bộ lễ phục đỏ sậm ôm sát người tôn lên những đường nét mới chớm nở ngậy ngò trên thân thể thiếu nữ , mái tóc dài đen nhánh được búi cao để lộ phần cổ trắng ngần . Và một bộ trang sức quý giá lấp lánh trên cổ và tai của cô nàng càng tôn lên sự sang trọng cho người mang ...

Nói thật, cho dù thân thể Tịnh Nhi này thật sự giảm cân, tôi cũng không dám chắc là có thể đẹp hơn Ngọc Nhi kia mấy phần . Nếu hơn, chắc cũng chỉ hơn ở đôi mắt xanh và làn da trắng muốt ..

“Đi nhầm phòng! Ngủ gục!!” Tôi nhún vai, bĩu môi trả lời “Chị đang tính lời anh ta về phòng anh ta!!”

“Vậy ư?” Ngọc Nhi cười khinh thường “Tôi còn tưởng anh ấy vì đau lòng mà chạy đến đây để chộc tức tôi cơ..”

“Cái gì?”

“Ai nha~” Cô nàng kéo dài giọng, trên mặt mang chút đắc ý của trẻ con “Chị đâu có được mời đến dạ tiệc, không biết cũng đúng!!”

“...”

“Này, để tôi nói cho mà nghe!” Cô nàng cười cười, chỉ vào bộ trang sức quý giá trên người “Anh ấy bỏ về trước và uống say thế này .. Là do thấy Đạt tặng tôi thứ này đây!!”

“Vậy thì sao??” Ấy.. Thế là không phải cưỡng hôn rồi vào nhà vệ sinh à??? Chắc, sao tự dừng truyện trở nên trong sáng lạ thường vậy??

H đâu??

Cao H của tôi đâu rồi???

“Hừ..” Ngọc Nhi ngạc nhiên trước thái độ của tôi, cô nàng đứng ngẩn ra một chút cố gắng nhìn xoáy vào mắt tôi , cố gắng tìm tòi xem tôi có che giấu cảm xúc gì không .

Biết trước rồi thì phản ứng kiểu đó cũng là bình thường mà.. Sao phải ngạc nhiên dữ dội vậy??

“Chị không thấy gì ư?” Nữ chính đáng yêu ngây ngô hỏi lại lần nữa. Thấy gì là thấy gì??

Nam chính Đạt tặng cô em cái đó , nam phụ thấy và đau lòng uống say là điều quá bình thường nuôn !!
Ngôn Tình cuốn nào chả có mấy cảnh này để ngược nam phụ , đọc nhiều nhàm rồi!!

Á!

Khoan!!

Tôi đang là Tịnh Nhi!!

Và Tịnh Nhi này thì đang say-mê nam chính đấy!!

Không thể phản ứng kiểu vô cảm thế được .. Ồ mà vô cảm thế thì đã sao??

“Anh Đạt mua cho tôi đó !” Ngọc Nhi nhấn mạnh lại “Đêm nay là dạ hội từ thiện ..”

“Ừ đẹp lắm!!” Tôi gật đầu khen rồi rít. Rồi xa nam chính thì mình sẽ được an toàn một phần, chỉ bằng bây giờ thể hiện rõ quyết tâm luôn cho em Ngọc Nhi này thấy “Rất hợp, vô cùng hợp , siêu hợp!!!”

“Chị .. ” Ngọc Nhi không quan tâm đến mấy câu nịnh hót của tôi, nhú mồm hỏi “Chị thích anh ấy lắm cơ mà??”

“Bây giờ không thích nữa!” Tôi thành thật lắc đầu, không quên tiếp tục sự nghiệp làm nịnh thần “Anh tài phải sánh cùng mỹ nhân!!!”

“Hừ.. Tôi hiểu rồi!” Ngọc Nhi nhếch môi , đưa mắt liếc về phía Trung Kiên đang ngủ say như lợn trét “Chị có đối tượng mới .. Định cưa cẩm anh Kiên chứ gì??”

“Hả??” Tên điên này ấy à?? Cho tôi xin đi!!

“Còn không biết tự soi gương mà xem lấy mình! Thân thể khác nào con lợn không mà đòi yêu người khác??”
” Cô nàng nghiêng rãnh phun ra từng chữ “Xấu xí! Kinh tởm!!!”

“Ảnh hưởng gì đến em không hả nhóc con??” Tôi cười cười , gượng gạo hỏi lại .

Nữ chính, tôi đây là đang nể mặt tác giả lắm đó nha, nếu không thì đùa nhai như em mà dám lên mặt sỉ nhục chị thì đừng có hòng đứng đó mà vênh được!!

Chị đây không còn là Tịnh Nhi yếu đuối kia đâu! Cô nàng đó đã ngã chết lâu rồi!!!

“Còn dám bắt lại tôi cơ à??” Ngọc Nhi chậm rãi thả từng bước đến gần chiếc giường lớn, thân thể ngọc ngà ẩn hiện sau lớp vải đỏ mê hoặc lòng người “Chị đó, đừng tưởng ra khỏi lớp là thoát được khỏi tay tôi! Người như chị đừng mơ có thể đi học!!”

“ ... ”

“Tôi sẽ khiến chị sống không bằng chết!” Nữ chính dịu dàng tuyên chiến , tựa như đang nói chuyện với một vật vô tri không bằng “Đầu tiên sẽ là thất học, sau đó thì bị người yêu ghê tởm , rồi gia đình ruồng rẫy .. cuối cùng là một cái chết đau đớn và uất hận .. Kịch bản hay đây chứ , Tịnh Nhi??”

Nói dứt câu , Ngọc Nhi phá ra cười . Giọng cười lạnh lót vang vọng làm tôi thật sự lo lắng thay cho đôi tai của đồng chí say rượu Trung Kiên . Liệu đồng chí ấy có bị tiếng cười kinh dị này gọi tỉnh , sau đó sợ hãi mà né xa nữ chính hay không đây???

Thì ra , mọi thứ về tương lai của Tịnh Nhi đều do một tay Ngọc Nhi góp sức hoàn thiện . Có gì mà cô nàng này lại hận Tịnh Nhi đến vậy?? Là tại sao?? Do Tịnh Nhi được sống trong cảnh giàu sang ư? Thế thì Tuấn Anh hoặc bao người khác cũng vậy , chẳng lẽ cô ta đi hận cả thế giới??

“Tất cả là do mẹ của chị!” Em gái xinh đẹp gần giọng “Kẻ thứ ba xen vào làm bố không thể cưới mẹ tôi!”

Cái gì vậy?

Nói qua vấn đề gì rồi??

Chuyện này tôi cũng chỉ biết lơ mơ rằng : bố Tịnh Nhi yêu mẹ Ngọc Nhi nhưng gia đình phản đối nên không đến được với nhau. Sau đó , bố Tịnh Nhi lấy người khác còn mẹ Ngọc Nhi thì bị dồn vào đường cùng phải bán thân ..

Vậy thì mẹ Tịnh Nhi có thể coi là kẻ thứ ba không??

“Chị cũng thể thôi! Vĩnh viễn cũng chỉ có thể làm kẻ thứ ba ghê tởm cạnh chuyện tình cảm của chúng tôi ..” Cô ta cười nhếch “..Không bao giờ có thể xen vào được!”

“Tôi cũng không có ý định xen vào!” Chán nản buông một câu, dù gì cũng chẳng phải đang chữ mình, muốn tức giận hay gì gì đó cũng khó.. “Các người muốn yêu đương , muốn diễn trò, cứ việc !”

“Chị cao thượng thế từ bao giờ vậy??” Ngọc Nhi tiến đến gần tôi , mắt phượng nheo lại thăm dò “Này, muốn vui vẻ không? Chúng ta chơi lại trò mấy hôm trước của chị nhé!!”

“Cái gì??”

Tôi chưa kịp nói dứt câu , Ngọc Nhi đã tự lúi búi lễ phục trên người mình cho nhẵn nhúm , rũ tung mái tóc đen dài mềm mại ,tháo đồ trang sức ném vương vãi trên sàn .. và ngồi thụp xuống vô cùng yếu ớt .

Làm gì đấy??

Định chơi kiểu Xúy Vân giả dại à? Tôi không có nhu cầu xem kịch đâu!!!

“A! CHỊ À! EM XIN LỖI!! CHỊ THA CHO EM ĐI!!!!”

“ĐỪNG MÀ !! ĐỪNG ĐÁNH EM NỮA!!! EM SAI RỒI !!!!!”

“A ! CHỊ .. CHỊ ƠI , XIN ĐỪNG !!!”

“ ... ”

“ ... ”

Cảm ơn mng đã đi cùng mình đến tận chương này :))

16. Chương 16

FUCK !!!

CHẾT TIỆT!!!!

CÂY MUỐN LẠNG MÀ GIÓ KHÔNG DỪNG À????

Sau một hồi ngẩn người thì tôi cũng hiểu mục đích của con nhóc này rồi! Nó tính gọi mọi người lên để hủy hoại thanh danh của tôi đây mà .. Nhẹ thì gán cho tôi cái mác độc ác , ghen tị với em gái , nặng hơn thì bôi nhọ danh tiết của tôi khi mọi người đều thấy Trung Kiên đang nằm chềnh ềnh trên giường của tôi mà ngáy ..

Xong rồi!

Thâm quá em gái ơi!

Dùng gậy của chị mà đập vào lưng chị thế này , đau đớn ghê!!!

Nhưng phải công nhận nữ chính của chúng ta diễn khá thật.. Tôi lúc đó làm liều , chỉ gào thét vớ vẩn với cái máy quay thôi , còn cô nàng thì yêu kiều kêu ba câu nước mắt đã chảy tràn làm hai gò má đỏ ửng ..

Chắc chắc , đúng là mình nhìn người cảm có sai! Lần đầu xuyên qua gặp em ấy đã nhận định em ấy chính là diễn viên chuyên nghiệp! Cỡ ảnh hậu chứ chả đùa!

“Có chuyện gì vậy??”

“Sao thế con gái??”

“Ôi Ngọc Nhi đáng thương của mẹ !! Huhuh .. con sao thế này ???”

“ ... ”

Nhất thời trong phòng nhốn nháo cả lên , Trung Kiên đang say ngủ trên giường hết như nàng công chúa cổ tích cũng uể oải ngồi dậy .

Đúng là cái số mà!

Sao tôi gào mãi không ai hay còn nữ chính tùy tiện hô vài tiếng đã có cả đoàn người phụ trợ thế này?? Thiên vị nó vừa thôi!!!!

“Con đã làm gì em hả??” Ông bố lạnh lùng đỡ đứa con gái hờ và cô vợ kẻ xinh đẹp đang khóc sụt sùi đứng dậy, nghiêm túc chất vấn tôi .

Tuấn Anh chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nên vẫn đứng đó , khó hiểu liếc qua tôi một cái .

Thôi thôi , đừng có nhìn nữa!

Tôi cũng đâu phải khỉ trong sở thú đâu mà ai cũng xúm vào xem thế này?!

“Mấy người về nghỉ đi!” Tuấn Anh xua tay đuổi hết người làm đang lơ nhô hóng chuyện xuống. Bọn họ dù muốn ở lại xem náo nhiệt nhưng nhìn mặt Tuấn Anh hung thần ác sát thế kia thì đành thoái lui .

Hóng chuyện thị phi rất vui vẻ , nhưng bị đuổi việc thì ngược lại hoàn toàn ! Tốt nhất không tò mò, thâm niên đi làm hai mấy năm rồi nên điều này tôi nắm rõ lắm !!

“Đừng khóc nữa con gái!” Mẹ Ngọc Nhi dịu dàng lau nước mắt cho cô nàng “Nói đi, tại sao? Rồi bố sẽ đòi lại công bằng cho con!!”

“Không ..” Ngọc Nhi lau vội nước mắt , thế nhưng càng lau thì từng giọt châu lại thi nhau rớt xuống thánh thót . Đúng là người đẹp, khóc cũng đẹp nữa .. Nhìn kia , cả đám người có ai là không bị vẻ ngoài của em ý làm mê mẩn?? “Không có gì đâu ạ .. Con .. Con làm phiền mọi người rồi!”

“Còn nói không có gì?” Mẹ kẻ thâm tình nheo con gái một cái , vẻ mặt thương xót vô hạn “Con xem con đi , cả người bầm dập rồi!!”

Ố.. Gì kì vậy??

Tôi còn chưa động vào một nửa sợi lông của em ấy đâu nhé !!

“Mẹ à..”

“Không sợ! Bố con ở đây , ông ấy sẽ công bằng !! Có gì con cứ nói đi!!!”

“Rốt cuộc là thế nào?” Ông bố thiếu kiên nhẫn , khẽ xoa xoa thái dương gần giọng nhìn tôi mà hỏi “Nói đi!”

“Chị ấy..” Ngọc Nhi sợ hãi nép vào lòng mẹ mình , tôi thì mãi xem diễn kịch nên cứ đứng ngơ ra , mặc cho mấy người còn lại cứ đổ dồn vào nhìn mình chăm chăm “.. Chỉ là .. Con lần đầu tiên được tặng quà quý giá , vì quá vui nên muốn chia sẻ cho chị biết .. Ai ngờ ..”

Tiếp theo lại là một tràng đổ dành , khóc lóc các kiểu tôi không tiện tả lại. Chẹp, nghĩ ra cốt truyện nhanh ghê cơ! Để xem tiếp theo em ấy nói gì nào?

“Như thế nào nữa?”

“Món quà .. Là bộ trang sức này sao??” Mẹ kể đau lòng nhặt nhanh mấy món trang sức đắt tiền vương vãi dưới sàn lên khê hỏi “Con gái đáng thương ...”

“Nếu chỉ có thế thì làm sao có chuyện tiếp theo?” Tuấn Anh nheo mắt , ý hỏi là nếu cô nàng chỉ khoe thì sao Tịnh Nhi này lao vào đánh người được?

Vốn là thế mà , Tịnh Nhi nguyên bản ngoan nhưng không điên mà thi thoảng lên cơn được!

“Có lẽ .. ” Ngọc Nhi ngập ngừng “..Có lẽ do em buột miệng nói .. Cái này .. Do anh Đạt mua tặng em ..”

Trong phòng tự dưng im lặng bất thường , ai nấy nín thở nhìn qua tôi một cách ái ngại . Chắc hẳn bọn họ nghĩ Tịnh Nhi này vẫn đang mê đắm nam chính, và khi biết nam chính mua quà cho nữ chính thì ghen tị đến điên luôn!

“Em .. Chị Tịnh Nhi! Em sai rồi !! Em không nên làm thế , biết chị thích anh ấy mà còn nhận quà của anh ấy .. Chỉ là ... Chỉ là ... Em tưởng chị đã đổi mục tiêu nên ...”

“Đủ rồi!”

“Con đã làm gì em hả Tịnh Nhi??” Ông bố khê khàng lau nước mắt cho vợ kể đang khóc ngất vì xót con . Mày vẫn nhăn như chưa bao giờ được nhăn và hỏi tôi bằng thứ giọng khó chịu cực độ “Con lớn rồi mà không biết thế nào là khoan dung và nhường nhịn hả???”

“Vâng!” Tôi gật đầu cười cười “Con đánh em ấy đấy bố!”

“Cái gì???” Ông ta thấy tôi mặt dày khẳng định thì cau lên , đẩy mẹ kể ra muốn nhào đến cho tôi một trận hay sao ấy. Cũng may Tuấn Anh đã nhanh tay can lại ..

Phía xa , hai người phụ nữ hệt như hai con rắn độc trong bóng đêm , giờ nanh vuốt của mình hướng về tôi mà cười nhạo.

Trung Kiên vẫn luôn tự coi mình như đồ trang trí trong phòng , im hơi lặng tiếng không để ai biết sự tồn tại của mình .

“Bố bình tĩnh lại đi!” Tôi khoanh tay đứng ra xa hơn một chút. Tuấn Anh có vẻ không tin nổi sự-thật, cứ nhìn tôi dăm dăm “Con làm thế là có lý do!”

“Lý do gì? Đã đánh người còn xảo biện??” Mẹ kể tiếp tục công kích , thổi gió bên tai làm bố bực bội.

Chẹp, mặt không đẹp vênh lên đúng là ngứa mắt người nhìn thật..

Nhưng mà không vênh thì thiếu khí thế lắm nha~~

“Em ấy cũng thích anh Đạt thì mặc kệ em ấy! Chuyện tình cảm chẳng ai quản được!” Tôi hừ mũi , nặn ra mấy câu sến súa “Thế nhưng , em ấy còn dám sỉ nhục người đã khuất , sỉ nhục mẹ con!!”

“Cái gì??” Tôi vừa dứt lời tất cả mấy cái miệng trong phòng đều đồng thanh hỏi.

Nữ chính , em nhìn chị ai oán thế làm gì?

Chị đây chỉ nói sự thật, mặc dù sự thật ấy hơi hơi méo mó .. Haha~

“Chị .. Sao chị nữ vu oan cho em .. ??” Ngọc Nhi biến hóa vô cùng nhanh , sững sờ một chút rồi nước mắt lại tuôn ào ào như đập thủy điện tràn “Em đâu có nói gì??”

“Là thế nào?” Tuấn Anh nhú mồm ném cái nhìn sắc lẹm về phía nữ chính.

Xem, ít ra nam phụ anh trai này còn tỷ tính người.. Cũng hiểu được sự thâm thúy trong mấy câu các cụ đúc kết và hiểu : Gái gú là phù du, thầy u mới là tất cả!

Có lẽ chuyện này sẽ làm Tuấn Anh ác cảm không ít với Ngọc Nhi đây ..

“Em ấy nói ..” Tôi cũng học Ngọc Nhi , ngập ngừng cho gay cấn “.. Cái gì mà .. chị và mẹ chị vĩnh viễn cũng chỉ là tiểu tam thôi!!”

“Tiểu tam ..” Tuấn Anh nghiêng răng , vẻ mặt hung hãn khác hẳn kiểu mẫu tiểu thụ thường ngày .

“Em không có nói!!” Ngọc Nhi tái mặt , vừa xoa tay vừa khóc lóc “Chị, sao chị lại tự hạ thấp mẹ mình như thế chứ?? Bố , bố tin con đi , con không có nói!!”

“ ... ”

“Nếu con nói .. chẳng phải anh Trung Kiên sẽ nghe thấy hết hay sao??” Nữ chính có vẻ bí kịch bản nên nhanh chóng chuyển chủ đề sang hướng khác hòng gây bất lợi cho thanh danh của tôi “Bố , khi này con vào đã thấy anh Kiên nằm trong phòng , chắc chắn anh ấy đã chứng kiến tất cả! Bố .. chỉ cần bố hỏi anh ấy là biết hết!!”

“Hả???”

“Trung Kiên???”

“Cậu .. ”

“Cậu làm gì trong phòng em gái tôi vậy HẢ Ắ Ắ ?????”

*Chương này hơi ngắn xịu :))

Mà có ai thấy mẹ con nhà bạn Ngọc hỏ mẫu sinh hỏ tử không ta? :)))

Tks các nàng vì đã comt nhiệt tình, yêu các nàng vô hạn :”>

17. Chương 17

Tôi uể oải lê bước vào nhà tắm sau khi mọi chuyện được giải quyết xong xuôi, bên tai dường như vẫn còn vang vọng tiếng gào thét của Tuấn Anh cuồng em gái.

Mặc dù nguyên tác tác giả đại nhân không có nói cái này, thế nhưng khi tiếp xúc thì bản chất của anh ta đã lộ ra rồi! Đây rõ ràng là một tên yêu thương em gái đến mức điên cuồng!!

Người như vậy thật sự có thể vì gái mà gián tiếp giết hại em mình ư?

Tôi bắt đầu thấy nghi ngờ tính lô gic của sự việc này rồi đây .. Cơ mà nhiều khi không thể nói trước được điều gì hết, nhất là trong cái thế giới cầu huyết nhiều như không khí này!

Quay lại mấy chục phút trước , mọi việc được giải quyết nhanh gọn lẹ và lãng xẹt hơn tôi tưởng nhiều ..

“Cháu làm gì trong phòng Tịnh Nhi??” Đến lượt Tuấn Anh nổi khùng muốn lao vào túm cổ anh bạn quý của mình và bố phải giữ lại . Ông vừa dùng sức túm cổ Tuấn Anh vừa nheo đôi mắt sâu thẳm thâm thúy kia lại “Giờ này đáng lẽ cháu vẫn đang nên ở dạ tiệc mới phải?”

“Bố à .. Chính là con thấy anh ấy ngủ trong phòng chị ..” Ngọc Nhi tiếp tục tung chiêu gây nhiễu sóng “Con nghĩ chị đã đổi đối tượng yêu thích rồi nên mới chia sẻ thông tin..”

“Được rồi!” Bố không liếc qua Ngọc Nhi mà vẫn chăm chú quan sát phản ứng của Trung Kiên “Để yên ta nói chuyện!”

Trung Kiên đúng là rất trung thành và kiên quyết với đường lối tính cách bản thân. Anh ta vẫn mặt dày tựa tường thành ngồi trên giường, giờ này mới nhếch mép vẽ ra một nụ cười gian tà xảo trá hết sức sau đó vô liêm sỉ ném nó cho tôi.

Tựa như muốn hỏi : Ê, Tịnh Nhi ! Em nghĩ tôi nên trả lời thế nào?

Chết tiệt !!

Giờ phút nào rồi mà anh còn cười? Có tin tôi xé miệng anh ra cho hết đẹp trai không hả???

“Nói mau tên kia??” Tuấn Anh gấp sắp bùng nổ đến nơi “Hai tên bạn thân chơi với tôi chỉ để lừa em gái tôi, thì ra tôi .. tôi nhìn nhầm các cậu rồi!!!

Khóc đi !!

Khóc đi tiểu thụ à!!

Chắc, bây giờ anh mới biết mình nhìn nhầm sao?

Đúng là anh trai ngốc!

Kiểu này tập đoàn mà rơi vào tay anh quản lý, không lung lay mới là lạ đấy!

“Cậu bình tĩnh lại coi!” Trung Kiên phì cười, có lẽ vì chơi với nhau lâu nên cảnh Tuấn Anh cuống cuống lên gặp quá nhiều, đến mức miễn dịch luôn hay sao ấy “Tôi say rượu!”

“Say rượu sao lại ở đây??”

“Bác, phòng cháu và phòng Tịnh Nhi sát nhau nên cháu nhầm lẫn!” Trung Kiên nhìn bố tôi, ánh mắt thành thật “Khi này mọi người vào đây tranh cãi cháu mới biết cháu vào nhầm phòng đấy!”

“Nghĩa là thế nào??”

“Chắc khi này Tịnh Nhi đi tắm, cháu vào phòng không thấy ai thì tưởng đây là phòng mình .. say quá nên ngủ mất!” Trung Kiên chậm rãi vẽ chuyện, nói y như thật. Mẹ nó! Tôi còn chưa tắm đâu, đừng có nói bừa! “Sau đó khi tỉnh dậy thì thấy mọi người ở đây, đã thế còn thấy em Ngọc chỉ mình mà nói cái gì đó .. Nhìn thấy ấy ..”

“Chuyện trước đó cháu không nghe thấy sao??” Dù gì thì chuyện nội bộ trong nhà bị truyền ra ngoài cũng chẳng phải điều hay ho. Nhất là với một gia đình thế gia có ông chủ nhà trọng sĩ diện và gia trưởng như ông bố này.

Câu trả lời này của Trung Kiên có vẻ đánh đúng trọng tâm đấy chứ, mặc dù nó không giúp ích cho vấn đề đang vướng mắc của chúng tôi tý nào hết!

“Là chuyện gì vậy ạ?” Anh ta cười cười, giả ngây ngô hỏi.

“Không có gì!”

“Vậy thôi, cháu xin phép về phòng mình trước!”

“Đi mau!” Tuấn Anh vượt qua nỗi đau lòng, chạy theo bắt nạt bạn mình “Lần sau còn thấy cậu trong phòng em gái tôi thì đừng trách!!”

Con sói nào đó chậm chạp nghĩ: ừ, cô ấy qua phòng tôi là được rồi!!!

“Bố...”

“Đừng nói nữa!” Bố quát một tiếng, hiển nhiên là chuyện này ông ta không muốn làm rõ ràng. Một bên là con gái ruột, một bên là con gái vợ mới .. Mỗi quan hệ dẫn đến nhiều thứ lằng nhằng như vậy tốt nhất là không đụng đến vấn đề “Chuyện ngày hôm nay ai sai ai đúng ta không muốn nhắc lại nữa!”

“Mình à ..” Mẹ kể lại bắt đầu rơi nước mắt, uất ức thay cô con gái yêu-quý của mình.

“Con gái lại đi đánh nhau vì mấy thứ vớ vẩn!” Ông ta không quan tâm đến mẹ kể, tiếp tục dạy dỗ “Tịnh Nhi, có thời gian nghỉ linh tinh thì lo học đi! Còn con, Ngọc Nhi, cái nhà này để con thiếu thốn cái gì hay sao? Chỉ món đồ trang sức nhỏ đã làm con mừng đến thế??? Đúng là mất mặt!!”

“Bố..”

“Chuyện lần này bỏ qua! Cấm không được nhắc đến nữa! Người ngoài mà biết ta có hai cô con gái thế này chắc đào hồ mà chui xuống mất!!” Sau đó ông ta phát tay, bực bội đi khỏi. Mẹ kể biết chồng mình đang giận dữ nên nhanh chóng chạy theo xoa dịu.

Đảm bảo thế nào bà ý cũng thổi gió bên tai ông bố cho xem! Rồi ông ấy sẽ càng ngày càng ghét mấy đứa con của vợ trước này.. Không biết sự tình sẽ đi đến đâu, có giống như nguyên tác rằng sau khi đuổi Tịnh Nhi đi, ông ấy sẽ chia cho Tuấn Anh và Ngọc Nhi mỗi người một nửa cổ phần không ta??

Nhưng .. Tôi ở đây rồi .. Nhất định không thể đi vào vết xe đổ của tình tiết truyện được!! Có thể Tịnh Nhi này không có phần trong tập đoàn nhưng nhất định không thể bị đuổi khỏi hũ gạo này được!

Thôi chết rồi, càng nghĩ càng loạn!

Tôi mới sống sung sướng có và ba ngày mà tinh thần tự lập đã bay biến sạch sẽ rồi !!!

“Sao ? Chị vui chưa??” Ngọc Nhi hừ mũi, kéo cổ áo tôi xuống nói kiêu de dọa “Dám đối đầu với tôi à?! Chị không cười được mãi đâu!!!”

“Ừ!” Tôi gạt bàn tay nhỏ xíu đó ra khỏi cổ áo mình. Đúng là nữ chính H văn có khác, mềm mại dễ thương dữ dội ta .. “Cười mãi làm sao được? Sái quai hàm, vào trại chữa như chơi đấy!”

“Chị .. Chị .. ” Ngọc Nhi đờ người, chỉ tay vào mặt tôi hồi lâu mà không biết nên nói tiếp thế nào.

Cuối cùng, để giải quyết vấn đề không thốt lên lời đó, cô nàng phát tay bỏ ra cửa.

“Haha, phí sức nhỉ? Tốn công diễn chẳng ai muốn xem!” Tôi cười khẩy nói với theo bóng lưng cao ngạo của cô nàng.

Nữ chính bức bối liếc nhìn tôi bằng con mắt sắc như dao lam, nhưng cũng không tranh cãi gì mà bỏ đi thẳng.

Chậc, tính hiếu thắng trẻ trâu của mình lại nổi lên rồi! Chắc tại thân thể này đang trong thời gian dậy thì nên hoocmore mới bị loạn, ảnh hưởng đến tâm lý ...

Hihi mình nói cứ như chuyên gia ấy, nghe oai ghê gớm!

.
. .
.

Soạn sách vở, chuẩn bị đồng phục xong xuôi tôi lê thân lên giường.

Cái ga trải giường vốn đẹp đẽ phẳng phiu, thế nhưng sau khi bị ai-đó ra sức quần thảo đã biến thành một đống nhăn nhúm xấu xí. Đưa tay trải lại ga giường một chút, tôi kéo cái chăn mỏng mùa hè khê ôm lấy.

Mùi hương nước hoa và rượu vẫn còn quần quanh đầu mũi. Thứ hương thơm rất đặc trưng, rất nam tính .. Cái ôm xiết dịu dàng và ngọt ngào, khuôn mặt đẹp đẽ với những đường nét hài hòa hiển hiện rõ rệt trong tâm trí.

Trung Kiên ..

Tên nam phụ này .. Anh ta và cả cái thế giới này nữa đều đang vận hành theo chiều hướng khác biệt so với những gì tác giả viết ra.

Khó hiểu và ẩn tàng nhiều chi tiết mà tôi chưa bao giờ được đọc tới ...

.
. .
.

Giấc ngủ chập chờn như cánh bướm dưới mưa ..

Những cơn mơ đan xen nhau tựa mắt lưới ..

Gương mặt của một chàng trai đẹp đẽ và những hành động ngọt ngào trở đi trở lại làm tôi vui vẻ cả tâm trí lẫn thân thể.

*Cạch!!

“Oa!!!” Chết tiệt!!

Mới bị sờ-sờ tý mà đã mộng xuân ngay được! Cái cô Tịnh Nhi này , cô có thể trong sáng tý cho tôi nhờ được không???

Đúng là ngôn tình H văn có khác , nhân vật nào cũng nhạy cảm thể này thì làm sao mà sống đây hả giời??

Tôi nóng nảy tự vỗ vỗ khuôn mặt đã đỏ như máu của mình , thầm nghĩ không biết khi này mơ giấc mơ quái quỷ đó có nói mộng gì không .. Nếu nói ra mà bị tên tường thành phòng bên nghe thấy chắc chắn đời này tôi không thể ngẩng mặt lên nhìn người mất!

Cũng tại từ bé đến giờ chưa gần con trai bao giờ nên bây giờ bị trai đẹp sàm sỡ thân thể mới có phản ứng đó!

Tịnh Nhi !!

Mày thật vô dụng!!!

Phải tăng cường tìm zai va chạm cho đỡ thiếu thốn mới được :))

Liếc qua đồng hồ , vừa tầm 3h sáng , cũng nên dậy đi chợ cùng sư phụ đầu bếp thôi .

Dạo này thân thể và linh hồn có vẻ hòa hợp hơn rồi đấy , tôi đã có thể ngủ những giấc dài và cơn đói cũng không quá tệ khi đêm xuống nữa . Nhưng mới giảm được có 12-13kg, nếu hòa hợp rồi thì có khi nào lại tăng cân trở lại không ta???

Mẹ ơi!

Tôi không muốn đâu!

Béo rất nóng ! Vô cùng nóng đó!!!

Bước khỏi giường lớn , chẳng may dẫm phải thứ gì đó dưới sàn . Tôi xoay đèn ngủ qua, thì ra là một chiếc hộp đựng đồ trang sức , màu đen và được bọc nhung ở ngoài .

Đây là cái gì?

Khi này nó rơi nên mình mới tỉnh mộng phải không ?

Nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Tò mò mở ra , bên trong là một chiếc lắc chân tinh xảo được điểm xuyết mấy viên ngọc gì đó lấp lánh đen nhánh và một chiếc nhẫn cũng khảm ngọc đen rất đẹp. Có lẽ đây là một bộ trang sức , người làm rót nó ở đây chỉ có Trung Kiên thôi . Vì trong phòng Tịnh Nhi này không thấy có đồ trang sức bao giờ , mọi người hôm qua cũng chỉ đứng ngoài cửa nói chuyện .. Duy nhất Trung Kiên mới lẩn lộn trên giường của tôi mà ngáy ..

Hừ , tôi nghèo nhưng không tham!

Mai sẽ trả anh cái thứ này!!

*Mng đoán xem anh ý làm rơi thật hay giả vờ nào :)))

18. Chương 18

Như thường lệ , làm xong đồ ăn cho mọi người tôi sẽ trở lên nhà tắm rửa thay đồ , chuẩn bị sách vở rồi cùng xuống nhà ăn sáng .

Ngờ đâu vừa làm xong mọi việc , mở cửa phòng bước ra ngoài đã thấy một cây đại thụ đen sì sì , đen từ đầu đến chân , từ trái qua phải từ ngoài vào .. ồm ồm , khụ khụ , thật sự tại hạ chưa kiểm chứng bên trong nên không biết trong đó có đen không nữa ..

“Anh .. Anh sao lại đứng đây??”

“Chào!” Người đó là vệ sĩ chuẩn chuyên nghiệp của chúng ta : Đại Việt ! Anh ta lạnh mặt nói với tôi một tiếng sau đó đứng dạt sang nhường chỗ cho tôi đi.

“Ừa , Đại Việt??” Trung Kiên cũng vừa tắm xong hay sao đó , mái tóc vẫn còn hơi ẩm ướt và hương sữa tắm thanh thuần nhẹ nhàng . Thật giống mùi nước hoa tối qua...

Ừc , tối qua .. Chết tiệt!! Tôi lại nhớ đến cái vụ mộng-xuân rồi đấy !!! Đáng ghét ! Đáng ghét !! Trung Kiên anh mau biến đi!!

“Sao cậu ở đây? Tịnh Nhi nữa , mặt em đỏ lấm , ồm hử??”

“Cậu biến khỏi đây là mặt cô ta hết đỏ liền!” Đại Việt không khách khí nói thẳng . Trời , sao ông mặt đen này nhìn chuẩn vậy chứ ?? Không lẽ có thuật đọc tâm , biết hết suy nghĩ của người khác ??

“Hahaha phải không đó!!??” Trung Kiên vô sỉ liếc qua tôi , vẻ mặt hớn hử ngàn năm không đổi. Anh ta khoác vai Đại Việt sau đó lôi kéo nhau đi xuống dưới nhà “Sao , cậu bận phi vụ gì bên Châu Phi mà? Tự đứng về xong đứng chờ ở cửa phòng tôi là thế nào?? Nhớ người ta ư??”

Má ơi, cho tui nôn!

Sao tên nam phụ này hoang tưởng quá vậy? Đây là NGÔN TÌNH đó ông nội! Cờ anh mà đòi làm nam chính đam mỹ à? Đừng hòng ! Đại Việt đã bị ship với Tuấn Anh tiểu thụ rồi!!

“Cút đi!” Đại Việt hừ mũi phản bác “Về làm vệ sĩ trả nợ cho Tuấn Anh!”

“Vệ sĩ??” Trung Kiên ngạc nhiên hỏi lại “Cho ai? Tại sao lại cần vệ sĩ chứ??”

“Chuyện nhà tôi cậu xen vào làm gì hử??” Tuấn Anh vừa kịp nghe thấy màn đối thoại của hai tình anh nọ , lập tức xen vào phản kích “Làm vệ sĩ cho em gái tôi! Tịnh Nhi hôm trước đã suýt bị người ta hại rồi đó!!”

“Cậu thấy thế nào??” Đại Việt nhún vai quay sang Trung Kiên hỏi.

“Không thể tin nổi!” Trung Kiên phản ứng dữ dội “Cậu thừa tiền à?? Tịnh Nhi không cần vệ sĩ!!!”

“Có! Em gái tôi cần!!!”

“Sao thế??” Ba người còn lại trong nhà cũng cùng nhau tiến vào phòng ăn , vui vẻ hỏi chuyện “Có gì mà tranh luận khí thế quá vậy?”

“Chào cô chú!”

“Chào bố, dì!”

“Cũng không có gì..” Tuấn Anh cười dàn hòa “Con thuê vệ sĩ cho Tịnh Nhi!”

“Anh này ẹ??” Ngọc Nhi như chưa từng nhớ chuyện tối hôm qua , hào hứng bắt chuyện với Tuấn Anh “Oa, cao quá ! Nhìn đã biết là mạnh lắm rồi!”

“Dân chuyên nghiệp đó!” Tuấn Anh mặc dù vẫn nghi ngờ chuyện nữ chính xúc phạm mẹ mình . Thế nhưng lại không dám thể hiện ra mặt , đành tỏ vẻ bình thường “Cậu ta đi lính , rồi thực chiến, đánh thuê , làm cho mấy tổ chức ngầm .. đủ cả! Vô cùng lợi hại!”

“Tịnh Nhi sao phải thuê vệ sĩ riêng?” Ông bố đem đồ ăn trên đĩa cất nhỏ , nhíu mày hỏi .

“Bố , em đã lớn rồi!” Bản chất cuồng em gái bắt đầu bốc phát ! Anh trai à, làm ơn bình tĩnh!! “Vậy mà khả năng tự bảo vệ bản thân cũng không có nữa .. Con không muốn để những chuyện như hôm trước tiếp diễn , con nhất định phải bảo vệ Tịnh Nhi!”

“Cậu có biết xã hội người ta hay nói gì không?”

“ ... ”

“Nhiệt tình cộng với ngu ngốc chính là phá hoại đó!”

“Cậu nói thế là có ý gì?”

Rất nhanh , thể trận bàn ăn bị thay đổi . Tất cả mọi người ngồi dạt về một phía trong khi tôi và Ngọc Nhi ngồi một phía . Trung Kiên kéo Tuấn Anh lại sát với mình sau đó trịnh trọng chỉ trỏ..

Xin phép thử dài hai cái , tên khốn kia nhất định lại chuẩn bị so sánh tôi đây mà!!!!

“Mọi người xem hai em Ngọc và Tịnh này..” Trung Kiên cười giả lả “Xem kĩ vào! Rồi tôi hỏi gì phải trả lời này! Trả lời thật lòng vào!!!”

“Được ..”

“Ai nhỏ nhắn hơn?”

Đồng loạt chỉ Ngọc Nhi ..

“Ai xinh đẹp , mềm mại động lòng người hơn??”

Ngọc Nhi thắng trận lần hai ..

“Nếu là đàn ông , mọi người muốn Ngọc hay Tịnh???”

Tiếp tục là Ngọc Nhi ..

“Theo mọi người , nếu muốn cưỡng thì mọi người cưỡng bên nào?”

Ngọc Nhi ...

“ ”

“ ”

“Vậy đó! Vệ sĩ này tốt nhất nên đi theo Ngọc Nhi mới đúng!!”

“Haha, anh Kiên nói gì vậy??” Ngọc Nhi vui vẻ cười , đùa chứ này giờ tên khốn nam phụ này đều lấy tôi làm đá kê móng tôn vinh nữ chính . Không cười sung sướng mới là lạ đấy ! “Em xấu xí thế này đâu cần ai bảo vệ chứ?”

“Con gái , con mà xấu thì thế gian chẳng có ai đẹp!”

“Phải đó!” Trung Kiên trịnh trọng gật đầu , tên khốn dám phớt lờ cú lườm của tôi à? Để xem tôi xử lí anh thế nào.. Lấy mỡ đề chết anh luôn!! “Đại Việt, cậu theo bảo vệ Ngọc Nhi đi!”

“Tôi không làm thuê cho cậu!” Đại Việt lạnh mặt “Đừng có ra lệnh!”

“Không!” Tuấn Anh quát lớn “Em gái tôi cần! Cậu đừng hòng làm lung lay ý chí quyết chiến của tôi!!!!”

.

.

.

Vì là vệ sĩ nên Đại Việt đen thui sẽ kiêm luôn tài xế cho tôi ..

Thảm cảnh tù nhân có người giám thị 24/7 thế là đã chính thức được xác lập rồi! Đúng là khóc không có ra nước mắt mà ~~

“Chị, em đi chung được không??” Ngọc Nhi kéo kéo vạt váy đồng phục của tôi , bẽn lẽn hỏi .

Em gái, em đã quên tối hôm qua ác-liệt thế nào rồi hả!?!

Sao giờ tự dừng thân thiết với chị gái hờ này quá vậy??

Tác giả đại biến thái!!!

Cô không thể vì muốn sáng tạo mà để ra loại nữ chính kiểu này được!!!! Trời ơi!!!! Sao tôi lại đi đọc cuốn ngôn tình ngu ngốc ấy chứ hả???????

“Chút nữa mẹ ra ngoài nên tài xế đã đưa mẹ đi rồi!” Nữ chính dùng đôi mắt đẹp câu nhân mà nhìn , ý đồ làm tôi mềm lòng trước cái đẹp “Bố và anh trai hôm nay cũng phải đến công ti sớm ...”

“Trung Kiên kìa!” Tôi nhú mồm không muốn dây dưa “Em đi nhờ anh ta đi!”

“Công ti anh ấy ở hướng ngược lại ..” Ngọc Nhi vẫn rưng rưng nước mắt thôi miên tôi “Chị , chúng ta cùng trường mà .. Em không muốn đi taxi đâu!”

“Có chuyện gì nữa đó?” ông bố thấy chúng tôi đứng một chỗ thì quay sang hỏi thăm. Chắc vẫn nhạy cảm vì nhớ lại chuyện đánh-nhau tối qua đây mà “Còn không đi học là sẽ muộn!”

“Con .. con muốn đi chung với chị!” Ngọc Nhi cúi đầu e lệ “Con chỉ muốn xin lỗi chị ấy về chuyện tối qua...”

“Được rồi ..” Ông ta phát tay liếc qua tôi một cái , ánh mắt trách cứ như kiểu tôi là đứa ích kỷ không biết bao dung “..Tiện đường thì đi chung đi!”

“Phải đấy, sẵn bồi dưỡng tình cảm luôn!” Mẹ kế xách chiếc cặp công sở ra đưa cho bố , dịu dàng chỉnh lại cavat cho ông ta.

Đúng kiểu gia đình hạnh phúc nhé!

Không đọc truyện thì tôi đảm bảo trăm phần trăm không ai nhận ra đây là người phụ nữ đã từng làm gái mại dâm năm và tàn nhẫn vứt bỏ con gái mình cho nó tự sinh tự diệt đâu ..

“Thôi , hai đứa đi đi!”

“Nhanh nào!” Đại Việt mở cửa xe , trầm tĩnh lên tiếng .

Đúng là số phận mà!

Nữ phụ mà đòi chạy khỏi kiếp đá lót chân nữ chính???

Đừng có mơ!!

“Trung Kiên cậu đừng đi theo tôi nữa!!”

“Tôi phải phân tích cho cậu hiểu !”

“Không nói nhiều lời!!! Em gái tôi cần vệ sĩ biết chưa! BIẾT CHƯA A A A A A !!!! ”

.
. .
.

Đại Việt ngồi ghế lái phía trên , Ngọc Nhi ngồi ngay bên cạnh và tôi -người thừa ở ghế phía sau!

Cũng chẳng phải vấn đề gì to lớn hết , tôi cũng đâu thân quen lắm với họ mà cảm thấy lạc lõng khi hai người này rôm rả nói chuyện với nhau.

Chắc, đúng là rôm rả đấy!

Bạn Đại Việt nhìn mặt lạnh thế kia mà gặp người hợp gu phát nói liên thanh luôn! Thế mới biết , ánh sáng chân lý của Nữ chính mạnh mẽ đến đâu , chiếu rọi cả bóng đêm đen sì của chúng ta luôn!

Hai người họ buôn chuyện đông tây nam bắc , buôn đủ thứ không dứt chút nào . Đã vậy , Ngọc Nhi còn đủ tài năng làm khuôn mặt than đen nhem kia cười tùm tùm mấy lần . Rõ ràng là bạn Đại Việt có ý với Ngọc Nhi rồi nhé! Đừng hòng qua mắt được tôi!!!

Nhưng mà theo tôi nhớ , trong cái rổ nam phụ đã lăn giường với nữ chính thì chẳng có ai tên Đại Việt cả! Lại là hiệu ứng bướm bướm nữa hay sao?

Có lẽ tôi đến đây là mối hiểm họa đối với nữ chính nên mới có thêm một nhân vật mạnh mẽ cường đại đến để giúp đỡ cô nàng ..

Mẹ ơi .. Có khi nào Đại Việt đang chuyển từ bảo vệ tôi sang truy giết tôi không ta?? Tôi đâu có làm gì anh!! Tuyệt đối đừng có làm bừa đây Đại Việt đen sì ạ!!!

Nói đến mạnh mẽ mới nhớ ... Trong nguyên tác có lần nhắc đến một nhân vật nam thần bí giấu tên . Chuyện là thế này , nữ chính bị chính bạn thân trong lớp bắt cóc , muốn cho người h**p d*m nhằm vậy bản Ngọc Nhi , khiến cho nam phụ thầy giáo mới chán ghét cô nàng . Tuấn Anh đến đón cô đi học về đội mãi không thấy nên lo lắng đi tìm , kéo theo cả đám Đạt , Trung Kiên , .. N nam phụ khác vào cuộc nhưng cũng vẫn không tìm thấy người .

Quá sốt ruột , Tuấn Anh đã phải nhắc máy gọi cho một người thần bí . Cuộc gọi vừa xong chỉ vài tiếng sau người đã được cứu về nguyên vẹn và đám người xấu cũng đã bị xử đẹp .

Anh trai thần bí vừa gặp đã yêu vẻ kiên cường như hoa Sen của nữ chính . Gặp hiểm nguy mà chẳng hề sợ hãi còn có thể tự mình tìm cách trốn , mặc dù không thành nhưng cũng thể hiện được tính tự lập của cô nàng .

Thế nhưng , Ngọc Nhi lúc này đã dây dưa với N nam chính có phụ có .. Và anh trai thần bí siêu cấp mạnh này lại là kẻ ưa sạch sẽ thành bệnh nên không muốn chen chân vào đội ngũ hậu cung của cô nàng .

Cuối cùng thì kẻ không ưa chung vợ ấy biến mất khỏi trang giấy của tác giả , tất nhiên là không hẹn ngày về !

Tôi lén nhìn qua hai người họ , trong lòng thầm nổi từng cơn sóng thức mắc : anh trai thần bí siêu cấp mạnh đó .. Có phải Đại Việt này không ta???

Nếu thế thật thì con đường ra nghĩa địa của tôi ngắn đi vài bước rồi ..

* Hôm nay mát giới nên tối mình sẽ up thêm chương nữa, hi vọng mng ủng hộ :”>

19. Chương 19

Đại Việt làm vệ sĩ rất có phong thái chuyên nghiệp!

Chuyên nghiệp đến mức làm người ta phát điên !!!

Anh ta không đứng ở trong lớp hay ngoài cửa lớp mà luôn cách xa một khoảng nhất định vừa đủ có thể thấy được tôi và cũng đủ để thầy cô có thể tự nhiên giảng bài .

Anh ta không bám tôi kè kè 24/7 mà luôn giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất có thể . Trong lớp tôi vẫn hoàn toàn tự do nói chuyện phiếm với một số cô nàng mới quen hoặc cùng nhau ăn uống gì đó .

Ngoài ra .. còn rất nhiều cái khác mà tôi không kể hết ra được , vì tôi không nhớ!

Thế nhưng .. Thế nhưng cái này đảm bảo không bao giờ tôi quên!!

“Anh .. Anh theo dõi tôi???” Vứt tập giấy và ảnh ghi lại hành trình hàng ngày của tôi qua , Đại Việt phản xạ tốt nhanh chóng bắt được . Quái quỷ, người này sao vẫn thản nhiên như thế? Thần kinh anh ta chế bằng thép à?? “Còn là từ lâu rồi?”

“Không lâu lắm!” Đại Việt bình tĩnh giữ tập tài liệu , tỉnh bơ đáp lời “Từ hôm Tuấn Anh nhờ tôi làm vệ sĩ cho cô!”

“Anh còn gì để nói không?”

“Phục vụ công việc!” Anh ta nhếch mép tỏ ý coi thường “Không có mục đích cá nhân, đừng lo lắng!”

Ý anh là cho cũng không thêm đây chứ gì?? Đồ đáng ghét!!!

Tui hận!

Tui không muốn có cái đuôi này nữa trời ơi!!!!

.

.

.

Nằm bò trên bàn học , tôi đưa tay với lấy cái hộp nhưng đèn đưng cái lắc bực và chiếc nhẫn khảm ngọc đen của Trung Kiên ra xem xét .

Thật đẹp ..

Không biết anh ta mua tặng ai nhỉ ?

Từ hôm Đại Việt đến đây tới giờ tôi chưa gặp lại anh ta để trả lại món đồ quý giá này . Nghe Tuấn Anh nói , mấy hôm nay anh ta đang phải đàm phán với đối tác ở nước ngoài. Mấy hạng mục quan trọng để vực dậy tập đoàn sau khi thanh lọc không ít nhân vật chủ chốt .

Có lẽ phải vài ba ngày nữa mới trở về được .

Lâu lâu không thấy cũng có chút .. nhớ nhưng??

Phi!

Mình đang nghĩ cái khi gì đấy???

Tôi đóng sập cái hộp trang sức lại , sóc lại tinh thần và bản thân , ngồi thẳng người lên để chuẩn bị học tiếp!

Mình nhất định là chán đến điên rồi nên mới nghĩ thế!!

Phải đó!

Nhất định là do dạo này cuộc sống êm đềm quá nên mới thấy nhớ kẻ hay trêu chọc mình! Chết dở , không khéo mình M mất!!!

“Tịnh Nhi , mở cửa cho anh!” Tuấn Anh gõ nhẹ cánh cửa bên ngoài , lịch sự hỏi ý kiến tôi .

Đó , người ta có bản chất quý ông thế chứ.. Đâu như cái đồ tường thành mặt dày , gõ cửa không biết tiết chế!

“Anh trai? Có chuyện gì vậy??” Tôi bỏ cái hộp xuống , chạy nhanh ra cửa.

“Em có quà!” Tuấn Anh vui vẻ nói “Ở nước ngoài gửi về đấy!”

Nước ngoài?

Tôi có quen ai xuất ngoại hả?

A .. không ! Là Tịnh Nhi này có người thân xuất ngoại sao?? Huh ~ chưa nghe nhắc đến bao giờ ..

“Ừa , Đại Việt không đứng ngoài này nữa ă??” Cửa mở , chỉ có Tuấn Anh ôm quà đứng đó .

Bình thường Đại Việt đều canh-chờng tôi đến tận lúc tôi lên giường đi ngủ mới tha . Sao hôm nay lại bỏ ngang? Dân chuyên nghiệp mà cũng có lúc mắc lỗi thế này ă??

“Ừm .. ” Tuấn Anh vào phòng , tìm vị trí thích hợp mà đặt cái hộp xuống “Em gái, anh hỏi này ..”

“Dạ?” Tôi ngồi ở bàn học , chăm chú nhìn qua . chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng dữ vậy ta??

“Anh thuê vệ sĩ cho em .. có phải đã làm khó em rồi không??” Hả? Khó gì? Sao tự dưng hỏi câu này vậy??

“Anh biết , mỗi ngày đến trường Đại Việt đều chỉ nói chuyện với Ngọc Nhi và bỏ rơi em .. Cũng suốt ngày mặt nặng mày nhẹ .. Nhưng tính cậu ta chính là như vậy ..”

“Khoan! Khoan!!” Tôi xua tay , loạn hết lên rồi! Anh trai này đang tưởng tượng đến tận phương trời nào rồi vậy??

Làm như tôi thích bạn Đại Việt say đắm và rồi bạn ấy chỉ quan tâm Ngọc Nhi nên làm tôi bị tổn thương vậy ấy ..

“Anh nói xa chủ đề quá rồi!”

“Dạo này em gầy đi nhanh quá .. Anh sợ ...”

Anh sợ tôi mất tự do , lo nghĩ ngày đêm nên suy nhược hả??

Đúng là anh trai ngốc nghếch!

“Em đang giảm béo đó!” Tôi cười cười , nói đùa một câu làm gương mặt Tuấn Anh tươi lên không ít “Con gái phải đẹp một chút mới tốt! Em đã giảm được 20kg rồi!”

“Em nghĩ được vậy thì ổn rồi!!” Tuấn Anh hào hứng “Em gái anh mà làm đẹp thì xinh còn hơn hoa hậu!! Giống như mẹ vậy ..”

Nhắc đến người này , Tiểu thụ đa cảm của chúng ta lại trầm xuống . Cũng đúng , mẹ của hai người chết là do hiến nội tạng của mình cho Tuấn Anh khi anh ta bệnh. Thế nhưng cuối cùng , người bệnh thì sống mà người hiến tạng thì lại chết .

Điều này chính là một khúc mắc rất lớn trong lòng Tuấn Anh , vì khi mẹ anh ta chết , đã vô tình đẩy Tịnh Nhi vào bước đường tuyệt vọng .

Tịnh Nhi thiếu tình thương của mẹ nên khép kín , thu mình , tính cách mềm yếu .. anh ta thấy vậy thì luôn tự trách mình , vì mình mà mẹ chết nên em gái mới thế .

Đây cũng chính là một trong số những lí do làm Tuấn Anh có chấp niệm bảo vệ em gái mãnh liệt như vậy .

“Kìa anh! Cái gì kia vậy??” Tôi giả giọng hào hứng , chỉ tay về phía chiếc hộp tinh xảo trên bàn mà hỏi “Của ai cho em vậy??”

“À.. ừ .. Đúng rồi!” Tuấn Anh đưa hộp nhỏ cho tôi “Của Trung Kiên gửi , cậu ta đi chắc mấy ngày nữa mới về. Quái thật , sao chỉ gửi mỗi quà cho em??”

“Trung Kiên gửi quà cho em???” Mẹ ơi , sẽ không phải thứ gì khủng bố tinh thần người ta chứ hả?????

Và này .. không nhầm chứ , hay anh ta gửi cho Ngọc Nhi??

“Đúng , cậu ta gọi điện nói đưa thứ này cho em! Đích danh Tịnh Nhi luôn!” Tuấn Anh gật gù “Em với cậu ta có cái gì mờ ám à??”

“Không có!” Tôi phủ định chắc chắn !

Không có thật mà!

Trừ khi chuyện tôi mộng-xuân vì anh ta được coi là mờ ám ..

Khụ khụ , việc đáng xấu hổ tuyệt đối không được nói lộ ra ngoài !

“Mở ra coi đi!” Tuấn Anh bĩu môi không tin tưởng song cũng không hỏi dồn tôi nữa mà tập trung vào hộp quà . Ánh mắt tò mò hết như mấy con mèo vậy đó!

“Quà của em mà!” Tôi cười cười “Không cho anh xem!”

“Không được! Mở ra ngay!!!” Tuấn Anh lớn giọng “Anh là nhà chức trách , anh phải kiểm duyệt mới được!”

“Ok ok! Thua anh!!”

Lần đầu được trai đẹp tặng quà , cũng có chút hồi hộp.

Thật ra trước đây tôi cũng có không ít lần được nhận quà tặng. Ở cô nhi viện mà lại, thiếu gì nhà hảo tâm thi thoảng cho cái này cái nọ đâu . Thế nhưng chưa bao giờ mở quà lại khiến tôi hồi hộp kiểu này cả .

Trong chiếc hộp nhỏ là một cái di động siêu cấp điệu đà! Mẹ ơi , hồng chóa luôn! Đã vậy còn là đồ công nghệ cao , đời mới nhất chứ! Nhìn thôi đã thấy yêu thương vô hạn rồi !!

Đúng lúc tôi đây không có điện thoại để lên mạng cày truyện! Nhưng mà .. đâu có lý do gì để tôi nhận đồ của anh ta?? Còn là thứ có giá trị kiểu này nữa chứ..

Không!

Tôi quá coi thường nam phụ này rồi!

Nhất định là do anh ta giàu có quá , tiền chất đầy nhà sợ bị nó đè chết nên tìm cách giải ngân đây mà!! Phải đó! Nhất định ..

“Ừm .. anh quên mất là Tịnh Nhi mất điện thoại rồi!” Tuấn Anh bật máy , lướt qua lại xem cấu hình “Vậy mà cậu ta cũng biết ..”

“ ... ”

“Không được! Sao em phải dùng đồ tên đó mua cho!!” Tuấn Anh đặt mạnh chiếc điện thoại hồng chóa mỏng manh xuống bàn làm tim tôi đau nhói “Anh cũng mua được quà cho em! Em không được dùng cái này!”

“Anh bình tĩnh!!” Tôi xua tay , khéo léo lấy lại chiếc điện thoại trên tay Tuấn Anh . Đùa à , không dùng thì cũng phải giữ nó nguyên vẹn về trả cho người ta chứ! “Không dùng! Em không dùng là được rồi!”

“Ừ! Thế mới là em gái của anh!” Tuấn Anh vui vẻ xoa rối mái tóc của tôi “Quần áo của em cũng rộng hết rồi, vừa tầm mai nghỉ chúng ta đi mua luôn thể !”

“.. Vâng!”

“Vậy thôi em ngủ sớm đi, thức khuya quá không tốt cho da đâu!”

Tôi đặt điện thoại vào hộp của nó rồi để cạnh hộp trang sức của Trung Kiên . Trong lòng không hiểu sao lại dấy lên mấy cảm giác bất thường nho nhỏ , kiểu như sự hồi hộp của cô gái mới yêu lần đầu ..

Và sự hồi hộp ấy chẳng kéo dài được quá lâu , vì ngay sau đó , một hồi chuông nhỏ dịu dàng vang vọng khắp căn phòng .

Luống cuống lấy chiếc điện thoại từ trong hộp ra , trên màn hình hiển hiện một cuộc gọi đến. Người gọi : Đa Linh .

*Đây là câu đố của tác giả : Ai biết Đa Linh là ai không nà :))))

20. Chương 20

Đa Linh??

Là ai vậy??

Sao anh ta lại đưa cho tôi cái điện thoại có sim và sim này lại lưu tên của con gái?

Cô gái ấy còn đang gọi đến vào giữa khuya thế này nữa ..

Kiểu này là mối quan hệ không đơn giản đâu..

Chả lẽ đây là sim của Trung Kiên và anh ta đang gặp rắc rối với vài cô gái nên muốn mượn tôi làm người cắt đuôi ??

Nhưng nếu thế thì bên cạnh anh ta thiếu gì gái có thể nhờ vả , việc gì phải gửi cho tôi?

Và nếu nhờ thì anh ta phải bảo chứ , cứ đưa điện thoại thế này bố thằng tây nào biết được ..

Ánh sáng màn hình chớp tắt .

Cái cô Đa Linh này cũng dai quá ta , gọi đến hơn chục cuộc rồi đó!!

Ế, chuyển chế độ rồi à? Không gọi nữa mà nhắn tin sao???

Tò mò gạt thanh công cụ xuống , dòng tin nhắn sắc mùi bá đạo : “Tịnh Nhi , tôi biết em đang cầm máy. Nhắc máy đi! Ngay và luôn!!!”

“A .. A lô?” Tôi hơi ngập ngừng , quái quỷ gì đây? “Trung Kiên ??”

“Phải gọi là anh Kiên mới đúng!” Trung Kiên đáp lời , trong giọng nói có mấy phần vừa ý “Sao gọi mãi mà em không chịu nhắc máy hả?”

“Tôi làm sao biết được ai là Đa Linh chứ??” Tôi bĩu môi cãi lại , giọng anh ta nghe qua loa điện thoại cũng không tệ “Còn tưởng cô gái nào giữa khuya gọi đến!”

“Cô gái ..” Anh ta hắng giọng khẽ ho mấy tiếng , kiểu như đang uống nước xong bị sặc vậy “Ừm..”

“Biệt danh của anh à?? Hay tên ở nhà!!” Tôi ngã lên chiếc giường lớn , tìm chủ đề để trêu anh ta . Haha, nam nhi đại trượng phu mà có cái tên ngọt-ngào kiểu này chắc vui lắm! Bọn bè cười cho thoải mái luôn!

“Tên tiếng Trung ...”

“Vậy sao??” Tôi cười cười , sau đó tự dưng không biết nói gì khác nữa “Haha, tên hay lắm!”

Chắc, đúng là mình không có tài ăn nói.. Xem nữ chính nhà người ta mà học tập kìa!

Với người mới gặp một lần còn có thể tìm được đủ chủ đề để nói. Đã vậy còn nhất kích tất sát , làm cho đối phương vừa gặp đã yêu rồi!

“Tịnh Nhi , lâu lắm không gặp!” Trung Kiên không để thời gian chết quá lâu, anh ta thấy tôi cười xong liền im lặng thì tiếp lời “Em có thấy .. nhớ tôi không??”

“Nhớ ..” Tên này.. Anh ta lại hỏi mấy thứ kì quái gì vậy?? Lời ngon tiếng ngọt anh đi mà nói với nữ chính -đối tượng yêu đương của anh kia kìa! “Tôi vẫn còn cầm vài thứ của anh, phải nhớ để còn trả chứ!”

“Thứ gì? Đem đó tôi còn chưa kịp gửi-gắm gì cho em hết!”

“Gửi gắm ?” Đùng tưởng tôi không hiểu ý đồ đen tối của anh! Hừ, chẳng qua đây không thêm bóc mẽ thôi .. “Anh làm rơi hộp trang sức trong phòng tôi!”

“Trang sức hả?” Anh ta giả ngây “Không có, tôi đâu có mua đồ trang sức mà làm rơi trong phòng em được!”

“Vậy không lẽ nó mọc cánh bay vào được phòng tôi??” Tôi bĩu môi , nghịch móng tay của chính mình trong lúc nói chuyện “Hình như là một chiếc lắc chân và một chiếc nhẫn khảm ngọc đen !”

“Vậy à??”

“Phải đó .. Anh nói xem viên ngọc đó là gì??” Tôi hỏi lại , hình như ở đầu dây bên kia Trung Kiên đang khẽ cười. Một nụ cười rất nhẹ “Tôi không rành về trang sức lắm .. Là ngọc gì mà lại có màu đen??”

“Ngốc!” Anh ta nói nhanh “Kim cương đen! Không phải ngọc!”

“Sao anh biết ?” Kim cương cơ?? Mẹ ơi! Là kim cương đấy!!!

Trời đất ơi!

Từ bé đến giờ chỉ được thấy qua vàng bạc các kiểu .. Tưởng kim cương cả đời đừng mơ nhìn tận mắt , nào ngờ giờ đây không những được nhìn mà còn được sờ nữa!!

Đúng là hạnh phúc bất ngờ ..

“Anh bảo không làm rơi thứ gì trong phòng tôi cơ mà? Sao nghe tả đã biết đó là kim cương đen?”

“Ai biết được!” Trung Kiên cười vui vẻ “Chắc là do tôi giỏi cảm nhận!”

Cảm nhận cái khỉ gì?

Tôi mới chỉ nói nó là viên ngọc màu đen thôi mà!! Đúng là giấu đầu hở đuôi còn nghĩ ta đây tài giỏi lắm!

Xuy , ta khinh!!

“Chắc là quý giá lắm ..” Tôi làm bộ tiếc rẻ “.. Ai đánh rơi thứ này chắc tiếc đứt ruột. Mai tôi phải hỏi rồi đem trả mới được!”

“Hả??”

“Anh nói xem nó của ai được??” Hê, còn không chịu thừa nhận, xem anh ta cuống lên rồi kìa!

Nhưng .. Tại sao Trung Kiên lại không công nhận đây là đồ của mình ? Anh ta cố ý để lại phòng cho Tịnh Nhi này hay sao? Nhẫn và lắc chân đều là những vật tượng trưng cho sự trói buộc của hôn nhân và đỉnh ước ..

Những thứ mang ý nghĩa như vậy nam phụ 25tuổi như anh ta chắc hẳn phải hiểu rõ chứ! Và nếu muốn để tặng ai đó, thì người ấy hẳn phải là nữ chính chứ không phải tôi đâu!

Hay .. anh ta còn mục đích gì khác?

Ví dụ như gắn camera theo dõi tôi , rồi nghe lén xem tôi có kế hoạch gì , có muốn mưu hại nữ chính không ..

Chẹp! Xem nhiều tiểu thuyết quá nên bệnh rồi! Suy nghĩ chẳng lô gic gì hết!!

“Hôm đó có Ngọc Nhi và mọi người vào phòng tôi .. Hay là của Ngọc Nhi ta??”

“ ... ”

“Im lặng quá vậy? Anh đồng ý với suy luận của tôi hả??”

“ ... ”

“Được đó! Mai tôi sẽ đi tìm Ngọc Nhi!!”

“VI TỊNH NHI!!” Trung Kiên gằn giọng “Em đang đùa với tôi đấy hả??”

“Đùa cái gì cơ??”

“Em biết thừa nó là của tôi ..”

“Ai bảo anh không nhận ..”

“Tôi ..” Trung Kiên nửa giận dữ nửa cương quyết quát lớn qua điện thoại “Được lắm! Là tôi mua cho em đấy! Nếu em không thích thì đem cho người ta đi!!!”

“Ồ hay ..” Mua cho tôi? Cho Tịnh Nhi này á??

“Em cúp máy đi!! Tôi.. Tôi không còn tâm trạng nói chuyện nữa!”

“Muốn thì anh đi mà cúp!!”

“Em.. Vậy thì cứ để đó ??đi! Tiền điện thoại tôi không thiếu!!” Ế, sao cứ quát hoài vậy? Anh ta , cái tên mặt tương thành ấy đang xấu hổ đấy à?? “À .. Tôi hiểu rồi!”

“Cái gì hả?”

“Em muốn mở máy để giám thị tôi chứ gì?” Trung Kiên khôi phục dáng vẻ vô liêm sỉ thường ngày rất nhanh “Không yên tâm , sợ rằng tôi sẽ dẫn con gái về phòng làm bậy hả??”

“Chính anh muốn thế đấy chứ !!!!!”

“Thanh minh là thú tội ...”

Đau đầu thật đó ..

Rất cuộc thì trong quá khứ Tịnh Nhi và Trung Kiên có mối quan hệ thế nào?

Chẳng lẽ không giống như trong tiểu thuyết đã viết: Trung Kiên là bạn thân Tuấn Anh , hay đến nhà chơi nên hai người có quen biết qua loa??

Qua loa là như thế nào mà Trung Kiên lại thường xuyên trêu chọc Tịnh Nhi, quan tâm đặc biệt , ôm ấp tình cảm .. Thậm chí đi nước ngoài cũng chú ý gửi điện thoại về để tiện liên lạc??

Và nữa .. Theo quan sát bao ngày nay của tôi thì anh ta hầu như không có chút hứng thú nào với nữ chính cả!

Chẳng phải nam phụ này là một trong những nam phụ điên cuồng vì Ngọc Nhi nhất hay sao? Giờ này còn chưa có chút biểu hiện nào cả ..

Trời ơi!

Mọi chuyện đã bắt đầu xoay chuyển lệch quỹ đạo rồi!

Tôi phải làm sao mới tốt đây???

.
.
.

Chúng tôi nói chuyện khá muộn mới kết thúc . Đa phần là những câu chuyện nhỏ vụn vặt , lẻ tẻ.. Tranh cãi vài câu .. Đùa giỡn vài điều .. Ấy thế mà khi cúp máy đã thấy quá giờ đi ngủ hai tiếng đồng hồ! Điện thoại cũng tự động hết pin sập nguồn!!

Giờ này mới nhớ ra , tên đó đang ở nước ngoài đó!! Là nước ngoài mẹ ơi!!!

Gọi điện mấy tiếng liền như thế không hiểu sẽ đốt đi bao nhiêu tiền nữa .. Ôi tiếc quá ! Quá tiếc luôn !!!

Tiền ơi là tiền !!

Đúng là người ăn không hết , kẻ lần chẳng ra mà .

Xã hội quá bất công!

“Tịnh Nhi ! Tịnh Nhi!!” Hôm nay là ngày nghỉ đó! Mới sáng sớm ai đã gọi rồi? Có biết là đêm qua tôi ngủ muộn , sáng nay ba giờ đã dậy nên giờ buồn ngủ lắm hay không hả???

“Anh trai..” Dụi dụi mắt , tôi uể oải nở nụ cười miễn cưỡng “Có chuyện gì vậy ạ?”

“Chút nữa chúng ta đi mua sắm đi!” Tuấn Anh kéo kéo cái áo ngủ đã rộng thùng thình của tôi “Em gầy đi không ít , quần áo này đều rộng quá mức rồi !!”

“Dạ..” Mua sắm? Tôi được đi mua đồ ư??

Haha , cuối cùng cuộc đời cũng được trải nghiệm thử kiểu chọn đồ khỏi cần xem giá rồi !!!! Mà này khi xuyên qua nữ phụ nào cũng được trải nghiệm, tôi đây cũng phải thử qua cho bằng chị em mới được!!!!

Quá sung sướng!!

“Em thay đồ bây giờ!” Tôi cười hớn hở , đảm bảo mắt đang lấp lánh lắm đây “Chúng ta đi luôn nha!”

“Ngốc gì vậy?” Tuấn Anh thấy tôi vui vẻ cũng cười theo, đưa bàn tay to lớn ấm áp khẽ xoa mái tóc của tôi “Còn ăn sáng nữa, anh trai có cả ngày nghỉ cho em cơ mà!”

Vẫn biết là như vậy , nhưng với người lần đầu được trải nghiệm cửa hàng thời trang cao cấp như tôi thì háo hức là chuyện không thể tránh khỏi . Bất chấp hôm nay là ngày nghỉ , tôi dâng cao ý chí quyết tâm , làm mọi việc xong một cách nhanh chóng rồi chạy ngay xuống nhà ăn sáng !

Mọi người đều vẫn còn đang ngủ nên phòng ăn lớn chỉ có tôi và Tuấn Anh . Anh trai thấy tôi mong chờ vụ này thì phấn khích lắm , đưa tay bấm điện thoại gọi một cuộc cho Đại Việt rồi nhanh chóng giải quyết bữa sáng .

Ấy, đúng là có trai quên luôn vệ sĩ!

Từ tối qua đến giờ không thấy Đại Việt đâu nữa. Anh trai thấy tôi không cần bảo vệ nữa ư? Hay là Đại Việt có việc khác nên bỏ ngang việc này??

“Đại Việt đi đâu từ tối qua vậy a??” Nuốt xuống toàn bộ đồ ăn , tôi đưa khăn lau qua miệng rồi hỏi “Bình thường en đều thấy anh ta đứng ở cửa ..”

“Anh cảm thấy Đại Việt xuất hiện làm em mất tự do hơi nhiều!” Tuấn Anh tao nhả lau miệng, quý ông tiểu thụ có khác .. Chẹp... “Vớ lại trong nhà cũng không nguy hiểm gì nên từ giờ cậu ta chỉ cần có mặt lúc em ra ngoài thôi!”

What?

Trong nhà không có nguy hiểm á?

Anh trai .. Anh đúng là ngây thơ quá!

Chính trong cái nhà này em gái thật sự của anh đã bị người ta đẩy ngã chết đấy!!

Haizz , nhưng nói ra có ai tin đây? Hơn nữa không bị anh ta kè kè theo cũng tốt. Tôi không muốn mình có camera theo 24/7 đâu!

“Ra vậy ..” Tôi nhún toàn bộ sóng trong lòng xuống , giả gật gù như đã hiểu rõ vấn đề.

“Một chút nữa cậu ta đến chúng ta sẽ đi!!”

“Hi anh chị!!” Ngọc Nhi từ phía ngoài phòng ăn thanh lịch tiến vào , mái tóc đen dài khẽ bay bay làm nổi bật làn da trắng muốt “Hai người định đi đâu chơi sao?? Có thể cho em đi chung không vậy??”

21. Chương 21

Tất nhiên tôi muốn nói “Không!” , một ngàn lần không luôn ấy chứ! Thế nhưng vì hoàn cảnh không cho phép nên đành phải ngậm ngùi gật đầu đồng ý.

Đúng là có muốn tôi cũng không thể nào phủ nhận được hào quang chói lóa của nữ chính ..

Tự hào nhận định mình sống đến 24 năm cuộc đời , còn là kẻ xuyên thư qua hai thế giới , lăn lộn đủ kiểu .. Vậy mà khi giao tiếp với người khác lại tẻ hết cỡ như thế này đây!

Xem .. nữ chính người ta mới có 15 tuổi đầu mà nói câu nào hay câu đấy ! Phát ngôn cái gì có sức hút ngay được!!

Đúng là .. Hơn nhau ở cái đầu , kinh nghiệm chỉ chiếm phần nhỏ ...

Tôi thật sự muốn khóc quá đi!

Cũng may đoạn đường từ nhà đến trung tâm mua sắm không quá xa nên rất nhanh tôi đã được giải thoát khỏi thảm cảnh người thừa.

Mẹ ơi , thiên đường giữa chốn nhân gian đây rồi!!!

Hahahahah!!!

Shopping thôi!!

Quên đời thôi!!!!

Nhìn qua sơ đồ một chút , trung tâm này gồm có 12 tầng dùng cho việc buôn bán , còn mấy chục tầng phía trên để cho một số công ti thuê làm trụ sở .

12 tầng này chia ra bán đủ thứ , từ đồ điện tử , gia dụng đến quần áo , sách bút ... đủ cả!

Tuy rất rộng thế nhưng không phải mặt hàng có xuất xứ tùy tiện thế nào cũng có thể có mặt ở đây mà đều là đồ đã qua kiểm định , những thứ cao cấp , xa xỉ , những thương hiệu nổi tiếng trên thế giới ..

Nói cho chuẩn thì đây không chỉ đơn thuần là trung tâm mua sắm bình thường mà là nơi tập trung của giới thượng lưu!

“Bắt đầu từ tầng 4 nha~” Ngọc Nhi ngọt ngào khoác tay hai anh main đẹp trai, và hiển nhiên là chẳng ai trong hai người đó bài xích chuyện được người đẹp thân mật cả.

Hừ, Đảng và Nhà nước thất vọng vì đã đặt niềm tin vào các người!!!

“Ừm, tầng 4 là quần áo mặc hàng ngày ..” Tuấn Anh gật gù chấp nhận “Được đấy! Vừa tầm Tịnh Nhi cũng nên thay bộ quần áo rộng thùng thình này đi!”

“Rộng ư?” Ngọc Nhi ngạc nhiên quay lại nhìn tôi ,đáy mắt còn lộ chút hốt hoảng kì lạ “Chị Tịnh Nhi , không lẽ chị đang giảm béo??”

“Đâu có!” Tôi cười cười “Tự nó giảm mà!”

“Chị , chị không ăn theo thực đơn của chuyên gia dinh dưỡng sao??” Cô nàng thân thiết nhào đến nắm tay tôi “Phải rồi , dạo này cũng không thấy chuyên gia đến nhà mình nữa .. Chẳng lẽ chị đã cho cô ấy nghỉ việc??”

“Không có ..” Chuyên gia dinh dưỡng nữa cơ ? Béo thế này còn cần chuyên gia cái gì??

Ừm, mà tôi cũng có thấy cô chuyên gia quái quỷ nào đến gặp mình từ hôm đó đến nay đâu. Hay thân thể này rất yếu và nếu không ăn uống đúng cách sẽ sút cân nhanh ghê gớm thế này??

Nghe cũng có tý hợp lý đấy ..

“Chắc do chị đi học nên cô ấy đến nhà không gặp được!” Ngọc Nhi vẫn cười nhưng mắt liếc tôi lại sắc như dao “Một chút nữa em sẽ gọi cô ấy cho chị gặp!”

“Được thôi!” Gật đầu tỏ vẻ đồng ý , nữ chính nhanh chóng xoay người đi thở phào một cái rất nhẹ.

Ừm .. Tự dưng thấy có mùi khả nghi .. Sao nữ chính gấp gáp trong việc tôi giảm béo hoặc không gặp chuyên gia dinh dưỡng thế ??

Đã vậy người liên lạc với chuyên-gia đó lại là chính cô em gái hờ quý giá này nữa chứ!

Chắc chắn trong chuyện này có gì đó mờ ám!

Nữ phụ của chúng ta béo bệu và xấu xí kinh niên thế này chắc chắn có bàn tay của người khác nhúng vào!

Được lắm!

Đợi gặp mặt cái kẻ chuyên-gia kia là mọi chuyện sẽ được vạch trần cả thôi!

“Anh này , chị Tịnh Nhi giảm béo đi xinh quá nhỉ!” Ngọc Nhi kéo Tuấn Anh cười tươi mà khen. Đối trá! Chị đây giảm mấy chục cân thật cô còn chả biết, mãi đến khi người ta nói mới nhận ra .. Thế mà giờ dám ngang nhiên khen chị đây với người khác!

Chắc chắn là để vớt vát hình tượng xấu xí tối hôm dạ tiệc trước mặt Tuấn Anh đây mà.. Còn biết cả điểm yếu cuồng em gái của anh ta nữa chứ! Tinh tế phết!

“Ừ, đảm bảo giảm cân xong xinh nhất quả đất luôn!” Tuấn Anh cười dịu dàng đưa tay xoa đầu tôi “Nhưng giảm vừa thôi, anh thấy con gái tròn một chút mới đẹp!”

“Phải không đó??”

“Thôi, đi mua đồ đi!”

Nói là vệ sĩ của tôi, thế mà cái tên mờ mắt vì tình kia chẳng có chút phong thái chuyên nghiệp nào cả , cứ kè kè bên Ngọc Nhi suốt quãng đường!

Hừ, cũng may tôi không bị người ta rình rập ám sát đấy, nếu không rơi vào tay anh vệ sĩ này đảm bảo chết chắc rồi!

Tôi nhất quyết bám rịt lấy Tuấn Anh, chứ còn gì nữa, từ lúc xuyên qua đây tôi làm gì có tiền bạc gì. Công việc để kiếm tiền cũng không có luôn nữa! Lúc sáng thường xuyên đi mua đồ cùng sư phụ đầu bếp thì cũng là ông ấy chi tiền, trong nhà đủ hết các thứ từ A-Z, tới trường thì cơm trưa free .. Chắc, vô sản quá mà!

“Em còn thẻ không??” Tuấn Anh rút ví ra cho tôi xem một cái thẻ vip đen nhánh rất có sức hút “Hay lại làm mất rồi??”

“Dạ ..” Ấy, hồi kiểu này chứng tỏ Tịnh Nhi giàu có của chúng ra rất thường xuyên làm mất thẻ đây! Đúng là con nhà giàu từ trong trứng có khác, tiền vứt tứ tung cũng chẳng thấy tiếc!

“Thế mấy ngày nay em tiêu bằng cái gì?” Tuấn Anh nửa trách móc nửa cưng chiều cũng nhẹ lên đầu tôi “Ngốc quá, lần sau mất phải báo anh ngay biết chưa??”

“Vâng!” Tựa như tìm thấy kho báu vậy, cảm giác hơi bị sung-sướng nhé! Đừng trách tôi lợi dụng, con người ai chẳng có tâm lý thích hưởng thụ chứ ..

“Trung tâm này là của công ty nhà mình mới khai trương ..” Anh trai nói nhỏ, giọng nói không giấu được sự tự hào và cảm giác thành tựu “..Em cứ chọn đồ tùy thích rồi quẹt thẻ, sẽ có nhân viên giao hàng đến tận nhà!”

“Thật à??”

“Ừm .. Muốn đi mua gì trước?”

Vậy là với phong cách nhà giàu mới nổi, tôi kéo Tuấn Anh hào hứng đi chọn đồ khắp mọi nơi. Quần áo ngủ, đồ mặc ở nhà, đồ thể thao, váy vóc, giày dép .. Tất cả đều có thể chất thành đồng lớn luôn được, miễn mình vừa mắt là nhân viên sẽ đem size ra theo cân nặng, không cần mặc thử cứ thế gói lại ..

Từ bé đến giờ mới được thấy ánh mắt ngưỡng mộ của người khác .. Có tí hạnh phúc hư vinh!

Thế nhưng, khi mua sắm đã tay rồi mới nhận ra, nếu mình gầy nữa thì đồng quần áo này phải thế nào?

Lãng phí quá mức!

Thôi, tốt nhất tôi nên stop việc này ở đây, đợi bao giờ dáng chuẩn hẳn rồi tính tiếp!

Ừa, mà Tuấn Anh đâu ta? Nãy giờ mãi mê mua sắm quá không để ý gì cả ..

“Tịnh Nhi?” Một cô gái trẻ ăn mặc thanh lịch dịu dàng dạo bước “Em cũng tới đây hôm nay à?”

“Cô chủ nhiệm!” Trùng hợp quá ta!

“Gọi cô Vân là được rồi!”

“Tịnh Nhi!!” Tuấn Anh vừa kịp lúc cũng tới, bàn tay vẫn còn dính chút nước, có lẽ là mới qua nhà vệ sinh.

Phía xa, Đại Việt và Ngọc Nhi cũng cùng nhau vui vẻ tiến đến chỗ tôi. Quái quỷ! Chán thì chẳng có ai, xong đến là đến cả lượt là thế nào??

“Ai vậy?”

“A.. Đây là giáo viên chủ nhiệm mới của chị phải không?!” Ngọc Nhi rất hào hứng đứng chen giữa cô Vân và Tuấn Anh, bỏ rơi Đại Việt một góc.

“Chào mọi người!” Tôi có nhìn nhầm không đây?? Hình như cô Vân vừa liếc qua Tuấn Anh bằng ánh mắt thâm tình cực kì!

“Huyền Vân! Bây giờ cậu làm giáo viên à?” Tuấn Anh như nhận ra bạn cũ, cười tươi hàn huyên “Đại Việt, nhớ cô ấy không? Học sinh giỏi nhất lớp mình ngày xưa đó!”

“Không nhớ!” Đại Việt dường như khó chịu vì cánh tay ngọc ngà của Ngọc Nhi đang vô tình, hữu ý khoác lên tay Tuấn Anh, lãnh đạm đáp lời.

“Còn tưởng cậu quên mình rồi!” Cô Vân cúi đầu, hai má đỏ hồng. Quả nhiên tôi nhìn nhầm có sai mà! Xem kìa, cô ấy còn chẳng thèm quan tâm bạn Việt nói gì, chỉ chăm chăm nhìn Tuấn Anh tiểu thụ nhà ta ..

“Làm sao quên được chứ! Ngày đó cậu vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, đám con trai đứa nào cũng mê mệt!”

“Anh chị là bạn cũ sao?” Ngọc Nhi vẫn giữ nguyên bàn tay khoắc trong tay Tuấn Anh . Thở như một sự tuyên bố chủ quyền ngầm vậy “Tiện gặp mặt chúng ta đi uống nước đi!”

“Được không?”

“Mình đưa hai đứa em đi mua đồ.. Mọi người cứ tự nhiên thôi!”

“Tiện gặp lại.. Hai người không trao đổi số điện thoại sao??” Tôi nhếch môi gian tà liếc qua nữ chính một cái. Hiển nhiên em ấy quay ngoắt qua , ném cho tôi quả lườm cháy mặt.

Hơ, tự dưng thấy mình lớn gan hơn hẳn , dạo này bỏ qua luôn cái ý định ban đầu cứ liều mạng chọc tức nữ chính suốt..

Chắc, Tuấn Anh là anh trai của Tịnh Nhi, anh trai này không yêu nữ chính thì tất nhiên sẽ không cần làm nam phụ, khỏi đau khổ , khỏi hết thương em gái!

“Kìa, anh trai!” Tôi huých tay Tuấn Anh “Chả lẽ anh muốn để con gái chủ động xin số của anh??”

“Tôi và Ngọc Nhi đợi trên quán D tầng 11! ” Đại Việt tiến đến bá đạo kéo nữ chính vào lòng mình “Xong việc gặp nhau trên đó!”

Đạo lý gì vậy???

Anh là đồ vệ sĩ không có trách nhiệmmmmmmm !!!

.
. .
.

Hai người họ trao đổi số điện thoại xong xuôi thì vừa lúc có một cặp đôi tiên đồng ngọc nữ đi tới. Cả hai người này đều mặc đồng phục học sinh và nhìn mặt thì biết ngay mới chỉ tầm 15 là cùng!

“Ừm, hai đứa em sinh đôi của mình!” Cô Vân nhẹ nhàng giải thích , đứng trước mặt người mình thích có khác, e lệ dịu dàng khác hẳn lúc hô phong hoán vũ trên bục giảng “Hạ Lam , Hạ Vũ đến chào anh Tuấn Anh và bạn Tịnh Nhi đi!”

Ôi, sinh đôi nữa!

Thích quá rồi nhé!

Nữ thì ngọt ngào xinh đẹp , nam thì cao lớn mạnh mẽ .. gia đình nào gen tốt quá thể thể không biết! Ghen tị quá đi!! Sau này tôi mà sinh được mấy đứa kiểu này thì tốt quá ..

“Chào anh chị!” Hạ Lam cười tươi như hoa nhiệt tình chào hỏi, Hạ Vũ trái ngược hoàn toàn , chỉ lạnh nhạt đứng xa nhìn qua chúng tôi một cái rồi quay đi luôn.

“Mấy hôm nữa là bọn nhóc này chuyển đến lớp mình , học cùng nhau phải giúp đỡ nhau biết chưa!”

“Vây nhé!”

“Khi khác liên lạc , tạm biệt!!”

“”

“Anh trai!” Nhìn ba người bọn họ đi khuất , chúng tôi cũng lò dò tiến về phía thang máy “Em muốn mua một chút sách vở nữa được không??”

Mặc dù bạn Đại Việt vô sỉ không tận trách nhiệm , nhưng mà người tốt như tôi đây sẽ không thèm chấp nhặt , nhất quyết dành không gian riêng cho hai bạn ấy vậy ..

“Được chứ!” Tuấn Anh hào hứng “Em chăm học thể là tốt!”

Chăm học thì chưa đến lượt tôi đâu!

Chẳng qua có cái thẻ vip đen sì này thì phải tận dụng ngay! Kiếp trước có cái điện thoại cùi bắp để cày truyện chứ làm gì đủ tài chính mua sách mà đọc tận mắt .. Kiếp này có khả năng rồi thì đại gì không mua về chất đầy phòng cho oách!

Hahahaha ~ Tiểu thuyết à~ Truyện tranh à~ Hãy ngoan ngoãn về với đội của chị đi!!!!!!

22. Chương 22

Lúc chúng tôi ăn trưa xong về đến nhà thì cũng đã quá trưa từ lâu. Mọi đồ đạc đều đã được trưng bày mua sắm chuyển đến đầy phòng khách.

Tôi mua những sáu thùng đầy sách và một núi quần áo , vậy mà vẫn không bằng một góc đồ của Ngọc Nhi! Khủng khiếp luôn ấy, người làm bê đồ lên phòng cho cô nàng phải đi mất mấy chục lượt luôn!

“Chị mua nhiều sách ghê ha?” Ngọc Nhi nhếch môi hỏi, ờ đó, chị đây mua nhiều thì đã sao?

Chẳng qua cô em có bàn tay vàng của tác giả thôi, nếu không cũng đừng có hòng mà lo yêu thôi cũng được mấy chục cái bằng các loại nhé!

Lên mặt gì chứ? Chị đây khinh!!

“Ừm, chị phải học để còn thi đại học!” Tôi lơ đãng trả lời , thật ra nếu em ấy và n người trong nhà biết tất cả đây đều là truyện thì chắc vui lắm ”Chị phải thi kinh tế để còn giúp anh Tuấn Anh tiếp quản tập đoàn!!

“Giỏi lắm! Biết nghĩ cho anh trai rồi!!” Tuấn Anh vui vẻ nhìn tôi mà bỏ qua vẻ bức bối vừa lướt qua trên mặt Ngọc Nhi.

Phải rồi, còn Đại Việt ngồi đây , làm sao em ấy dám công khai mà bắt mặn với tôi chứ? Haha~~

“Em về phòng đây!” Ngọc Nhi dậm bước đi khỏi, vừa đi vừa liếc qua Đại Việt một cái.

Tên vệ sĩ cún con này rất biết ý , cũng lập tức đứng dậy nới gót nữ chính xinh đẹp. Này, thanh thiên bạch nhật các người muốn làm gì?? Nam chính đâu! Mau đến đây bắt gian đi!!!

Ấy , nhắc mới nhớ , ngàn năm rồi nam chính Đạt còn chưa xuất hiện nữa ..

“Chị Tịnh Nhi , em gọi cho chuyên gia rồi , tầm 4h cô ấy sẽ đến đây!”

“Được thôi!”

Thấy tôi mãi miết bỏ mấy cuốn sách trong hộp lên xem , cô nàng cũng không nán lại thêm nữa mà ra cầu thang , đi thẳng lên phòng mình , ngoái nhìn lại cũng không buồn.

“Anh Tuấn Anh , em muốn nhờ anh một việc có được không??”

.
. .
.

Quá nhiều sách!!!

Hạnh phúc chết mất!!

Chắc tôi chỉ ngồi ngắm cái đồng sách mới cứng thơm nức mũi này cả ngày cũng không thấy đói quá ..

Trời ơi ..

Việc sắp sách lên giá ngồn của tôi một khoảng thời gian khá dài. Kệ sách Tuấn Anh mua không thể đủ với số lượng sách khổng lồ tôi mới “nhập” về nên anh trai yêu quý đành phải gọi trung tâm chuyển đến cho tôi vài cái giá sách khác nữa.

Phòng ngủ vốn rất rộng , tôi lại bỏ hết bộ bàn ghế giữa phòng ra nên thành ra càng rộng rãi. Đặt mấy giá sách lớn vào nhìn rất hợp lý , lại có mùi tri thức ngời ngời nữa chứ!

Đồng quần áo đã quá rộng của Tịnh Nhi trước đây bị tôi nhét hết vào mấy cái thùng sách đã rỗng . Mấy nửa nhất định phải đi làm từ thiện mới được , đem cho đồng đồ cũ này đến mấy cô nhi viện .. Ừm, được đấy , không thể ích kỉ hưởng thụ một mình được!

Dọn dẹp xong xuôi vẫn chưa đến giờ hẹn buổi chiều , tôi chán nản nằm nhoài trên giường , đưa tay với lấy điện thoại hồng chóae nhanh chóng bật lên .

OMG !!

Trung Kiên anh rảnh quá ta!

Không phải anh đang đi công tác hay sao , có thời gian gọi cho tôi lắm thế này??!

Mẹ ơi, vừa nhắc đã thấy gọi rồi!!!

Tôi còn để im lặng nữa chứ ..

“Tịnh Nhi! Em đã đi đâu vậy hả??” Trung Kiên thở phào một cái sau đó quát không thương tiếc “Gọi cho em không được , cả đám Đại Việt và Tuấn Anh cũng mất tích luôn!”

“À , đi mua sắm!” Tôi trả lời “Anh tìm anh trai tôi làm gì?”

“Không có!”

“Vậy anh gọi cho tôi làm gì nhiều vậy??” Định hỏi nhớ tôi hay sao.. Nhưng chợt nhận ra cái kiểu hỏi vô sỉ này là bị nhảm từ anh ta nên tôi nhanh chóng gạt nó đi ngay!

“Sắp về nên muốn hỏi xem em thích quà gì..”

“Tôi biết anh đi chỗ nào , có đặc sản gì đâu mà thích với chẳng không ..” Ngốc thật. Hỏi nữ chính của anh kìa!! Đùng có quan tâm đến tôi quá thế , tôi sẽ ảo tưởng là anh đang theo đuổi tôi mất!

“Nói chuyện với em chán chết đi được!”

“Vậy thì thôi!”

“Này!”

“”

.
. .
.

Đang buồn đưa vớ vẩn với Trung Kiên thì phía ngoài có tiếng gõ cửa. Người làm trong nhà lên thông báo với tôi dưới phòng khách có chuyên gia đến gặp. Vội vã từ biệt Trung Kiên , tôi hồi hộp đi xuống dưới nhà.

Chuyên gia cơ..

Để xem thế nào đây!

Phòng khách xa hoa có hai người con gái đẹp như hoa và một người đàn ông cương nghị chính trực đang cùng nhau ngồi uống trà. Một người là nữ chính Ngọc Nhi thanh tao thoát tục , một người là Đại Việt si tình và người cuối cùng .. Chính là cô hầu gái xinh đẹp tôi gặp trong ngày đầu tiên xuyên đến đây!

Chính là cô gái đưa cho tôi bộ váy dạ tiệc đỏ đến lóa mắt và làm tôi hiểu nhầm xu hướng thời trang của nhân loại ..

“Cô chủ!” Cô hầu gái rất khách khí , vừa thấy tôi đã lập tức chào “Dạo này liên lạc với cô thật khó!”

“A .. xin chào!” Tôi cười giả lả “Tôi mới đi học lại nên hơi bận!”

“Chị ..” Ngọc Nhi ngọt ngào “Chị và Tường Vy nói chuyện đi ha, em và Đại Việt ra ngoài cho hai người tự nhiên!”

“Ngọc Nhi à ..” Tôi nhú mồm thắc mắc “Sao em lại gọi tên chuyên gia thẳng như vậy? Chị ấy hơn tuổi chúng ta đó!”

“Đâu có sao đâu chị ..” Ngọc Nhi giải thích , ánh mắt đã có đôi chút mất kiên nhẫn “Tường Vy là em họ của em!”

“Vậy sao?” Ô hay rồi ! Có phải lợi dụng Tịnh Nhi ngốc trước đây tín nhiệm nên gài người của mình vào cạnh Tịnh Nhi hòng hại cô ấy mãi cũng không gầy đẹp được không?

Hừ , nữ chính à, coi như cô có mắt thẩm mỹ .. biết được người này gầy đi sẽ đẹp hơn mình nên mới phũ đầu trước phải không ??

“Thôi chúng ta đi!” Ngọc Nhi gạt đầu một cái , ý nhị liếc qua Tường Vy rồi đi khỏi.

Tôi cầm tách trà lên uống, giả như mình không biết gì hết. Trước khi biết sự thật, tốt nhất không nên để kẻ địch nắm được thóp của mình!

“Dạo này cô chủ gầy quá ha!” Tường Vy liếc qua tôi một cái, vẻ mặt thân mật hỏi han “Cậu Đạt có hay đến nhà chơi với cô chủ không??”

Chơi cái khi gì?

Nếu có đến thì cũng tìm nữ chính chứ gặp tôi làm chi? Đang mĩa mai tôi đấy hả?? Hừ, thấy ghét!

“Mà này, sao cô chủ lại ăn mặc thế này??” Cô ấy ngồi nhích lại gần tôi, kéo kéo cái áo tôi đang mặc và dùng giọng coi thường để hỏi.

Nó làm sao?

Màu sắc thanh nhã lại hợp với người béo nữa chứ! Mắt thẩm mỹ của tôi còn chuẩn hơn con sâu đỏ nhiều!

“Nhìn xấu lắm , không hợp với cô chủ gì cả! Đám quần áo em sắp xếp trong phòng để đồ kia mới hợp kìa!”

“Ừm ..” Tôi gạt gù nhìn về cánh cửa căn phòng nhỏ “Tự dưng muốn thay đổi phong cách xem sao, thấy cũng không tệ!”

“Vậy à??” Có lẽ tôi trả lời khác với cách nói chuyện của Tịnh Nhi thật sự hơi nhiều hay sao ấy, Tường Vy nhìn tôi một cái đầu nghi ngờ nhưng rồi cũng không hỏi gì thêm nữa “Cô chủ thay đổi luôn chế độ dinh dưỡng sao? Cô chủ mời chuyên gia khác à?? Cô không cần em nữa ư??”

“Chị Tường Vy khóc đấy à??” Mẹ ơi, thế giới này toàn diễn viên hay sao vậy?? Nói ba câu là khóc ngay được!

Đó, kiểu này làm gì mà Tịnh Nhi không mềm lòng với cô ta! Tôi đây cứng rắn thế này mà còn suýt nữa bị lung lay ..

“Có gì mà khóc? Ngọc Nhi giới thiệu chị cho em đúng không nhỉ??”

“Ồ ..? Đúng ..” Tường Vy lau nước mắt nhưng càng lau thì càng chảy , từng giọt lệ nóng hổi như những viên ngọc bích khê khàng lăn xuống hai bên gò má trắng muốt “Sao vậy??”

“Rồi Ngọc Nhi cũng sẽ giới thiệu chị cho người khác thôi!” Tôi cười gian tà “Hoặc là .. Chính em ấy sẽ thuê chị làm chuyên gia dinh dưỡng cho mình cũng nên ..”

“Ồ ...” Chị ta ngẩn ra nhìn tôi , đôi mắt ảm chứa vài tia sợ hãi bất thường như không thể tin tôi lại có thái độ và phản ứng như vậy .

“Haha, đùa chút thôi mà!!” Phũ đầu thế thôi, chuyện vui phải để đến phút cuối mới được “Chị, thực đơn của em chị lên chưa? Mau đưa em xem nào!”

“A.. Haha , được được !!” Lúc này chị ta mới bình tĩnh lại được , khó khăn nặn ra một nụ cười gượng gạo , lật tập hồ sơ ra rồi đưa cho tôi một tờ giấy mỏng .

Thực đơn có ghi là dành cho người ăn kiêng, trên đó viết tỉ mỉ từng bữa một phải ăn món gì , lượng thể nào cho đủ . Những bữa ăn phụ trong ngày được chia cách bao nhiêu giờ , ăn những gì .. Vân vân và mây mây ... Nói chung là nhìn qua thì chẳng có điểm gì đáng nghi cả, giống như một thực đơn dinh dưỡng bình thường mà thôi.

Nhưng đó là với con mắt của kẻ như tôi , còn với chuyên gia thật sự trong nghề thì sao??

Liệu Tường Vy này có thật sự phải là nội gián Ngọc Nhi cài vào bên người để hại tôi hay không?

Mọi chuyện , chờ hồi sau sẽ rõ ..

Haha, đùa tý , dạo này xem Tam Quốc hơi nhiều nên bị nhiễm đó mà! Nhưng vấn đề xem thực đơn này tôi không phải nữ chính bàn tay vàng cái gì cũng biết nên chẳng thể nào nhìn ra điều gì hết .

Đành phải đợi thôi , cho đến khi Tuấn Anh quay về .. Và mang theo người đó !

23. Chương 23

Quả nhiên chẳng cần đợi quá lâu , ngay khi tôi vừa đặt tờ thực đơn xuống bàn thì Tuấn Anh đã đi vào từ hướng cửa chính , dẫn theo phía sau là một người đàn ông tuấn tú cực kì.

Người này khoảng tầm ngoài 30, trên người mang đủ nét đàn ông và sự trưởng thành hiển hiện trong phong thái. Khuôn mặt nam tính góc cạnh với những đường nét hoa mỹ mềm mại tựa như con lai Ấn Độ. Đôi mắt đen sâu thẳm thẳm , cánh mũi thẳng tắp và một chút râu quai nón mọc xung quanh xương hàm một cách đầy mỹ quan ..

Anh ta khoác trên người bộ đồ công sở đơn giản với quần tây và áo sơ mi trắng kèm cà vạt. Thế nhưng bộ đồ tầm thường ấy không hề làm giảm đi khí thế của người này mà càng tạo cho người nhìn có cảm giác anh ta thanh thuần và dễ gần hơn .

Đây là người Tuấn Anh mang về cho tôi sao hả????

OMG!!

Sao bạn của anh trai thân yêu toàn là zai đẹp vậy??? Một hậu cung zai đẹp luôn!!! Nhìn mà muốn chảy nước miếng !!!!!

“Xin chào!” Anh ta lịch sự cười , nụ cười với răng khểnh và lúm đồng tiền làm người ta mê đắm luôn!! Mẹ ơiiiii ~ Sao trên đời có người hoàn hảo quá mức thế này??? Anh ta là thiên sứ giáng trần có đúng không hả ả ả?????

“Tịnh Nhi , làm quen một chút!” Tuấn Anh ngồi xuống cạnh tôi và đưa tay chỉ cái ghế đối diện cho anh ta ngồi “Đây là Hòa An!”

“Chào anh!” Tôi gật đầu , trong não hình như lóe ra tín hiệu nguy hiểm khi nghe đến cái tên này . Vậy là sao nhỉ ?? Tôi nhớ trong tiểu thuyết làm gì có nam phụ nào làm chuyên gia dinh dưỡng đâu .. “Đây là Tường Vy, chuyên gia dinh dưỡng!”

“Chào anh An!” Tường Vy sửa lại dáng ngồi một chút rồi vui vẻ chào hỏi. Chẹp, đúng là số khổ mà! Sao đi đâu tôi cũng chỉ có thể làm lá xanh lót nền cho người ta thế này???

“Chào cô!” Hòa An vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa “Hay quá , tôi cũng mới tìm hiểu một chút về dinh dưỡng.. Ô, đây là thực đơn cô kê cho Tịnh Nhi à? Không phiền nếu tôi xem qua một chút chứ?”

“Anh mới học sao??” Tường Vy tự dưng trở nên lúng túng khi thấy Hòa An cầm tờ thực đơn trên bàn lên, nhưng sự lúng túng ấy rất nhanh bị dẹp bỏ “Vây anh xem tự nhiên đi!”

.
. .
.

Hòa An cầm tờ thực đơn xem qua vài giây rồi tiếp tục ngồi uống trà đàm đạo với Tường Vy. Nội dung rất đơn thuần chỉ là vài vấn đề bình thường trong cuộc sống , ví như hôm nay thời tiết thế nào, giá cả đồ ăn lên xuống ra sao ..

Bởi vì cảm thấy rất nhàm chán nên tôi quyết định mặc kệ bọn họ , đi và bếp nướng cái bánh ngọt Pháp tôi làm lúc sáng. Định bụng khoe khoang tay nghề với anh trai có bạn đẹp, trong lòng thầm hi vọng sau này anh trai sẽ giới thiệu cho mình một anh chồng hoàn hảo để mình tha hồ sung sướng :)))

“Sao? Em thấy cậu ta thế nào?” Tuấn Anh nổi gót tôi vào bếp cười tự đắc “Hòa An phải bỏ cả phòng khám để tới đây đó! Xem anh trai em có uy không??”

“Thế nào là thế nào ạ??” Anh ta đã thể hiện cái quái gì đâu ta??? Chưa gì đã bắt tôi nhận xét , tôi nhìn người còn chưa chuẩn đến thế đâu “Vâng, anh ta đẹp trai!!”

“Cái đó đâu phải trọng tâm..” Tuấn Anh bĩu môi nhìn tôi lòi cả đồng đồ ra “Em tính làm gì vậy??”

“Làm bánh cho anh!”

Mà khoan!!

Bỏ cả phòng khám??

Phòng khám gì??

Anh ta là bác sĩ???

Phải rồi!

Trong truyện có nhắc đến một vị bác sĩ được xem là thiên tài trong các thiên tài. Người này tuổi ngoài ba mươi, có một phòng khám lớn giữa trung tâm thành phố. Nhà anh ta vô cùng giàu có , nghe nói là làm chủ mấy chục cái công ty lớn bé , lũng đoạn cả thị trường dược của đất nước.. Anh ta thì một mặt mở phòng khám , một mặt làm chủ tập đoàn .. Nói chung là rất oách!

Nhưng oách thì làm gì khi mà vấp phải nữ chính ..

Người này chuyên sâu về mặt tâm lý, còn nữ chính của chúng ta thì bệnh tâm lý rõ ràng còn gì !

E hèm .. là thế này .. Khúc cuối truyện , sau khi đã dây dưa với toàn bộ nam phụ trong truyện xong xuôi, nữ chính bắt buộc phải chọn lựa một người duy nhất , thế nhưng trong lòng cô lại áy náy không thôi. Kiểu bỏ ai cũng không nỡ nhưng lại bị tác giả ép dữ quá nên lâm vào đau đớn khiến cả người gầy rộc yếu ớt cực kì ..

Mấy anh nam thấy vậy thì đau lòng chạy chữa đủ kiểu, đáng lẽ đau lòng xong phải hòa hợp lập hậu cung cho nữ chính mới đúng. Thế nhưng , lại một lần nữa em tác giả không cho phép vì em ý bài xích cảnh NP! Chính vì vậy mà chữa đông chữa tây chữa đâu cũng không khỏi .. Thế nên bọn họ mới nghĩ đến vấn đề tâm lý của Ngọc Nhi bị chèn ép quá độ và đưa nữ chính đến gặp anh ta ..

Chẳng hiểu bác sĩ thiên tài này nói cái gì , chỉ sau vài phút vào phòng Ngọc Nhi đã thông suốt và vui như chưa bao giờ buồn. Càng phấn khích hơn nữa , cô còn lăn nốt giường với anh bác sĩ này trước khi chọn nam chính của chúng ta ..

Đáng tiếc , thiên tài thì thiên tài , anh ta chính là kẻ biến thái chính hiệu! Hệt như bản sao của bác sĩ tâm lý Hanibal vậy đó!!! Mà không, anh ta còn biến thái hơn ấy chứ! Hơn ở cái ăn tạp..

“Anh ta là bác sĩ tâm lý sao anh?”

“Phải đó! Em thấy hình cậu ta trên tivi à mà biết!?”

“À .. Không có ..” Lại nhân vật nguy hiểm nữa xuất hiện! Không sao, không phải sợ! Chỉ cần không gây sự chú ý quá mức cho anh ta thì hẳn là không vấn đề gì “Anh trai, anh đi gọi Ngọc Nhi xuống phòng khách giúp em được không ? Em nướng bánh một chút là xong rồi!”

“Ừm.. Được thôi!!”

Đi đi anh trai!

Tôi phải giúp Tuấn Anh cắt đứt mọi mơ mộng về nữ chính mới được!!

.
. .
.

Bê một đĩa bánh nướng ra phòng khách , sao thế kia? Chúng tôi chỉ vừa đi khỏi có vài giây mà anh bác sĩ biến .. Hòa An đã làm cho Tường Vy thất sắc như vậy???

“Tôi.. Tôi có việc gấp..” Tường Vy đứng phắt dậy, cầm hồ sơ của mình lên tính đi về “..Xin phép về trước ..”

“Chị ăn thử bánh đã!” Làm sao đi sớm thế được?? Nhìn Hòa An ung dung nhếch mép uống trà thế kia là đủ hiểu anh ta phát hiện ra vài chuyện hay ho rồi!

Và chuyện hay thì làm sao thiếu nhân vật chính được chứ? Hí hí ~ Tự dưng có chút mong chờ nha!

“Em đã học nấu ăn đó!”

“Tôi .. Tôi ...”

“Ừa, anh trai, sao mặt anh đỏ vậy??” Vừa đặt đĩa xuống bàn thì phía xa ba người còn lại trong nhà cũng đã tới. Tuấn Anh đi phía trước , khuôn mặt tiểu thụ đỏ hồng và ánh mắt có chút gì đó mờ mịt. Đại Việt thì vẫn giữ vẻ mặt than y như cũ, chỉ có nữ chính của chính ta là tệ nhất , khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đủ các loại biểu cảm : lúc thì hồng rực , lúc lại tái mét ..

Sao vậy ta?

Tôi chỉ đoán là hai người này lên phòng riêng là thế nào cũng có cảnh hot để xem, nhờ Tuấn Anh đi lên đó nhìn thử coi sao.. ai ngờ lại đúng thật à??

Nhưng tôi nhớ không nhầm thì nữ chính đã xxoo với nam chính Đạt năm em ấy 10tuổi rồi, và nam phụ Đại Việt này thì chỉ ưa sạch sẽ nên nếu anh ta phát hiện Ngọc Nhi đã thất thân thì thế nào cũng trở mặt ghét bỏ Ngọc Nhi cho coi..

Với cái thái độ kiêu kia chứng tỏ bọn họ mới chỉ dừng ở việc sờ mó nhau là cùng .. Và chứng tỏ thêm được điều nữa là đám đàn ông này thật ích kỷ quá cỡ!

Ưa sạch sẽ?

Ưa cái của khỉ gì!

Nói trắng ra là các người chỉ thích gái còn tr*nh chứ gì???

Một đám đáng khinh , giả nhân giả nghĩa!!!

“Không có gì..” Tuấn Anh e hèm một cái rồi ngồi xuống cạnh Hòa An , lấy một chiếc bánh trên bàn đưa lên miệng ăn để trấn tĩnh lại.

“Tường Vy đã muốn về sao??” Ngọc Nhi thấy động tác của chuyên gia liền thắc mắc , trợn mắt để xem nữ chính cứu vớt hình tượng thế nào trước mặt nam phụ anh trai! “Vẫn còn sớm mà!”

“Đã xong việc rồi!” Tường Vy gấp được Ngọc Nhi như thể thấy cọng rơm cứu mạng liền liềm mình đi ra, ngờ đâu vừa đi được mấy bước đã quỵn chân vấp ngã , bàn tay ngọc ngà cầm tập hồ sơ quơ lên bàn kéo cả đám cốc chén ly tách trên đó rớt xuống sàn.

OMG!!!

Bánh của tui!!!!

Bánh của tui cũng bị cô nàng hậu đậu siêu cấp này hất đổ rồi!!!!

Đáng ghét!!

Huhu, mì còn chưa có được ăn thử đâu nha!!!

“Này không sao chứ hả???” Tay Tường Vy bị mấy mảnh thủy tinh găm vào chảy máu tứ tung , tôi hốt hoảng nhào đến lấy khăn phủ trên bàn quần lại cho cô nàng mà quên mất rằng ngồi ngay kia là một bác sĩ thiên tài trong những thiên tài..

Mấy người còn lại hoặc ngạc nhiên hoặc hoảng hốt và cũng có kẻ cực kì bình thản tiếp tục uống trà ..

“Sao cô phải vội vàng thế?” Hòa Anh đặt tách trà duy nhất còn lành lặn lên bàn, đôi mắt đen thẫm ,sắc tựa dao cau lưỡi biếng liếc qua “Lo sợ sẽ bị tôi vạch trần sao??”

“Không!!! Tôi không có làm gì hết!!!” Tường Vy sợ hãi run giọng, bàn tay được quấn một lượt khăn trải bàn nhưng vẫn không ăn thua, máu rỉ ra đỏ thẫm.

“Chuyện là thế nào??” Ngọc Nhi luống cuống nhào đến cạnh Tường Vy, bàn tay máu của chuyên gia túm lấy chân váy trắng muốt của nữ chính, làm nó bị in hằn những đường quái dị.

“Có ai đó đi lấy đồ sơ cứu giúp tôi đã!”

“Được rồi, để tôi!” Đại Việt quay người đi tìm người làm lấy đồ. Trong phòng khách lúc này chỉ còn năm người chúng tôi, không khí tự dưng trầm xuống, căng thẳng kì lạ.

“Cậu phát hiện ra cái gì sao?” Tuấn Anh ăn nốt mẩu bánh cuối cùng , đôi mắt hoa đào liếc qua Hòa An một cái đầy ẩn ý “Nói ra xem có vui không nào!!”

“Vui với vài người ..” Bác sĩ cười tươi rói. Nụ cười khi này tôi thấy đẹp tựa thiên sứ,nhưng giờ khi đã biết rõ anh ta là ai thì tự dưng thấy nó thật đáng sợ “Và buồn với vài người .. Đúng không cô chuyên gia?”

“Không!! Tôi không làm gì hết!!!” Tường Vy thấy nụ cười đó tự dưng phản ứng kịch liệt. Cô nàng buông tay khỏi váy Ngọc Nhi và nhanh chóng lùi lại “Tất cả .. Tất cả hoàn toàn là do cô ấy sai khiến tôi!!! Không phải tôi làm!!!”

“Nói gì vậy??” Ngọc Nhi gạt bàn tay đang chỉ thẳng mặt mình ra ,gắt gỏng hỏi “Em bị hoảng loạn do sợ máu đúng không?? Mau, chị đưa em đi bệnh viện!!”

“Không cần đâu, ở đây có bác sĩ mà!” Tuấn Anh lúc này mới đứng dậy, ngăn chặn đường lui của hai người họ “Hay là .. em đã nhờ cô ta làm gì sai trái với gia đình này nên muốn chạy trốn??”

“Trốn gì chứ anh hai??” Nữ chính cười gượng gạo, ánh mắt vẫn giữ được sự bình lặng như hồ thu. Bái phục đó nha ! Tôi làm gì mà bị phát hiện đảm bảo sợ run như cây sậy rồi!! “Tường Vy sợ máu từ nhỏ , nếu cô ấy sợ quá sẽ phát bệnh về mặt tâm lý.. Như vậy rất đáng sợ!”

“Không sao!” Hòa An đứng dậy lấy chiều cao áp đảo người khác mà nhìn xuống “Bệnh gì tôi cũng chữa được hết!”

“ ... ”

“Kể cả là khuyết tật nhân phẩm!!”

“ ... ”

“Tiểu thư.. Không biết .. Cô có muốn thử hay không??”

*Bánh đậu xanh Hòa An xuất kích :))

24. Chương 24

Ngọc Nhi lùi lại một chút và giải thoát cho Tường Vy khỏi bàn tay ma quái của mình. Chuyên gia từ lúc thoát khỏi kìm kẹp thì lúng túng, sợ hãi không biết phải đi về đâu cho đúng ..

Nữ chính bị ánh mắt của tên thiên tài kia áp đảo đến mức không còn đường lui. Quả nhiên không hổ danh bác sĩ điên.. Ừm, bác sĩ tâm lý! Chỉ nhìn một cái là đoán biết được hết người ta thế nào rồi, xem kia, đến cả nữ chính có hào quang vạn trượng mà ở trước mặt anh ta cũng phải nhún nhường.

“Thực đơn này nhìn qua thì có vẻ bình thường...” Hòa An mỉm cười chỉ chỉ tờ giấy mỏng trên bàn “.. Nhưng thực chất lại có vài món khi ăn cùng với nhau sẽ trở thành độc dược!”

“Độc dược?”

“Phải! Thứ độc này không lấy mạng người ta ngay mà là tích lũy dần dần, đến khi đủ rồi thì người ăn theo chế độ này sẽ có đủ bệnh!” Anh ta tiếp tục nói, quái, sao cứ nhìn tôi thế hả??

Làm chị đây lạnh gáy lắm rồi đấy nhé!

Không hiểu nguyên chủ đã ăn bao nhiêu ngày theo cái thực đơn quái quỷ kia rồi?? Mẹ ơi, có khi nào vừa hưởng thụ xong đã chết bất đắc kì tử không ta??

Thế thì thôi đi!

Tôi muốn trở về làm Vi Ái Nhi mặt sẹo trước đây cơ! Tôi nghèo mà tôi có sức khỏe!! Tôi không muốn chết đâu !!

À .. Mà nhờ đâu chết ở đây xong có thể về thế giới cũ thì sao??

“Nam thì sinh lý yếu, sau đó hỏng thận hỏng gan, cuối cùng suy nhược mà chết. Nữ thì không thể có con, toàn thân rệu rã và cái chết cũng là điều không thể tránh khỏi!” Bác sĩ mỉm cười quay đi “Đặc biệt là .. Chẳng thể sống nổi quá 20 tuổi!!!”

“Nói! Cô đã cho Tịnh Nhi ăn cái này bao lâu rồi??” Tuấn Anh không còn kiên nhẫn, cũng chẳng nề hà bản chất quý ông của mình, lao đến nhắc bổng Tường Vy lên mà hỏi.

Cô nàng chuyên gia đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, mồ hôi toát đầy trán. Miệng ứ ớ không nói lên lời còn đôi mắt sợ hãi cứ liếc về phía Ngọc Nhi cầu cứu.

Quái thật, sao tôi không có cảm giác tức giận mấy nhỉ?

Cảm xúc toàn thân cứ bình chân như vại vậy đó .. Hay là do chuyện cô ta làm là với Tịnh Nhi nguyên chủ chứ chẳng phải mình nên mới như vậy??

Bất bình vì chuyện xấu xa cô ta làm cũng có, thế nhưng ..

“Nói nhanh!” Tuấn Anh vẫn ra sức lắc, bàn tay cô nàng đầy những máu, máu chảy thấm cả xuống sàn nhìn rất đáng sợ..

Đại Việt vô dụng này!

Đi lấy đồ sơ cứu mà sao cũng lâu như vậy??

Ông trời cho anh cái chân dài hơn mét đúng là phí phạm mà!

“Anh bình tĩnh đi, cô ấy đang bị thương đấy!” Tôi giữ tay Tuấn Anh lại, anh trai bực bội liếc cô nàng một cái rồi thả tay cho cô ta tự đứng “Dù gì cũng là chuyện đã rồi..”

“Em ..” Tuấn Anh cúi kính “Em đúng là đồ ngốc!!”

Tôi không ngốc!

Chỉ là không phải cô ta có lỗi với tôi thật thì việc gì tôi phải câu chứ? Bây giờ trút giận lên Tường Vy không phải thượng sách, bắt thóp nữ chính mới là cách hay, ngăn được cái chết thâm hiểm của tôi sau này ..

Ánh mắt Hòa An đang nghiên cứu vẻ mặt Ngọc Nhi chợt dừng lại, anh ta ý nhị nhìn tôi một cái rồi mỉm cười quay đi. Sợ hãi quá! Thánh thần thiên địa ơi, chưa bao giờ đứng trước mặt trai đẹp hay cười mà tôi lại thấy run thế này hết ráo!

“Cô lấy được thực đơn ở đâu hay vậy??” Hòa An vui vẻ hỏi “Thứ này đâu phải dễ tìm?”

“Không.. Không phải tôi !!!” Tường Vy xua tay sợ hãi “Là Ngọc Nhi đưa cho tôi bảo tôi dùng với cô chủ! Tôi thật sự không biết gì hết!”

“Tường Vy ! Em nói gì vậy??” Ngọc Nhi cắn môi, chỉ một lát sau đã lệ nhoe khoé mắt .

“Chị .. Chính chị đưa cho tôi còn gì!!” Cô nàng hoảng loạn nói xiên xẹo “Còn bảo giới thiệu việc làm cực kì tốt cho tôi , chỉ cần làm xong việc đó sẽ giúp tôi thoát khỏi động gái .. Xin cô , cô chủ hãy tin tôi đi!!! Tôi không có , đều là cô ta sai khiến tôi làm!!”

“ ... ”

“Tôi là mờ mắt vì tiền nên mới vậy!! Tôi quá nghèo khổ, tôi không muốn phải bán thân nữa nên mới ngu dại nghe cô ta xúi bẩy!! Xin cô chủ hãy tha cho tôi một mạng!!”

“ ... ”

“Đừng giao tôi cho người kia!! Anh ta sẽ giết tôi mất!!!”

Người kia là Hòa An đó hả??

Mẹ ơi, anh ta đã nói những gì với Tường Vy trong lúc chúng tôi đi khỏi vậy??

Làm người ta sợ được đến mức này, còn tự nguyện khai hết không cần tra hỏi gì nữa chứ.. Đúng là quá lợi hại rồi!!!!

“Chị..” Ngọc Nhi đợi Tường Vy kêu gào mết là mới dịu dàng lên tiếng, từng giọt lệ trong suốt chảy trang hai bên má cực kì diễm lệ “Chị nghe em nói được không??”

“...” Khi gì! Cô lại định diễn cho mấy bạn nam xem chứ có phải nói với bà chị hờ này quái đâu mà xin phép?

“Em đang cố gắng cứu cô ấy ra khỏi nơi đó , còn giới thiệu công việc tốt cho cô ấy ..” Nữ chính đọc lời thoại cực kỳ chuẩn , vẻ mặt biểu đạt cũng siêu tốt , vô cùng động lòng người.. “Vậy mà ngờ đâu lại bị cô ấy phản bội! Đã hại chị gái thân thiết nhất của em còn đổ cho em làm!”

“ ... ”

“Tường Vy, tôi đã tin nhầm cô rồi!” Ngọc Nhi quay người , uất ức tiến đến tát cho Tường Vy một cái thật mạnh như để biểu đạt sự oan khuất của mình lớn đến đâu “Không ngờ cô lại dám chia loan rẽ thúy ! Không ngờ cô lại dám đầu độc cả chị tôi!! Không ngờ .. Tôi ấy vậy mà nhìn nhầm cô, nuôi ong tay áo!”

“Ngọc Nhi ...” Tường Vy sững sờ ôm má “Con kia, mày định phủ hết tội lên đầu tao à?? Cmm , mày muốn diễn vai trong sạch đến bao giờ???” Vừa chửi bởi cô nàng vừa lao đến muốn cẩu xé Ngọc Nhi. Nhưng , rất đúng lúc Đại Việt quay trở lại. Anh ta giữ lấy Tường Vy rồi hất sang một bên làm cô nàng ngã mạnh xuống đất cơ hồ muốn hộc máu .

“Việt, em đau lòng quá!”

“Con ch* ..”Tường Vy nghiêng rằng mà chửi “Mày được lắm! Đã thế mọi chuyện mày làm tao sẽ nói hết cho cô chủ nghe! Xem mày sạch sẽ được đến bao giờ??”

“Việt, ném cô ta ra đi!” Ngọc Nhi không kiên nhẫn gì nữa , tái mặt ra lệnh “Cô ta ăn cháo đá bát , làm việc xấu bị phát hiện còn muốn đổ lên đầu em!!!”

“Dừng lại đi!” Tuấn Anh nhúu mày ngăn lại , sự sốc vẫn còn đọng lại trong đôi mắt hoa đào đẹp đẽ.

Hiển nhiên là thanh niên trí thức chưa trải sự đời, chưa bao giờ được chứng kiến tận mắt mấy màn chửi nhau của các bà hàng chợ đây mà! Quá kém! May cho anh là có ngày hôm nay để mở mang kiến thức đây nhé !!

“Tịnh Nhi mới dùng nó trong thời gian ngắn nên không vấn đề gì, chỉ là khi dùng không dùng nữa sẽ bị giảm cân nhanh thôi ..” Hòa An ngồi xuống bàn , vẫn giữ vẻ ung dung tự tại như chuyện khi này không liên quan đến mình “..Cũng may là cân nặng của Tịnh Nhi không phải bình thường . Tôi nghĩ .. còn cần cảm ơn cái thực đơn ấy mới đúng! Con gái phải eo một chút mới đẹp!”

Vậy ra không phải là do linh hồn và thể xác không hòa hợp à??

Quái quỷ!

Sao xuyên qua rồi tôi tự dưng đoán toàn sai thế???

“Chẳng lẽ Tịnh Nhi cứ sút cân mãi??” Tuấn Anh tiến đến chỗ tôi, lo lắng hỏi.

Hiển nhiên đây cũng là thắc mắc của nữ chính.. Xem Ngọc Nhi kia , chim nhỏ nép mình vào ngực Đại Việt .. Thế nhưng sao chim nhỏ này chẳng có tí khí chất dịu dàng nào vậy? Cứ hết lườm qua tôi lại liếc Hòa An??

Cưng đang sợ chị đây giảm cân thành đẹp sau đó soán ngôi hoa hậu của cưng chứ gì? Khỏi! Nam chính chị không cần đâu mà lo!

Hay cưng đang hi vọng chị cứ giữ nguyên thành tích giảm cân này , giảm mãi giảm nữa , giảm đến lúc chết mới thôi??

Dù là cái nào thì cũng thật chướng ..

“Khỏi lo! Đã có tôi đây rồi!”

“Cô gái này, em muốn xử lý sao hả ??” Tuấn Anh nhìn qua Tường Vy, đôi mắt đẹp chứa mấy tia ngoan độc.

“Cũng không chắc là cô ấy làm ra chuyện này ..” Tôi nhướn mày nhìn về phía Ngọc Nhi một cách đầy ẩn ý.

Không có bằng chứng thì không thể buộc nữ chính một cách thuyết phục được , nhưng qua chuyện này tin chắc thế nào Tuấn Anh cũng có cái nhìn khác về em ấy!

Chỉ cần thế là cũng đủ đạt được 50% mục đích rồi. Việc sau này thế nào .. Chúng tôi vẫn còn nhiều thời gian lắm!

“Mặc kệ cô ấy đi!”

“Hại người nhà họ Vi làm sao có chuyện thoát đi đơn giản vậy??” Tuấn Anh bỏ ngoài tai lời của tôi , cười tà , đưa mắt ra hiệu cho Đại Việt “Đưa cô ta đi! Tịnh Nhi, em ở yên trong nhà!”

“Anh trai ! Anh định làm gì???” Tôi hốt hoảng nhìn Đại Việt buông Ngọc Nhi ra và lôi thương-binh Tường Vy theo mình, ánh mắt lạnh băng.

Cái cô Tường Vy này xui xẻo rồi!

Nam chính nam phụ trong truyện này chẳng ai tốt với nữ phụ đâu! Nhất là khi cô dám đụng đến người mà họ muốn bảo vệ !

Đằng này cô lại dám một lúc đắc tội cả hai anh như thế..

Không ổn!

Tôi mới xuyên qua có vài chục ngày, còn chưa đủ dũng khí thấy cảnh máu chảy đầu rơi đâu!

Tốt nhất là tìm cách tích đức cho con cháu, chạy ra ngăn bọn họ vậy.. Biết đâu cứu được chuyên gia một mạng..

.

.

.

“Tiểu thư, thấy đề nghị của tôi thế nào?” Bác sĩ cười tà, nhẹ nhàng tiến đến chỗ cô gái nhỏ xinh đẹp đang sững sờ đứng đó.

Không cần nói hay hành động quá nhiều , thế nhưng trực giác của cô cũng cảm nhận được người đàn ông này không đơn giản. Anh ta nguy hiểm cực kì! Nếu có thể lợ555i dụng thì chính là lưỡi dao sắc bén nhất, nhưng nếu không đủ năng lực xoay anh ta .. tốt nhất tránh thật xa!!

“Tôi không hiểu anh muốn nói gì!” Ngọc Nhi lùi lại nhưng cũng không thể thoát khỏi bàn tay của anh ta. Hòa An dịu dàng nâng cằm cô lên, cúi nhẹ đầu để mũi hai người chạm nhẹ vào nhau .

“Không ư? Tôi không ngại nói cho cô hiểu ...”

*Cứ thấy em Ngọc Nhi nhà mình chưa đủ ác, chưa xứng tầm với nhân vật phụ của nhà người ta ==”

Mà thôi kệ , em ý mới có 15tuổi à =)))

25. Chương 25

Trung Kiên vẫn gọi điện về cho tôi hàng ngày , đều như vắt chanh vậy đó. Thế nhưng ngày về của anh ta càng hẹn càng xa, cứ nói ngày này ngày kia sau đó lại mất hút vì công việc bề bộn chưa giải quyết xong.

Tôi như thể hòn vọng phu, đợi mãi không thấy anh ta về..

What?

Má ơi, mình đang nói cái quái gì kia?

Vọng phu cơ đấy??

Đạo này hay nói chuyện với anh ta nên bị nhiễm cái kiểu ngôn ngữ tùy tiện mặt dày đó rồi sao??

Mà cái người này cũng lạ lùng.. Không đi theo con đường kịch bản nguyên tác lại chạy xa nữ chính bám lấy nữ phụ như tôi là thế nào?? Có ý đồ gì???

Phải đó, chắc chắn có gì mờ ám, tôi nhất quyết không thể lơ là với anh ta được!

Biết là thế .. Nhưng chẳng hiểu sao, cứ đúng giờ ấy mà Trung Kiên không gọi điện về, không nghe thấy giọng anh ta ..là tôi lại cảm thấy bất rút. Tựa như thiếu thốn thứ gì đó vậy ..

“Các em thân mến, lớp chúng ta chuẩn bị có học sinh mới!” Cô Vân chủ nhiệm gấp cuốn giáo án lại, mỉm cười gian tà “Một đôi siêu đẹp đẽ luôn! Thế nào? Thấy phấn khích không???”

“Bao giờ các bạn ấy sẽ đến ạ??”

“Đôi? Có nam có nữ sao cô??”

“Trời ơi!! Học sinh mới!!!”

“Thanh xuân đây rồi!!!”

“...”

“Các em bình tĩnh đi!” Cô Vân xua tay một cái, cả đám đang nhốn nháo cũng phải yên vị “Tiết sau các bạn ấy sẽ đến! Cô sắp chỗ luôn được không??”

“Khỏi sắp cô ơi! Còn mỗi chỗ của Tịnh Nhi còn trống!”

“Phải đó! Để bàn ấy ngồi ba luôn đi!”

“Này ! Bất công, người đẹp phải phân ra chứ!!!”

“...”

Lớp A9 là một tập thể khá vui nhộn, mặc dù không phải lớp toàn tinh anh đầu ngành cái gì cũng giỏi nhưng lại mang đầy đủ đặc tính của một tập thể cấp ba thanh xuân phơi phới.

Vậy cũng tốt , đây mới chính là cái tôi muốn trải nghiệm chứ không phải là kiểu cố gắng chú ý đầu vào học không biết đến ngày mai chỉ để bản thân giống một tên-quá-đường nào đó chẳng buồn nhìn đến mình!

“Ừm, cậu giảm cân chắc cực lắm hả??” Ra chơi rảnh rồi, mấy cô nàng trong lớp tụ tập cùng nhau nói chuyện phiếm và ăn uống linh tinh.

“Cực cũng đáng! Xem đi, Tịnh Nhi giảm cân xong tha hồ đẹp! Thành hoa khôi luôn chứ đùa!!”

“Phải đấy, dáng còn thon, da lại trắng nữa chứ!”

“Năm nay bầu hoa khôi nhất định lớp mình không cho bọn A1 lên mặt nữa!!”

“Ê, có phải sút cân nhanh quá nên da bị nhăn không???”

Do ảnh hưởng của thực đơn dinh dưỡng chết người kia nên tôi vẫn còn đang giảm cân nhanh đến chóng mặt. Thật ra , Hòa An đã giúp tôi kê một đơn thuốc , chỉ cần uống trong vòng 1 tháng là cơ thể sẽ ổn định trở lại và không bị giảm cân nữa . Thế nhưng người vẫn còn chút mỡ thừa , thôi thì giảm nốt để thành người mẫu luôn cho chuẩn!

Xem, Tịnh Nhi này có vốn liếng lắm chứ đùa à?

Khuôn mặt đang dần thon gọn lại trông cực kì ưa nhìn, đôi mắt xanh thăm cuốn hút , sóng mũi cao thẳng và đôi môi đẹp ướm ất . Dáng người thì càng không cần nói đến , vì là con lai nên cao tới hơn 1m7 mặc dù mới có 15 tuổi thôi!

Béo nên rất có da có thịt , hông và ngực vì vậy mà cũng lớn đến khủng bố.. Chẳng bù cho thân thể tôi trước đây, nhìn như tí vi LCD màn hình siêu phẳng thế hệ mới vậy ..

Làn da cũng theo đúng đặc trưng châu Âu, trắng hồng bắt ngờ ! Mỗi tội như bạn nữ kia vừa nói đó : Giảm cân nhanh nên da chưa co lại kịp , thành ra nhăn nheo như bà già!

Trời ơi!

Tôi còn không muốn thành mỹ nhân da nhăn đâu!!

Nghe mấy tư vấn viên chăm sóc da ở spa nói , da co lại nhanh hay chậm là tùy cơ địa mỗi người. Dù chăm sóc thường xuyên mà da dãn thì có khi phải mất vài năm da mới đẹp được ..

NOOOOO!!

Sự thật đáng lòng ...

Mỹ nhân da nhăn ...

Haha , đùa tí thôi, còn phải giảm cả chục Kg nữa mới xứng là mỹ nhân được! Xem này, bụng vẫn còn mỡ ..

“Cậu đi đâu vậy Tịnh Nhi??”

“Đột nhiên muốn đi vệ sinh , các cậu đi chung không??”

“Không được ! Học sinh mới sắp đến! Tôi phải xem học sinh mới có đẹp không còn câu-dẫn cậu ta làm bạn trai mình!!!”

“Cậu là sắc nữ!”

“Vậy đó!!”

.
. .
.

Đại Việt vẫn giữ vững chức nghiệp vệ sĩ, khi tôi ra ngoài thì theo tôi kè kè như hình với bóng. Thế nhưng điểm yếu của vệ sĩ khác giới chính là : đi vệ sinh tôi sẽ phải đi một mình!!!

Nhà vệ sinh nằm ở cuối hành lang, cách biệt khỏi hẳn khu lớp học và ở gần nhà để đồ , dụng cụ thể dục. Chỗ này khá vắng vẻ, nếu như không phải mắc đi vệ sinh thì chẳng ai rỗi hơi mà đến đây bao giờ.

Xin mọi người đừng tưởng tượng ra cái gì bần lâm , vì nhà vệ sinh này nằm trong khuôn viên một ngôi trường quý sở tộc đầy đủ điều kiện vật chất nên lúc nào cũng sạch bong sáng bóng !

Chả thế mà nam nữ chính của chúng ta làm chuyện xxoo được trong này cả giờ đồng hồ à??

Cái gì cũng phải có lí của nó chứ bộ !!!

Vừa giải quyết nỗi buồn đau quặn thắt vừa suy nghĩ đến chuyện hòa bình thế giới.. Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng lạch cạch rất nhẹ, sau đó lớn dần lớn dần , như thể có ai đó đang lôi kéo cái gì đó tiến tới cửa phòng vệ sinh tôi đang tọa-thiền vậy.

Quái, bác lao công lại làm việc vào giờ này ư?

Vẫn sớm mà, bình thường không phải công việc của họ là từ 6-7h sáng và 12-13h trưa hay sao??

Chả lẽ sắp có thanh tra về trường nên phải dọn dẹp trước để đón tiếp?? Chắc, ngớ ngẩn thật, thanh tra đến chỗ này làm gì chứ???

“Chết đi! Con béo ngu ngốc!!!”

“Hahahaha!”

“Ồ đó mà sấm hối tội lỗi của mình đi!!!”

Mẹ ơi!

Cái gì đây???

Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà xử lý nốt đồng nỗi buồn kia nữa , chậm chạp đứng dậy đẩy cửa ra ngoài. Quả nhiên , cửa bị kẹt!!!

Đứa chết tiệt nào lại rảnh rỗi đến mức theo tôi vào tận trong nhà vệ sinh này và nhốt tôi lại thế???

Mình nhớ là lâu lắm rồi còn chưa chọc đến ai đâu, à tất nhiên là trừ em nữ chính ra ..

“Ai vậy??” Tôi quát , lớn tiếng một chút thì hẳn là bạn Đại Việt ở ngoài sẽ nghe thấy thôi. Miễn là trường này không thừa tiền đến mức đem tường nhà vệ sinh xây cách âm .. “Mau mở cửa ra!!”

“Mày mơ à con béo??” Mấy giọng cười cợt lạ hoắc lại vang vọng “Định giảm béo cơ?? Dù giảm thế nào thì bản chất mày vẫn ghê tởm vậy thôi con ạ!”

“Còn định tranh hoa khôi với Ngọc Nhi?? Hảo huyền!”

“Con này, sao tư dung nhắc Ngọc Nhi? Lộ bây giờ!?”

“Tao quên ..”

“....” Trời ơi, cho tôi than thở được không???

Biết ngay dính đến em ấy mà ..

“Này, biết các người là ai rồi!” Tôi giả cười, lấy giọng nguy hiểm mà dọa nạt “Chắc lúc vào đây cũng nhìn thấy anh đẹp trai cao to đen hôi đứng ngoài cửa rồi chứ? Chút nữa anh ta vào cứu tôi sẽ nói anh ta treo ngược các người lên!”

“Haha, nó dọa mình kia!!!”

“Eo ôi sợ thế!”

“Mang đồ qua đây!!”

Má ơi ..

Dọa dẫm không ăn thua là thế nào??

Khoan đã!

Cái tôi quan tâm bây giờ không nên là chuyện đó, chúng nó định mang cái “đồ” gì ra đây vậy??

Không phải chứ .. Hay tính học theo mấy phim truyền hình .. Nhốt nữ chính vào nhà vệ sinh rồi dội nước cho ướt sạch sẽ ???

Noooooo

Tôi không m...

“ÀO O O O O!!!!”

Mẹ kiếp!

Để yên cho tôi than hết câu có được không hả giờ???

“Sao? Ấm áp đấy chứ?”

“Quá ấm luôn!!”

“Chịu khó ở đó mà hưởng thụ đi!!!”

Đám nhóc chết tiệt!!

Tôi bức bối nhìn toàn thân mình ướt đẫm những nước, từng giọt từng giọt nhỏ tong tỏng xuống sàn đá hoa cương sáng bóng.

Thời tiết đang chuyển mùa nên nước có hơi lạnh, nhưng mà cũng vẫn may chán vì đây là nước sạch. Nếu chúng nó mà tìm được xô nước lau sàn dội lên thì mới tính là đáng sợ!

Hừ, dù sao cũng không thể nuốt cơn tức này đơn giản như thế được!

Đại Việt vẫn còn đứng ngoài cửa, ai ra ai vào chỗ này thế nào anh ta cũng biết, một chút nữa đảm bảo lâu thấy tôi ra kiểu gì anh ta cũng sốt ruột vào cứt. Cùng lắm là bị cảm lạnh thôi..

Nhưng mà .. CMN! Đám nhóc con kia đừng có mà cười nữa!!

Ngứa tai lắm rồi đấy nhé!!

“Làm gì đây??”

“A, mày là con nào??”

“Nhìn là biết rõ tiền, tránh đường cho bọn tao qua!!”

“Hừ, ở đâu cũng gặp lũ căn bã!!” Giọng nữ lạ hoắc cao ngạo lên tiếng “Bắt nhốt người trái pháp luật có biết là sẽ được ăn cơm tù không hả??”

“Haha, cơm tù cơ đấy??”

“Mày biết bọn tao là ai không??”

“Biết!” Giọng nữ cao ngạo lại tiếp tục lên tiếng “Là lũ-căn-bã !!!!”

Sau đó không còn nghe thấy tiếng nói chuyện bình ổn nữa mà thay bằng những tiếng kêu la , gào thét hoặc chửi rủa thô tục. Từng đợt va chạm phía ngoài vang vọng làm tôi tò mò không thôi. Đám người này .. Đừng nói bọn họ đang đánh nhau đấy nhé??

Trời ơi!

Là nữ hiệp nào xuất hiện thế này???

26. Chương 26

Tiếng la hét cuối cùng cũng kết thúc, tôi áp tai vào cửa lắng nghe từng động tĩnh phía ngoài, trong lòng lơ rơi thành hàng tiếc hận không được nhìn thấy cảnh nữ hiệp tả xung hữu đột ..

Còn nữa .. Bạn Vệ sĩ thân yêu à.. Giờ này bạn đang phiêu dạt nơi đâu?! Chẳng lẽ không nghe thấy những âm thanh ồn ào ầm ĩ này hay sao??

Cũng có thể là .. Trường này thật sự thừa tiền và đem tường xây cách âm cả lượt????

“Này, cậu có sao không??” Nữ Hiệp kéo đồ chặn cửa ra rồi giúp tôi mở cửa đi ra ngoài.

Trái với tưởng tượng của tôi, Nữ Hiệp võ công cao cường là một cô gái nhỏ nhắn rất thanh tú. Và cô gái ấy lại là người quen của tôi mới hay!! Chính là anh em sinh đôi mang gen tốt mà hôm đó cô Vân chủ nhiệm đã giới thiệu cho tôi ở trung tâm mua sắm !!

Hôm nay hai anh em họ chuyển đến đây... Phải rồi..

Tính ra cũng thật có duyên! Nhưng mà bây giờ tôi giảm kha khá cân thể này chắc gì Nữ Hiệp đã nhận ra .

“Ahaha, cảm ơn cậu!” Chút nước dính vào người giữa mùa đông.. Cậu nghĩ tôi có sao hay không??

“Ra đây coi!” Nữ Hiệp vui vẻ “Nhìn xem tôi bắt được mấy con chuột cho cậu xử lý đó!”

“Vậy à?” Tò mò đi ra phía ngoài, năm cô nàng vốn dĩ xinh đẹp giờ đây đều tàn tạ yếu ớt ngồi dưới sàn đá nhà vệ sinh. Cả năm người thấy chúng tôi ra đều liếc qua bằng ánh mắt căm tức , nhưng tức thì tức cũng đâu làm gì được , vì bạn Nữ Hiệp vô cùng cẩn thận của chúng ta đã dùng ca vat đồng phục trói cả năm người vào với nhau!

E hèm ..

Nữ Hiệp à.. Không phải khi này cậu còn hùng hổ nói cái gì mà bắt người sẽ bị đi tù hay sao?? Giờ này chính mình lại đi phạm luật thể này là thể nào??

“Thích không?” Nữ Hiệp hất cằm nhìn qua tôi “Cậu muốn làm gì nào? Cho bọn họ chữa thói ỷ đông hiếp yếu đi!!”

“Cái này ..” Tôi nghĩ là cậu đánh bọn họ bầm dập kiểu kia cũng đủ thấm rồi .. “Này, mấy người là ai? Sao tự nhiên gây chuyện với tôi?”

“Mày không nhớ bọn tao?? Mới sang cái lớp hạng bét đó vài ngày đã dám quên bọn này??”

“Lên mặt gì chứ? Con khốn!!”

“Thứ con gái Tiểu Tam chen chân vào hạnh phúc của người khác đáng bị như vậy!!”

“Tôi chen vào hạnh phúc của ai??” Ô hay, sao bọn này lấy đâu ra lắm chuyện thế nhỉ? Mà dù tôi có là tiểu tam thật thì cũng có ảnh hưởng gì đến kinh tế nhà chúng nó đâu mà phản ứng dữ dội vậy??

“Đại Việt là của Ngọc Nhi !!” Một trong năm đứa nhóc hung hãn nhìn tôi quát lớn “VẬY mà mày dám dùng tiền ép buộc anh ấy đi theo mình??”

“Hừ, mày nghĩ tiền trói được người ta à??” Một đứa khác đắc ý cười “Đừng mơ nữa! Khi này anh Đại Việt đã đi cùng Ngọc Nhi rồi! Sẽ không ai đến cứu mày đâu!!!”

“Hình như có gì nhầm lẫn thì phải..” Tôi cười gian tà “Người cần được cứu bây giờ không phải là tôi đâu!!”

Và nữa này , chị đây chẳng thèm tên vệ sĩ nào nữa! Nhất là kẻ mờ mắt vì tình, làm việc không chuyện tôi lại càng không cần !!!

Hừ , hôm nay về nhất định sẽ nói chuyện với Tuấn Anh ..

“Cậu tính làm gì??” Nữ Hiệp vẫn đứng đợi tôi này giờ “Nếu không dám xuống tay thì để tôi làm giúp!”

“OA A A A A..”

“MẸ ƠI LẠNH QUÁ !!!”

“THẦY GIÁM THỊ ỒIIIIII”

.

.

.

Lại một ngày học gắn bó với đồng phục thể dục, số tôi thiệt là khổ quá đó mà..

Anh em sinh đôi Hạ Lam - Hạ Vũ đẹp như tranh vẽ tọa lạc hai bên cạnh tôi. Sinh đôi gì mà đối lập dữ dội, một bên thì im lặng lạnh lùng , một bên thì ngọt ngào náo nhiệt.. Haha, có bọn họ ngồi chung ao ước sau này lấy chồng và sinh đôi lại càng thôi thúc tôi mãnh liệt hơn nữa .Đúng là gen quá tốt, nhìn yêu chết được!

Anh trai thì đúng chuẩn nam chính ngôn tình, em gái thì nữ chính không lệch đi đâu được! Đã vậy cả hai còn học giỏi, đối đáp thông minh, nói câu nào hay ho câu nấy .. Cưng chết mất thôi!!

“Này, muốn cảm ơn thì dùng hiện vật đi!” Hạ Lam xoa xoa bàn tay đã nổi đầy da gà “Cậu cứ nhìn tôi thế tôi sẽ nghĩ cậu là les!”

“Hihi..” Tôi cười dịu dàng, nhấn chìm ao ước ngốc nghếch của mình xuống tiếp tục cố gắng tập trung vào bài “Sorry bầy bì ..”

“Mà này, cậu thấy tôi quen không!?” Hạ Lam dường như nhàm chán, ghi chép xong lại quay sang bắt chuyện. Cô nàng náo nhiệt này không nói không chịu được hay sao ấy “Tôi thấy cậu cứ quen quen thế nào ấy!”

“À..”

“Gặp qua lần đi trung tâm mua sắm!” Hạ Vũ xoay xoay cái bút lơ đãng nói.

Gớm nha!

Cục cưng này trí nhớ tốt ghê ấy!!

Hôm đó chỉ gặp qua loa, xong bằng đi một thời gian , tôi còn giảm cả vài chục cân mỡ .. Vậy mà cậu chàng nhìn qua là nhận ra! Ấm lòng quá đi mà~

“Đúng rồi!” Hạ Lam mắt sáng rỡ vui vẻ reo lên “Tôi nghĩ mãi không ra! Thì ra là cậu giảm béo nên mới vậy!!”

“Phải!”

“Này, giảm nhanh quá nên da nhăn đấy!” Hạ Lam nhéo nhéo hai bên má của tôi, bàn tay ngọc mát lạnh nhưng phía trong lòng bàn tay lại ẩn chứa những vết chai sần rõ rệt.

Có lẽ đó là do tập võ .. Cũng đúng thôi, khi này Hạ Lam còn một mình đánh cả năm người! Nếu không tập võ thì sao làm thế được?

“Còn không biết chăm sóc da đi, hay cậu tính cho nó lão hóa??”

“Đâu, tôi có bôi kem dưỡng ..”

“Hừ, không ổn!” Hạ Lam bĩu môi “Khi nào rảnh đi với tôi, qua spa chăm sóc da mới chuẩn!”

“HỌC SINH MỚI! RA NGOÀI ĐỨNG NGAY CHO TÔI !!!!!”

.

.

.

Cũng may trời đã bắt đầu có xu hướng chuyển rét chứ nếu không mà vẫn giữa tháng 9 nắng như đổ lửa , nhất định tôi sẽ xé xác Đại Việt!!

Tại sao ư??

Chính là vì từ lúc tôi được Hạ Lam cứu từ trong nhà vệ sinh ra đã không thấy mặt mũi anh ta đâu cả!

Vệ sĩ gì vô trách nhiệm quá thế, đã vậy bây giờ còn bắt tôi chờ xe cả tiếng đồng hồ nữa chứ..

Lẽ nào dám con gái trong nhà vệ sinh nói đúng, là Ngọc Nhi đã gọi anh ta đi?

Nhưng đi đâu mới được và bạn nhỏ nữ chính vốn mang tiếng chăm học của chúng ta lại dám bỏ đi trong giờ sao??

Loạn!

Loạn hết cả rồi!

“Xin lỗi!” Đại Việt dừng xích xe cách chân tôi vài cm . Anh ta dường như ý thức việc mình làm là sai, nên nhỏ giọng nói với tôi “Ngọc Nhi nhờ tôi đưa đến một nơi ..”

“Đang trong giờ học mà??” Tôi ngồi ghế phía sau , xoay cửa kính xuống nhìn đường và thắc mắc . Quả nhiên là đúng, người đẹp gọi có khác , đi nhanh như gió luôn!

“Ừm..” Đại Việt quay xe , lơ đãng đáp lời “Cô ấy về trước có việc ..”

“Này! Anh định tán tỉnh em ấy đấy à? Chiều em ấy đến nỗi bỏ cả việc ..” Tôi nhú mày thắc mắc “Em ấy mới có 15 tuổi thôi đấy!”

“Thế thì sao?” Đại Việt rất coi thường người khác, bĩu môi phản bác “Cô cũng chỉ mới 15 tuổi đấy thôi!”

“Chuyện này thì liên quan gì??” E hèm, chị xin đính chính lần thứ 1000 là chị đây 24 sắp 25 tuổi rồi nhé! Và nữa, có tên quái quỷ nào theo đuổi chị đây đâu mà so sánh như vậy?? Quá khập khiễng! Chắc, tự đứng thấy tội nghiệp giáo viên dạy văn ngày xưa của anh ta quá..

“Có người cũng đang chặn cô đấy thôi!” Anh ta nhếch môi, đánh tay lái vào gara “Đừng bảo không phải!”

“Cái gì?” Chặn á?? Dừng từ sớm quá vậy??? “Là ai?? Tôi chẳng có quan hệ mờ ám với ai hết!”

“Vậy .. Cô biết tại sao tôi không kè kè bên cạnh cô 24/7 nữa không?” Anh ta xoay người xuống mở cửa, giọng nói trào phúng cực kì.

Ê, đừng tự tiện đổi chủ đề thế có được không??

Tại sao à?

Tại vì anh trai Tuấn Anh thấy Tịnh Nhi đây mất tự do chứ còn gì nữa .. Nhìn mặt Tuấn Anh tiểu thụ vậy thôi, thật ra cũng tâm lý phết đấy !!

“ ... ”

“Không biết đúng không??” Đại Việt tiếp tục đắc ý , đôi mắt đen thẳm nhìn tôi kiểu châm biếm .

Dạo gần đây ở lại làm vệ sĩ cho tôi anh ta cũng có không ít cái lợi nhỉ? Xem, ban đầu thì lạnh như tảng băng đã vậy sức biểu cảm còn hạn chế hơn cả đứa trẻ! Dường như cả ngày chỉ treo trên mặt mỗi cái thái độ : đến gần giết ngay! Thế mà bây giờ.. Từ trào phúng đến châm biếm rồi thì các kiểu đều đủ cả!

“Là do .. Có người ngày nào cũng nhằng nhằng bám theo Tuấn Anh phân tích lợi hại của việc cô có vệ sĩ cho anh trai cô nghe đấy!”

“ ... ”

“Người đó còn nói : Cô chủ yếu vệ sĩ là chuyện rất thường thấy, nên nếu muốn giữ cô nguyên vẹn thì tốt nhất là để tôi tránh xa cô ra một chút!” Đại Việt nghiêng răng nhớ lại “Đánh đúng tâm lý sợ mất em gái của Tuấn Anh chưa??”

“Ahaha..” Cái người đó mà anh ta nói .. Không phải cha già Trung Kiên đấy chứ??

“Tên chết tiệt đó..” Đại Việt tiếp tục , vẻ mặt khôi phục lạnh như băng “Hôm nay đi công tác về nhất định tôi sẽ xử lý!”

Ôi thôi..

Vậy là đúng rồi!

Trung Kiên điên rồi!

Cô chủ yêu vệ sĩ cái quái quỷ gì chứ??

Anh ta rốt cuộc đang nghĩ thứ gì trong đầu vậy trời????

Nam phụ này mà đi làm tác giả ngôn tình , đảm bảo truyện anh ta viết sẽ nổi tiếng khắp năm châu về độ cầu huyết!!

.

.

.

Đại Việt đưa tôi về đến cổng sau đó quay xe đi, anh ta nói có vài vụ việc cần giải quyết gấp nên vài ngày sau mới có thể quay lại, còn dặn tôi tự nên cẩn thận.

Hừ, có vệ sĩ như anh không cẩn thận thì tôi toi lâu rồi!

Muốn đi đâu thì đi! Dù sao tôi cũng đang chuẩn bị nói với Tuấn Anh để anh ấy sa thải anh rồi!!!

Giậm chân hậm hực cuộc bộ vào nhà, trong lòng thầm lời tác giả ra chữ rửa N lần. Sao lúc viết rảnh rồi quá vậy?? Phóng bút một phát là nhà rộng đường dài, hại tôi đây đi bộ cả ngàn năm còn chưa vào đến nhà nữa ..

Đáng ghét quá thể!

Vẫn còn sớm nên trong nhà chưa ai về , tôi uể oải ngồi trên ghế ở phòng khách một lúc cho đỡ mỏi chân rồi quyết định đi lên phòng tắm rửa trước khi xuống nấu ăn cùng sư phụ đầu bếp .

Hành lang tối mờ vì thứ ánh sáng yếu ớt cuối ngày hiu hắt in hằn trên tấm thảm trải sàn mượt mà. Từng hàng cây cảnh ử rữ vì tiết trời se se lạnh , và những bức tranh treo tường chẳng hiểu vì sao mà tự dưng trở nên u ám lạ thường .

Quái thật!

Bình thường giờ này người làm trong nhà đều đã lên đây bật đèn sáng trưng rồi cơ mà? Sao hôm nay một mống người tôi cũng không gặp vậy?

Đưa nhau đi trốn tập thể chắc??

Sợ hãi quá đi!

Nhà gì mà như nhà ma vậy ..

“Ư .. A ... Đùng mà!!!” Đứng ở đầu cầu thang cũng có thể nghe thấy tiếng rên rỉ quái dị.

Tôi cố kiềm chế hết sức mới không hét toáng lên vì sợ, chậm một lúc , tiếng rên ấy lớn dần , ngọt lịm.

“Đạt .. Đùng mà .. Chậm thôi , em chịu không nổi!!”

”A .. Ahhhhh .. Khoan...”

“Thế nào? Em thấy thích chứ??”

Rồi! Rồi!!

Xong cả rồi !!!!

Trí não vốn đang đình trệ của tôi đã hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi!!!!

TRỜI OI !!!!!

Ư A A A A A A A !!!!!!!!

AI ĐÓ CHỌC MÙ MẮT CHÓ CỦA TUI ĐIIIIII !!!!!

* Ahihi mang tiếng xuyên thịt vẫn mà chả có cảnh hót hiếc gì thì vô lý quá :))

Thế nên ...

tên ten

Chương sau sẽ có tý H H H nha

Nhưng ta nói luôn các nàng đừng hi vọng quá vào cái tài năng lần đầu viết H của ta , kéo không lúc đọc lại thất vọng đó :)))

27. Chương 27

Xin thề với chúa , bạn Tịnh Nhi chính là đang vô cùng sợ sệt nên không thể nhắm mắt chứ không phải do bạn Tịnh Nhi lần đầu thấy cảnh xxoo nên tò mò đứng xem!

Tôi nói thật đó ..

Làm ơn hãy tin đi mà ...

Tác giả đại nhân! Tôi đã quá coi thường bàn tay của em rồi!!

Nhìn xem kìa, nam chính vừa đến các nam phụ chưa lần giường với nữ chính lập tức có việc phải đi để không thể chứng kiến cảnh tượng đau-lòng đến quận thất này !

Trời ơi, em ấy mới có 15 tuổi thôi đấy!

Tiếng rên rỉ ngọt lịm, còn thân hình nóng đến bốc lửa kia nữa chứ .. Không biết đây là đặc thù của nữ chính thịt vẫn hay do em ấy học trong JAV nữa??

Phòng của Ngọc Nhi nằm ở ngay đầu hành lang, cách phòng tôi hai phòng nên muốn đi về chỗ của mình nhất định tôi phải đi qua đây. Và không hiểu là tính toán của em ấy hay do sức mạnh của tình tiết truyện mà dù muốn hay không tôi cũng phải chứng kiến cảnh này ..

Nhớ lại coi ..

Đem nhà này biến thành chiến-trường của hai anh chị thì hẳn là tình cảm cũng khá tiến triển rồi đây .

Chứng tỏ là trong lúc tôi làm việc của mình , nữ chính cũng chẳng để thời gian chết, liên tục đi công thành đoạt đất với nam chính!

Tôi đã quá coi trọng mình rồi!

Nghĩ rằng nữ chính rảnh dỗi mà chạy theo nhìn tôi cả ngày à?! Em ấy còn bận bịu đối phó với cả tá nữ phụ khác và giằng co với cả dàn nam chính phụ .. Còn nữa , hình như nữ chính còn được bổ dưỡng đầu tư cho đi học mấy lớp lễ nghi rồi cắm hoa , võ thuật .. Các kiểu nhằm đào tạo cô nàng trở thành đứa con gái xuất sắc nữa ..

Đó , bảo sao Tịnh Nhi đây giảm đi mấy chục cân thịt mà nữ chính còn chẳng hay biết .. Ngọc Nhi thân yêu , chị trách nhầm cục cưng rồi!!!!

Nhưng bấy lâu nay tôi đâu có đi theo kịch bản , đâu có tìm cách gặp mặt Cậu-Đạt rồi vo ve trước mặt anh ta đâu mà nữ chính lại cố ý để cửa mở hờ cho tôi thấy cảnh này??

Chắc, nói giờ mới để ý nha.. Sao em ý tính toán hay vậy?? Nhỡ lúc này người đến không phải là tôi mà là bố hoặc tên người làm biến thái có sở thích quay phim kia thì sao?

Thế chẳng phải tập xác định là đời tàn à??

Hay em ấy có bàn tay vàng rồi nên tự tin khoe cá tính? Đảm bảo mình chẳng bao giờ gặp vận xui??

“Khoan .. Ahhhh .. ” Đang mãi miết suy nghĩ tự dưng bị tiếng rên của Ngọc Nhi làm cho tỉnh hẳn.

Tôi lén lút nhìn qua cánh cửa gỗ nửa đóng nửa mở , Đạt đang dúi đưa phía trên Ngọc Nhi , từng cú thúc mạnh đưa đẩy làm nữ chính như nảy lên khỏi chiếc giường lớn hồng rực.

Ánh sáng cuối chiều xuyên qua cửa kính , chiếu lên từng đường nét khuôn mặt đẹp như điêu khắc của anh ta , làm những giọt mồ hôi do vận động mạnh toát ra chưa kịp chảy xuống trở nên lấp lánh .

Đôi mắt sắc sảo nhuộm màu mê hoặc , thân thể luật động ra vào không tiết chế , sự thỏa mãn và hài lòng chất chứa khắp không gian .

“Đạt .. Cửa .. Em sợ có người ...”

“Tập trung vào việc của em đi!” Đạt cúi xuống tóm lấy gáy Ngọc Nhi , ép cô vào một nụ hôn sâu như biển cả .

Mãi cho đến tận lúc nữ chính xụi lơ vì thiếu khí anh ta mới buông tha cho cô thở . Nhưng Ngọc Nhi cũng chẳng thể thở bình tĩnh được lâu , chỉ vài giây sau , Đạt đã lật người cô lên , bắt cô quỳ úp trên chiếc giường nữ tính mà đâm mạnh vào từ phía sau.

Tiếng róc rách va chạm dâm mỹ vang vọng khắp căn phòng , Ngọc Nhi điên cuồng rên rỉ , từng tiếng từng tiếng một .. ngọt ngào như đường mật...

Nóng quá !

Vẫn biết đây là phản ứng rất bình thường khi xem JAV nhưng tôi cũng không nhịn được mà lui lại vài bước . Quái quỷ thật, sao mình không đi??

Mình phải đi khỏi đây mới được!!

Cứ xem xuân cung đồ sống thế này đảm bảo ngày mai báo sẽ đưa tin thiếu nữ chết vì chảy máu mũi!!

Đúng lúc quay người muốn chạy, đôi mắt chim Ưng của nam chính đã đuổi tới . Anh ta không hề kiêng dè , cũng chẳng dừng việc cày cấy mình đang làm lại . Cứ vừa thúc từng cú mạnh mẽ vào tằm thân kiều mị của Ngọc Nhi vừa nhìn tôi bằng ánh mắt đánh giá và xét đoán .

Tên biến thái!!

Ít ra bị người khác thấy mình trần như nhộng cũng phải biết xấu hổ mà quay đi chứ!!!

Trời ơi!

Trung Kiên !!

Tôi chửi nhầm anh rồi !!

Thế giới này toàn bộ đàn ông đều mặt dày! Chỉ có mặt dày hơn , không có mặt dày nhất !!!

Ủm .. Lau máu mũi cái đã ..

.
. .
.

Đợi cú sốc tinh thần qua đi , tôi tắm rửa thay đồ rồi chuẩn bị xuống nhà làm bữa tối với sư phụ đầu bếp.

Khốn thật , không biết hai người này đã “làm” xong xuôi chưa , nghe tác giả kể mỗi lần anh chị ý đại chiến là mất cả vài tiếng đồng hồ ! Rồi thì nam chính sức khỏe hơn người , mỗi khi làm phải vài cái mới đã .. Chậc, phi lí quá mà .. Người chứ trâu bò cần lấy giống đâu mà hùng hục thể được? Chưa kể đây còn là nhà của người khác và anh chị ấy còn không thềm đóng cái cửa chết tiệt kia lại!!!

Nam chính nhìn thấy tôi đang lén xem bọn họ rồi ..

Kiểu này mà chạm mặt chắc xấu hổ chết mất! Xin lỗi hai người vì tôi đã xem chùa .. Nhưng cũng không thể đổ hết lỗi lên đầu tôi được, ai bảo hai người lười khép cửa cơ!

Có thấy đứa ngốc nào nhìn wifi 5 vạch lại còn free mặt khẩu mà không bắt để dùng không??

Hiển nhiên là không rồi ..

Ai da ~

Khổ cực quá .. Quần áo lại rộng thùng ra nữa rồi. Không sao, tôi vẫn còn đang là chủ sở hữu của em thể Vip đen sì . Hôm nào rảnh lại đi trung tâm mua sắm một chuyến mới được!

Đạo này ăn chực nằm chờ nhiều quá , khả năng tự lập của tôi bị hao mòn đi mất rồi ! Nguy hiểm quá!!

.

.

.

Tối nay phòng ăn chỉ có bốn người trẻ tuổi chúng tôi , nghe nói bố và dì đã đi dự tiệc sinh nhật của một ông quan chức cấp cao nào đó ở tỉnh khác , phải đến sáng mai mới quay trở về .

Đấy , thế chứ!

Bảo sao mà em Ngọc Nhi và bạn Đạt dám liều mạng xxoo để cửa mở và đợi tôi về như thế !

“Chúng cuồng em gái của cậu bao lâu nay vẫn không thuyên giảm nhỉ?” Đạt vừa tao nhã cắt đồ ăn vừa liếc qua tôi và Tuấn Anh một cái .

Hai người bọn họ có vẻ vừa mới “chiến đấu” xong , mái tóc cả hai vẫn còn hơi ẩm ướt và trên khuôn mặt của Ngọc Nhi vẫn còn vương niềm hân hoan chưa tắt hẳn.

Không biết hai người này có chơi trò gì tình thú trong nhà tắm không ta?? Ày, lại tưởng tượng rồi! Tôi phải bình tĩnh ! Chú tâm vào bữa ăn mới được !!

Nam chính anh ta vừa nói cái gì vậy ta??

“Sao cơ?” Tuấn Anh mỉm cười hỏi lại , ánh mắt đưa qua phía tôi không giấu được vài phần cứng chiều .

“Thì đó ..” Anh ta nhún vai “.. Chọn bạn gái cũng phải giống cô em cậu.. Mắt xanh da trắng , mỗi tội ..”

“Anh Đạt .. Đó là chị ...”

“Haha, giống Tịnh Nhi không??” Tuấn Anh phá ra cười cắt ngang câu nói của Ngọc Nhi. Hay rồi, tôi giảm béo đến mức nam chính cũng không nhận ra , còn nghĩ tôi là bạn gái mới của Tuấn Anh nữa chứ !

Mà cũng có thể ông anh trai này biến thái đến mức chọn bạn gái phải có đặc điểm giống em mình cho đỡ cơn cuồng ..

“Ừm ..” Đạt không kiêng dè , thản nhiên nhìn thẳng vào mặt tôi . Này , tự trọng chút đi! Anh vừa xxoo với một cô xong giờ lại ngắm một cô khác là thế nào?? “Khá giống ..”

“Nhưng xinh hơn chứ, đúng không ??” Tuấn Anh cười hớn hở “Xinh hơn rất nhiều ấy!”

“Cậu có bệnh à?” Đạt trợn mắt nhìn Tuấn Anh cuồng em gái đang khen một cô gái khác xinh hơn em mình “Hay cậu tính thử tôi??”

“Không phải đâu anh!” Ngọc Nhi nửa hậm hực nửa đắc ý liếc qua tôi “Đây chính là chị Tịnh Nhi đấy!”

“ ... ”

Có gì đáng ngạc nhiên mà anh cứ phải trợn mắt lên mới nhìn được tôi vậy?? Chả lẽ cứ là nữ phụ thì tôi mãi mãi phải giữ cái thân hình ục ịch béo mồm ấy , và khi nhìn thấy nam chính nhà anh thì phải phát cuồng lên mới đúng à??

Đừng có mơ nữa!

Đây là thời đại nữ phụ lên ngôi rồi!

Anh yên tâm mà ở đó chơi bời với nữ chính của anh đi!!

“Xinh đẹp đúng không??” Tuấn Anh cười vui vẻ liếc qua hai chúng tôi một lượt. Anh trai tốt chắc đang nghĩ tôi vẫn thích nam chính điên cuồng và muốn gắn ghép đây mà !

Chắc, giá như anh về sớm hơn vài tiếng thì đảm bảo anh sẽ hối hận vì đã quen được ông bạn quý thể này!

“Không tệ..”

“Mà này .. Món đồ mà tôi nhờ cậu sửa giúp thế nào rồi?” Anh trai dừng dao nữa lại quay qua hỏi Đạt , câu hỏi này hiển nhiên làm dấy lên sự tò mò của cả tôi và Ngọc Nhi . Cả hai đều đồng loạt dừng lại quay ra nghe ngóng cuộc nói chuyện của bọn họ “Đã xong chưa?”

“Xong rồi!” Đạt lấy khăn lau miệng “Chính vì đem nó cho cậu nên mới đến đây hôm nay!”

Ế, thế không phải là vì muốn xxoo với nữ chính nên mới đến hả??

Hình như em Ngọc Nhi cũng có cùng thắc mắc với tôi thì phải, xem cách em ấy nhìn Đạt nam chính bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn oán trách kia thì biết ..

Hmm, phải chấp nhận thôi em gái à! Đàn ông trong thế giới ngôn tình cầu huyết này thành nào chả thế, chỉ biết bản thân và biến thái cực kì !!!

“Thứ gì vậy anh trai??” Ngọc Nhi khôi phục vẻ đăm đăm bình thường rất nhanh, cũng thanh nhã đưa khăn ăn lên lau qua khóe miệng , thản nhiên hỏi Tuấn Anh .

Anh trai tiểu thụ biết bộ mặt của nữ chính nhưng chưa vạch trần được nên cũng ngại trở mặt. Tuấn Anh hơi nhú mi , nhưng cuối cùng vẫn cố tỏ ra bình thường với nữ chính . Thế nhưng thay vì trả lời em ấy anh ta lại quay sang phía tôi. Đôi mắt hoa đào ngập nước của tiểu thụ đọng đầy cảm xúc yêu thương , Tuấn Anh nắm lấy tay tôi , dịu dàng nói : “Anh có quà tặng cho em!”

*H nhẹ nhàng , H dịu dàng , H vội vàng ~

Đừng trách ta ~ Ta không biết viết H a a a a a

~~

28. Chương 28

Bị phốt lờ thì ai mà chả điên tiết , đảm bảo tôi mà là em nữ chính bây giờ thì trong lòng sẽ thâm hạ quyết tâm không bao giờ thêm nhìn mặt Tuấn Anh tiểu thụ nữa ấy chứ ..

Chắc, đó là tôi thôi, một đứa phôi trâu phôi bò ruột để ngoài da mới phản ứng như vậy .. Ngọc Nhi thì khác . Tôi làm sao có thể quên đây là nữ chính được viết theo chiều hướng sáng tạo bệnh hoạn của em tác giả chứ?

Đúng vậy!

Ngọc Nhi không phải thánh nữ , càng không phải Bạch Liên Hoa! Em ấy chính là rắn độc đội lốt thỏ non đấy!!

Ừ , Tuấn Anh phốt lờ cứng thì cứng đi mà lườm nguýt anh ta , có gì phải bắn ánh mắt sắc như dao ấy về phía chụy???

Có phải đang tính kế gì tôi không vậy??

Tự dưng thấy tình tiết truyện đi đúng hướng ban đầu làm lá gan tôi nhỏ đi không ít đâu ..

“Quà .. ” Tôi nuốt nước bọt “Cho em á?”

“Đúng đó!” Anh trai vui vẻ đáp lời “Hôm đó đi dạ tiệc ưng ý bộ Hoa Đêm nhưng lại bị Trung Kiên cướp mất!”

“Hoa Đêm có phải bộ trang sức gồm một chiếc nhẫn và một chiếc lắc không anh??” Ngọc Nhi nghi ngờ hỏi
“Đêm đó em thấy họ đề bằng , đó là bộ trang sức được đầu giá với mức giá trên trời kỷ lục!”

“Ừm.. Chính là nó đó!” Tuấn Anh gật đầu xác nhận.

Giá trên trời??

Vậy là tôi chẳng cần làm gì cũng sở hữu trong tay một món đồ giá trị à?? Trời ơi, vẫn biết là trên đó gắn đầy ngọc .. à , kim cương đen , nhưng nào hay nó đắt rẻ thế nào . Kiếp trước tầm hiểu biết của tôi đây mới dừng lại ở giá vàng thôi ..

Đúng là nhà tư bản có khác, tặng nhau cả gia tài cũng không thấy tiếc!

“Em chưa được xem tận mắt ..” Ngọc Nhi tiếp tục thắc mắc , chắc, xem tận mắt sao được? Theo đúng kịch bản thì hôm đó em bận dây dưa với nam chính trong nhà vệ sinh kia kìa! Đến được đại sảnh dự tiệc mới tài! “.. Nhưng sao lại đắt vậy nhỉ? Cô gái nào được anh Kiên tặng cho món quà đó đúng là may mắn !”

“Nghe nói cậu ta mua tặng vị hôn thê!” Đạt lúc này mới chậm rãi lên tiếng “Bộ trang sức đó đính chín viên kim cương đen tượng trưng cho sự vĩnh hằng , đã vậy còn là thiết kế tâm huyết của nhà thiết kế trang sức nổi tiếng thế giới ..”

“Tôi còn nghe nói .. Hai người đính ước bằng bộ trang sức này , dù thế nào cũng không thể chia lìa !”

“Bảo sao nó đắt!”

“Anh Kiên đã có hôn thê rồi sao??”

“Cũng không rõ , hôm đó mới thấy cậu ta nhắc lần đầu!”

“Lạ thật đấy ..”

“Cậu ta có vẻ mê đắm cô gái này rồi ..”

“ ... ”

What??

Hôn thê cái gì??

Không thể chia lìa cái gì???

Nghe gớm như kiểu lời nguyện ấyl!!

Trung Kiên, anh có mục đích gì khi ném cái hộp đó ở chỗ tôi?? Còn nói là để tặng cho vị-hôn-thê của mình nữa! Theo tôi nhớ thì Tịnh Nhi này chưa bao giờ là hôn thê của anh ta hết!!

Tình tiết lại loạn như cào cào rồi!!

Chẳng lẽ .. Anh ta mê đắm Tịnh Nhi này thật sao???

Phải rồi!

Từ lần đầu tiên gặp lại ở chỗ nhà vệ sinh đầy thơ mộng ấy đã thấy nam phụ này có cái gì đó khang khác rồi! Đã vậy anh ta còn n lần phá hoại kịch bản, đi theo trêu chọc tôi và phớt lờ nữ chính mãi không thôi ..

Thật sự Trung Kiên yêu thích Tịnh Nhi sao??

Trung Kiên anh ta thích Tịnh Nhi ???

Có hay không đây ???

Không ổn!

Tôi lại bị kích động rồi!

Làm sao chuyện vớ vẩn như vậy có thể xảy ra được chứ?

Mà nếu nó có xảy ra thật thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả .. Người anh ta thích là Tịnh Nhi nguyên bản , tôi chỉ là kẻ thế hồn trong thân xác cô ấy mà thôi!

Trái tim ngu ngốc này! Mà đập thành thịch như vậy để được cái gì chứ ???

.
. .
.

Đạt đưa cho tôi một khay đựng đồ trang sức cực kì tinh tế . Phía trên đặt một chiếc vòng cổ lộng lẫy với những viên đá quý tinh xảo . Đi kèm với nó là một đôi hoa tai cùng tông màu và một chiếc lắc tay nhỏ nhắn xinh đẹp.

Quá đẹp ấy chứ!

Tôi lại chuẩn bị vì tiền mà mờ mắt rồi!!!

“Saphire Lục Bảo ..” Đạt nâng khéo mắt nhìn thái độ sững sờ của tôi , hiển nhiên anh ta vô cùng vừa ý vì dáng vẻ thích thú không giấu giếm này .

Đùa chứ lần đầu nhìn thấy đá quý siêu lộng lẫy ở cự li gần thế , đứa con gái nào tiết chế được mới là tài đấy! E hèm .. Thôi được , là lần thứ hai rồi ..

Nhưng mà mấy viên ngọc đen nhẻm kia làm tôi liên tưởng đến bạn Đại Việt nên sự thích thú giảm đi mấy phần rồi.. còn bộ trang sức này .. màu sắc tươi tắn diễm lệ , quá yêu luôn!!

“Giống màu mắt của em..” Đạt nhìn xoáy vào mắt tôi, sự vừa ý vẫn còn hiển hiện rõ rệt “Chắc chắn đeo lên sẽ rất đẹp!”

Má ơi!

Đẹp cơ đấy!!!

Nam chính khinh thường Tịnh Nhi này cực kì cơ mà , sao mới có một thời gian không gặp đã quay sang tán thưởng tôi ngay được rồi??

Còn là khen không hề kiêu dè nữa chứ ??

Anh ta nhìn thẳng mặt tôi cơ đấy!! Nhìn thẳng mặt người mà trước đây anh ta khinh không thèm liếc mắt lấy nữa cái cơ đấy!!!

Cảm tình với bạn cứu vớt dễ đến vậy sao nam chính??

Chỉ cần mặt đẹp một chút là lập tức vừa mắt bạn ngay được sao???

Phi!!

Tôi nhổ vào!!

.
. .
.

Ôm hộp trang sức mới được anh trai thân yêu tặng chuồn về phòng trước . Quả thật tôi thần kinh rất mong manh yếu ớt , còn không chịu nổi không khí căng thẳng dưới đó đâu!

Cũng tại bạn nam chính chết tiệt , rồi hơi thì đi mà khen người bạn ý vừa làm chuyện thân mật ý .. Tự dưng lôi tôi vào đường tên mũi đạn làm chi??

Định khơi dậy thù hận để mọi thứ đi đúng kịch bản hả??

Đừng có mơ!

Một nghìn lần cũng đừng mơ!!

Chị đây không bao giờ dâng hiến tính mạng làm vật tế thần cho cuộc tình của mấy người đâu!!

Thôi .. Rảnh đâu mà nghĩ đến bọn họ cho đau đầu hại não!

Tôi bày hai hộp trang sức ra bàn học sau đó nằm bò ra mà ngắm . Tiền đây , rất nhiều tiền đây!!

Sau này nhờ có bị đá khỏi nhà tùy tiện lấy một vật trong đây đem đi bán là khỏi lo không mở được nhà hàng rồi!! Khi đó thì tôi nhất định sẽ ung dung làm bà chủ , nấu món ăn cao cấp với giá bình dân .. Người dân bây giờ hư vinh lắm , giá rẻ mà được ăn đồ của giới thượng lưu thì thế nào họ cũng bỏ tiền ra thử vài lần !!

Ờ ha .. Mà sao tôi phải đợi đến tận sau này??

Bắt tay vào làm ngay từ bây giờ có phải tốt hơn nhiều không? Ít ra thì lúc này vẫn còn hậu thuẫn từ anh trai, vốn không lo mất lại có người hướng dẫn kinh doanh!!

Quá chuẩn !!

Thế nên , 20 phút sau , trong khi tôi vẫn đang khí thế hừng hực thì bạn Đa Linh nào đó đã gọi điện nói chuyện như thường lệ ..

“Em muốn mở hàng ăn?” Trung Kiên ngạc nhiên hỏi tôi, đúng đó, bình thường chúng tôi đều là gọi điện để nói mấy chuyện vớ vẩn như vậy!

Ban đầu còn ngại ngùng , nhưng sau đó vì bị bản chất tường thành của anh ta cọ xát liên tục nên tôi cũng lầy dần .. Mấy chuyện thường ngày cũng theo đó mà báo cáo chi tiết cho nam phụ, thi thoảng còn nói luôn cả vài suy nghĩ linh tinh hoặc kể về một bộ tiểu thuyết cầu huyết nào đó tôi vừa mới đọc ..

Trung Kiên cực kì kiên nhẫn , anh ta nghe hết những câu chuyện nhảm chán mà tôi nói. Thậm chí còn nghe với thái độ vô cùng chăm chú nữa chứ ! Bằng chứng chính là ở chỗ tôi kể lệch hoặc lơ đãng sẽ bị anh ta nhắc nhở , hoặc tôi nói đến tên người nào trong lớp anh ta sẽ nhớ ngay ra đặc điểm của người đó .. Trí nhớ quá khủng!

Nam phụ này cũng không để tôi tự bạch một mình , chính anh ta cũng rất chăm chỉ kể lộ trình một ngày cho tôi . Đi với ai, làm những việc gì , vô tình gặp cái gì hay ho .. Và luôn luôn đảm bảo với tôi là anh ta không đi với gái nào hết!!

Má, làm như tôi quan tâm không bằng ..

“Phải đó, dù sao em cũng lớn rồi!” Tôi gật đầu , vừa sầm sỡ mấy viên Sapphire vừa nói “Ăn bám mãi cũng không tốt!”

“Dự định thế nào ?” Anh ta nghiêm túc hỏi lại “Tốt nhất em nên lên một kế hoạch chắc chắn trên giấy đã ! Khi nào về anh sẽ giúp em xem qua một chút!”

“Thì mở một cửa hàng thôi!” Tôi bĩu môi “Làm gì phải lên kế hoạch rồi giấy tờ phiền phức vậy chứ?”

“Ngốc!” Trung Kiên phá ra cười, hiển nhiên đây không phải kiểu cười tán dương rồi! “Em nghĩ đơn giản quá nhỉ , tưởng biết nấu ăn là sẽ mở được nhà hàng à??”

“Một cái nhà hàng nho nhỏ ..” Tôi nhú mày suy tính , cũng đâu phải phức tạp đến thế ? Thuê mặt bằng , mua một chút đồ dùng trong bếp, rồi bàn ghế , nhân công hai ba người .. “..Phục vụ tầng lớp bình dân thôi mà!”

“Em đùa chắc? Đã làm thì phải làm hăng hái , làm cho lớn! Còn làm để lấy kinh nghiệm thì bỏ qua đi cho đỡ mệt!”

“Hả??”

“Kiểu thế này ..”

Và rồi Trung Kiên dùng giọng nói ngọt ngào của mình tẩy trắng não tôi. Từ một kẻ tham vọng nhỏ nhoi , chỉ muốn mở một cửa hàng ăn bình dân nơi góc phố đã thay đổi hoàn toàn !

Nhà hàng đẳng cấp nằm ở trung tâm thành phố , mặt bằng từ 7- 10 tầng, hai tầng dưới để phục vụ khách bình dân , hai tầng tiếp theo là khách trung lưu , các tầng còn lại chia thành phòng riêng biệt phục vụ nhu cầu của khách cao cấp . Riêng tầng thượng sẽ được xây sửa theo hướng sân vườn , trồng hoa và cây cảnh nhằm tạo không gian thoáng mát . Không gian này vừa có thể cho thuê làm sảnh cưới , hoặc tổ chức sinh nhật , party .. gì đó . Còn bình thường sẽ để làm quầy Club , phục vụ rượu nhẹ và cafe ..

Nghe thôi đã thấy sướng hết tai rồi !!!

Trời ơi!

Tôi mà làm chủ được chỗ đó thì khỏi lo chết đói! Chưa kể Trung Kiên còn nói sẽ dùng các mối quan hệ của anh ta kéo khách đến cho tôi! Và cả Vi gia này nữa chứ .. Lợi dụng Tuấn Anh thì lo gì ể ỉm !!!

Thế nhưng , quy mô càng lớn thì quản lý càng khó khăn ..

Liệu một đứa xuất thân bần hàn , chẳng có đầu óc kinh doanh lại không có trong mình bàn tay vàng như nữ chính có thể làm được hay không ??

Aiiiiii

~Làm nữ phụ thật khổ quá mà...

29. Chương 29

Nghe bạn Trung Kiên vẽ tương lai xong cũng đã khá muộn ,tôi lê thân đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân sau đó chuẩn bị học bài .

Khổ sở quá mà , tôi cần điều chỉnh lại thời gian biểu thôi! Ngày nào anh ta cũng gọi đúng giờ này và hai đứa buồn dưa đến vài tiếng thì khả năng tôi khổ vì thức khuya cũng tăng lên cao chót vót! Không được ! Vì một ngày mai ngủ đủ bảy tiếng tôi nhất định phải vùng lên!!

“Tĩnh Nhi , em ngủ chưa?” Tuấn Anh gõ cửa , nhẹ nhàng hỏi. Giờ này hẳn là ông bạn thân dát vàng của anh trai đã về rồi , không hiểu Ngọc Nhi có ra tiễn anh ta tận cửa rồi hai người về ra một màn từ biệt đầy lưu luyến không nhỉ!??

“Em chưa!” Tôi súc miệng qua rồi nói vọng ra “Anh cứ vào phòng đi!!”

“Được rồi, anh mở cửa đây!”

Tiếng cạch cửa rất nhẹ , bước chân Tuấn Anh trầm ổn tiến vào phòng , sau đó là tiếng kéo ghế và thanh âm ngồi xuống .

Cuối cùng tất cả mọi thứ chìm trong tĩnh lặng không ngờ , còn tĩnh lặng hơn cả trước khi Tuấn Anh đến đây nhiều!

Quái nhỉ?

Sao anh ta không nói gì nữa ??

Lẽ nào là đang xem sách vở của mình?? Không đúng , tôi vừa mới nói chuyện điện thoại cả Trung Kiên nào đã mở được cuốn sách cuốn vở quái quỷ nào ra bàn đầu mà xem ..

Ồ ..

Thôi rồi!!

“A .. Anh ..”

“Tĩnh Nhi!” Tuấn Anh vẽ mặt khó hiểu , hung dữ nhìn hai chiếc hộp sang chảnh trên bàn “Thế này là thế nào????”

“Ahahah ~” Tôi gãi đầu gãi tai đi đến gần chiếc giường lớn của mình ” Thế nào là thế nào ạ??”

“Bộ Hoa Đêm của Trung Kiên.. ” Anh trai nhìn xoáy vào tôi , ý cảnh cáo cấm nói dối hiển hiện rõ rệt “Tại sao lại ở chỗ của em??”

“Vâng ..” Tôi gật đầu thành khẩn “Hôm đó anh ta say rượu , ngã lên giường nên làm rơi. Sau đó anh ta lại đi nước ngoài luôn nên em chưa trả lại được!”

“Em thích nó hay sao?” Tuấn Anh cầm chiếc nhẫn đính viên kim cương đen siêu lớn lên xoay quanh ngắm nhìn “Còn lâu mới đẹp bằng bộ anh mua tặng em!”

“Đúng ! Đúng!” Nịnh nọt không thương tiếc luôn! Mà quả thật tôi có mắt như mù nên cũng cảm thấy bộ Hoa Đêm siêu đắt này thật ra cũng bình thường thôi .. “Bộ của anh tinh xảo hơn nhiều , so sánh này giờ mới thấy giá tiền chưa chắc đã nói lên chất lượng!”

“Em gái anh có mắt thường thức lắm!” Anh trai cười tâm đắc , sau đó tuôn ra một tràng thuật ngữ nói về cái lợi hại của Sapphire Lục Bảo làm tôi choáng váng đầu óc luôn .

Phương trời xa thẳm , ai đó mà nghe thấy cuộc nói chuyện của hai anh em nhà này .. Chắc hẳn cõi lòng tan nát lắm ..

“Anh đến chỉ để nói với em cái này hả??” Vậy thì thôi để mai được không?? Tôi đây còn một núi bài tập chưa xong đâu!!

“Không phải ..” Tuấn Anh ngập ngừng “.. Chỉ là muốn hỏi .. Em muốn đi dạ tiệc không thôi ..”

“Hả??”

Oimeoi!!

Dạ tiệc ấy hả??

Là kiểu tiệc tùng sang chảnh của các nhà quý tộc tôi hay thấy trong ti vi đó hả?? Là nơi mà các quý ông thì mặc vest lịch lãm , tay cầm ly rượu tao nhã đứng bàn chuyện làm ăn với nhau , còn các quý bà quý cô thì dịu dàng thanh lịch khoác trên mình những bộ váy sang trọng , trang điểm xinh đẹp đứng một bên vừa ăn uống vừa nói xấu .. ưng , nói về vấn đề thời trang , làm đẹp , mai mối ... đó hả???

Còn có khiêu vũ , có đấu giá , rồi giới thiệu con ông cháu cha ...

Trời ơi!!!

Quá phần khích!

Tôi còn chưa được đi dự tiệc kiểu ấy bao giờ đâu!!

Nếu sau này mở nhà hàng , bây giờ đi tạo dựng mối quan hệ không phải là quá nên hay sao??

Quyết định vậy đi!

Tôi muốn đi! Vì tương lai xây dựng nhà hàng!!!

“À .. Em vẫn không thích đi thì thôi ..” Anh ta chán nản quay người muốn rời đi .

Vẫn là thế nào??

Trong truyện chưa bao giờ thấy đề cập đến việc Tịnh Nhi đi dạ tiệc hay đi học thêm mấy môn nữ công gia chánh cả .. Tôi còn tưởng do tác giả không đi sâu đến em ấy nên không nhắc , ra là bản thân Tịnh Nhi này không muốn đi!

Phải rồi.. Đi học chính còn không chịu , nói gì cái khác !

“Đâu có!” Tôi nín tay Tuấn Anh hào hứng nói “Em muốn đi!”

“Thật sao??”

“Nhưng em chẳng biết phải chuẩn bị cái gì cả ..”

“Haha~” Tuấn Anh bẹo hai bên má vẫn còn chút thịt của tôi , vui vẻ nói “Em không cần lo , anh sẽ bảo thư kí sắp xếp giúp em!”

“Vâng!”

“Nghỉ ngơi sớm một chút ! Đừng cố gắng quá hại người , học kém thì sau này anh trai em nuôi!!!”

Hự , cho tôi lớn chút đi!!

Chưa học được chữ nào đã bị phủ đầu thế này thì ai mà chịu nổi???

.

.

.

Mọi việc vẫn diễn ra như thường lệ , tôi vẫn đến trường , vẫn học hành tốt , vẫn điện thoại nói chuyện cùng Trung Kiên hàng tối và cân vẫn giảm đều đều!!

Nếu có gì khác , thì chỉ khác là dạo này tôi hay theo chân Hạ Lam đi hưởng thụ cuộc sống thượng lưu ở các Spa cao cấp ..

“Cậu có tiền mà ,không tiêu đi để nó mốc đấy!” Hạ Lam quẹt thẻ vàng xoèn xoẹt , cao ngạo quần khăn tắm rồi lắc hông đi vào phòng tắm hơi .

Đúng là phong cách nhà giàu có khác!

Mỗi lần đi spa là tốn cả núi tiền , vậy mà cô nàng có thể quẹt quẹt quẹt .. Quẹt không ngại ngần , không biết đến ngày mai luôn!!!

Người nghèo như tôi làm sao học nổi cái phong thái tiêu sái ném tiền qua cửa sổ như vậy

“Cậu còn nhìn gì thế??” Hạ Lam cho thêm chút nước vào lò , lập tức hơi trong phòng bốc lên ngùn ngụt , nóng toát mồ hôi luôn “A , tôi biết rồi!”

“Cậu biết cái gì??” Chơi với cô nàng vài ngày thì biết ngay , Hạ Lam chẳng khác gì bầu trời mùa hạ , trong veo luôn! Thăng thấn cực kì , có chuyện gì cũng không giấu giếm được , thắc mắc là phải hỏi ngay .. Đã vậy còn vô cùng bao đồng , chuyện của người khác cô ấy muốn nhất định sẽ nhúng tay xen vào!

Khác hẳn ông anh sinh đôi Hạ Vũ , suốt ngày im ỉm ngồi cạnh tôi chơi điện tử , hết giờ thì vác xác đi đánh nhau làm cho mặt mày bầm tím , khiến bao em gái si mê đau lòng !

Đúng là trẻ trâu!

“Cậu đang nghĩ tôi phá gia chỉ tử!!” Hạ Lam nhào qua nhéo nhéo bộ ngực đầy đặn của tôi bằng thái độ ghen tị vô hạn . Chắc , ai bảo cô nàng LCD làm chi.. “Đúng không hả!?”

“Đấy là cậu tự nói mình!”

“Hử , nói cho cậu biết , tôi đây 5 tuổi đã bắt đầu kinh doanh , 10 tuổi mở công ty riêng , bây giờ đang phát triển nó thành tập đoàn rồi!” Cô nàng tự đắc , vừa nói vừa vênh mặt .

Mẹ ơi ..

Nếu đây không phải ngôn tình cầu huyết chuyện gì cũng có thể xảy ra thì nhất định tôi đã đứng dậy cười vào mặt bạn nhỏ Hạ Lam vì bạn ấy chém bão rồi!

5 tuổi kinh doanh , 10 tuổi có công ty riêng và bây giờ 15 tuổi thì chuẩn bị làm chủ một tập đoàn ??

Đùa tôi chắc ??

“Cậu kinh doanh đồ chơi trẻ em à??” Tôi cười cười , nửa đùa nửa thật hỏi lại .

“Đúng !” Ngờ đâu Hạ Lam gạt đầu cái rụp , còn khẳng định lại nữa chứ “Cái đó 1 lần 10 , đã vậy còn không bao giờ bị lỗi mốt!!”

“Ahahah”

“Không ngờ chứ gì??” Hạ Lam vẫn còn nguyên vẻ đắc ý vô cùng trẻ con “Tôi kiếm ra tiền , tôi tự tiêu! Sao? Hâm mộ tôi không??”

Quá hâm mộ ấy chứ!

Trời ơi, bảo sao người ta giàu lại càng giàu còn mình thì cứ nghèo mãi .. Đó , hổ phụ sinh hổ tử, đã đẹp còn có chí kinh doanh từ lúc còn trong trứng nước !

Tôi đây thì sao???

Xem đi Tịnh Nhi!!

Mấy hai mươi tư tuổi và đã sống đến hai kiếp người vậy mà còn không bằng một đứa nhóc con!!

Từ tài sản , trí tuệ , sức khỏe ., và cả lá gan nữa!

Chẳng bao giờ dám làm liều , hơi tí là sợ sun vùi mất mặt!

Nữ chính người ta cũng xuất thân bần hàn mà có như tôi không? Câu trả lời là không hề! Ngọc Nhi độc ác , dữ dằn lại hay tính kế người khác tất cả chỉ vì muốn cho mình có cuộc sống tốt đẹp hơn . Đã vậy cô nàng đó còn rất chăm chỉ đến mấy lớp học thêm bên ngoài .. Giờ nghĩ lại mới thấy tôi đã quá coi trọng bàn tay vàng mà không hề nghĩ đến sự cố gắng để trở thành người hoàn hảo của nữ chính .

Từ lúc xuyên qua đến giờ , tôi cứ luôn ỷ y , luôn có ý muốn thử hưởng thụ mà quên luôn mất khả năng tự lập của bản thân ..

Tĩnh lại nào Tịnh Nhi!

Tôi đâu phải con người như thế!!

Học hỏi nữ chính kìa , học hỏi em Hạ Lam mới 15 tuổi đã sắp làm chủ cả tập đoàn kìa!! Tôi nhất định phải xách mông lên và học thêm vài thứ để chuẩn bị mở nhà hàng hoành tráng mới được !!!

“Yo ~ ” Quyết tâm đang dâng trào mãnh liệt , Cửa phòng xông hơi đã bị đẩy ra , hai bóng người yêu kiều cực độ tiến vào, vừa trông thấy chúng tôi một trong hai cô gái đã chanh chua lên tiếng “Xem ai đây này!!”

30. Chương 30

Tôi ngạc nhiên nhìn qua , trời ạ, nữ chính và bạn của em ấy!!

Sáng sớm ra đường bánh xe ô tô lăn phải phân chó hay sao mà đen đũi quá vậy? Đi tắm hơi thư giãn mà cũng không được yên nữa !!

“Cậu là Tịnh Nhi phải không!?” Cô bạn của Ngọc Nhi gần như nhào đến chỗ tôi và Hạ Lam đang ngồi , khuôn mặt trẻ con xinh xắn đáng yêu vô cùng “Gầy đi rồi! Đẹp quá ha!!”

“Cậu ..” Tôi và Hạ Lam vô thức lùi lại mấy bước “Cậu là ai??”

“Trình Phương!!” Ngọc Nhi xoa mái tóc đen dài , xoa xoa thái dương mệt mỏi ngồi xuống “Đừng làm loạn nữa !!!”

Trình Phương ..

Trình Phương ...

Tôi nhớ ra rồi!

Tôi biết cô ta!!

Nữ phụ mặt trẻ con nhưng cáo già và thâm hiểm nhất truyện!!!

Nếu Tịnh Nhi được xem là nữ phụ hạng hai với tình cách ngây thơ ngu ngốc , thì Trình Phương này chính là nữ phụ số một , nữ vương phụ hội tụ đầy đủ đặc điểm của một nhân vật siêu phản diện!

Đầu tiên là vẻ ngoài lừa gạt người khác , Trình Phương sở hữu khuôn mặt xinh đẹp với những đường nét trẻ con ngây thơ vô cùng . Mắt nâu sậm to tròn , mũi nhỏ xinh , môi hồng hào đã thế còn được bonus thêm má lúm đồng tiền yêu kiều dụ hoặc .

Thân hình thì tương đồng với khuôn mặt , phẳng lì từ A đến Z luôn!!

E hèm , nói thế mất phẩm giá quá .. Nhưng chung quy lại , em Trình Phương này đích xác là một tiểu loli đáng yêu!

Tiếp đến phải kể tới tính cách , vẻ ngoài thiên thần nhưng bên trong cũng như bao nữ vương phụ khác , em ấy chính là ác quỷ!

Làm đủ mọi chuyện xấu cần quấy để ngáng chân nữ chính trên con đường đến với nam chính và các nam phụ!

Từ giấu quần áo thể dục , giấu khăn , giấu sách vở .. cho đến mấy việc quá đáng hơn như kiểu đẩy ngã nữ chính từ trên cầu thang , cho người đánh hội đồng , tung tin đồn nữ chính là con hoang , mẹ làm gái , .. Và cuối cùng chính là bỏ thuốc xxx nhằm làm ô uế tâm thân trong sạch của nữ chính ..

Chắc, quá đáng nhất là em này làm bao việc xấu xa mà chẳng bao giờ bị nữ chính tâm cơ của chúng ta phát hiện ra sất! Trời ơi, làm việc xấu mãi mà không bị lời đũa, cho tôi hỏi não của đám người này làm bằng cái gì mà không nhận ra vậy????

Trình Phương nguyên tác được miêu tả là một cô nàng có vẻ ngoài đáng yêu nhưng thực chất lại không đáng được yêu . Tính cách của nữ phụ này quá tâm cơ , quá lẳng lơ .. lại càng không biết điều và ngang ngược !

Không còn lời nào để nói , mô tip quá bình thường , không có gì sáng tạo hết! Vậy mà lúc đọc truyện này , đến đoạn tả em nữ phụ này không biết có bao nhiêu com mồm chữ nữ phụ tả tới rơi rụng ..

“Loạn gì chứ?” Trình Phương bĩu môi , kéo khăn tắm che ngang ngực “Lâu lắm không gặp Tịnh Nhi nên muốn nói chuyện chút thôi mà!!”

“Hừ, có gì đáng để nói?” Ngọc Nhi khinh thường liếc qua chúng tôi sau đó quay người ngồi ở băng ghế đối diện.

Thật sự là phòng tắm hơi này rất nhỏ , cũng rất ngọt ngào em gái à.. Em không cần phải vênh mặt tỏ thái độ để làm nó ngọt ngào hơn đâu!!

“Sao không??” Trình Phương nhìn qua một chút rồi quyết định ngồi xuống gần chỗ giao nhau của hai băng ghế “Tịnh Nhi , dạo này có chuyện gì hay ho không? Kể cho bạn nghe nào!!”

“Ahaha..” Chuyện hay ho gì? Tịnh Nhi này đã chết và một bà cô 24 tuổi mà tôi đây thế thân em ấy có tính là hay ho không??

Hừ, mà nếu có chuyện hay ho thật thì sao tôi phải kể với một người vừa mới gặp mấy phút và người đó còn là nữ phụ lòng lang dạ sói như cô em này chứ??

“Thế nào?” Trình Phương liếc qua Ngọc Nhi một cái rồi tiếp tục “Cậu với anh Đạt sao rồi?? Giảm béo để cưa cẩm anh ấy đúng không?? Bây giờ đẹp lên rồi chắc anh Đạt thích lắm hả??”

“Cậu nói gì đấy Phương??” Tôi chưa kịp lên tiếng Ngọc Nhi đã lấy nước trong thùng hắt qua chỗ Trình Phương , cô nàng vì bất ngờ nên không tránh được , ăn nguyên gáo nước vào người .

Chắc , từ đầu đến giờ bây giờ mới có chuyện chị em mình hợp ý đấy!

Người gì mà vô duyên hết sức , thế này em nữ chính cũng chịu được thì tôi đến bái phục!

Còn là chịu đến tận cuối truyện mới lật mặt nữa chứ ..

“Có gì đâu ..” Trình Phương vẫn cười ha hả , lấy khăn lau qua nước trên mặt và chẳng có gì là đang tức giận cả . Đúng là ngu ngốc , mà tầm tầm , đôi này diễn sâu diễn siêu như vậy làm bạn với nhau là quá hợp! “Cậu xem này , bây giờ Tịnh Nhi đẹp thế nào chứ?”

“Cậu đừng nói quá!” Tôi xua tay , mới giảm về dáng chuẩn thôi , da vẫn còn nhăn lấm , không dám nhận là người đẹp đâu! “Tôi làm sao xinh được như Ngọc Nhi chứ?”

“Hừ , xinh đẹp có ăn được không mà đem ra nói hoài?” Hạ Lam này giờ ngồi nghe , lúc này mới khó chịu lên tiếng . Đây , lại chuẩn bị không chịu được mấy câu ngứa tai sắp nổi xung lên đây mà!

“Sao không??” Trình Phương nhìn móng tay sơn sửa đẹp dễ của mình vênh mặt “Có những người đem nhan sắc đi bán thì mới có tiền để sống và nuôi con đây! Ngọc Nhi nhỉ?”

“Nói ít thì không ai bảo cậu câm đâu!” Nữ chính khó chịu thấy rõ , bàn tay nắm cái gáo nước như thể muốn ném luôn nó vào mặt cô bạn thân của mình!

Xỉa đều mẹ Ngọc Nhi trước đây bán thân nuôi miệng đây mà!

Sóng ngầm dữ dội ghê!

Mà thôi kệ, dù gì cũng chẳng liên quan đến chúng tôi ..

“Tôi chỉ nói sự thật thôi mà , giận gì chứ?” Trình Phương bĩu môi nhỏ , nhào qua chỗ tôi. Điều này làm Hạ Lam không vui tí nào , cô nàng nhíu mày lùi xa Trình Phương một chút “Oa , ngắm kĩ tí nào! Tịnh Nhi cậu thật xinh đẹp!!”

“ ... ”

“Ngọc Nhi cậu xem này! Khác hẳn thứ phé vật ngày xưa!” Trình Phương cười ha hả nói lớn “Mũi nhỏ miệng nhỏ, mắt xanh long lanh , khuôn mặt bầu bĩnh đã vậy số đo ba vòng còn siêu chuẩn chứ!!”

E hèm !!

Nữ phụ tôi thật sự không có ý giấu giếm độc giả về chuyện bả thân đã giảm béo thành công .. Chỉ là muốn dưỡng da cho hết nhăn sau đó mới xuất hiện trở lại cùng hào quang chói giống như tất cả các nữ phụ xuyên không khác : xinh đẹp chết người!

Do ảnh hưởng của chế độ ăn trước đây Tường Vy kê cho nên cả tấm thân mỡ màng của tôi đã bay biến nhanh chóng . Hòa An giúp tôi điều trị , lại tìm chuyên gia chăm sóc sức khỏe nên chỉ trong thời gian ngắn, Tịnh Nhi này coi như đã giảm béo thành công .

Trộm liếc vào gương lấp xung quanh tường một cái, mỹ nhân trong gương nhìn lại tôi bằng ánh mắt đắm đuối. Thân thể mỹ miều với ba vòng rõ rệt, chuẩn như người mẫu và chiều cao hơn 1m7. Có lẽ vì Tịnh Nhi này là con lai nên mới có chiều cao khủng như vậy. Khuôn mặt hơi tây với sống mũi cao thẳng và đôi mắt xanh biếc mị nhân cực kì. Làn da trắng đặc trưng của người châu Âu và một đôi môi dày mọng đỏ ngon lành.

Hoàn hảo quá mức!

Tôi đã đoán biết trước mà.. thân thể này mà gầy thì nữ chính có mà chạy theo xách dép nhé!!

Hahaha!!!!

Chắc, nhưng mà kiểu này lại tốn tiền quần áo rồi.. Cũng được, đồng quần áo cũ đó với đồ trước đây của Tịnh Nhi sẽ đem thanh lý chung một lần luôn vậy!

Trung Kiên à, lần này về nước nhìn thấy tôi, đảm bảo anh sẽ được mở mang tầm mắt !!

“Lần đầu được khen hay sao?” Ngọc Nhi nhíu mày đánh gãy suy nghĩ của tôi “Cười không có chút hình tượng!”

“Tất nhiên là lần đầu rồi!” Trình Phương phụ họa theo “Này Ngọc Nhi , Tịnh Nhi xinh đẹp rồi cậu nên cẩn thận đấy!”

“Sao phải cẩn thận?”

“Không có lại giống mẹ cậu ngày xưa!” Trình phương cười tà , má , tôi nghĩ thấy mùi gian trá! Con nhóc này thế nào cũng sẽ nói ra mấy câu chia rẽ tình cảm chị em thân thiết của chúng tôi cho coi!! “Bị tiểu tam xen vào cướp đi bố cậu!!”

“Ừ .. Cậu nói tôi mới thấy đúng ..”

Ế..

Hai con ranh này!

Thế nào là tiểu tam xen vào cướp người? Ý nói tôi sẽ ra tay cướp nam chính từ tay nữ chính à??

Thôi xin kiêu đi!

Chị đây còn cả tương lai dài ngoằng cần phải đi , còn lo học hành kinh doanh các kiểu .. Phải kiếm tiền tự ăn tự tiêu giống bạn Hạ Lam của chúng ta kia kìa! Không rồi hơi đâu mà học em đi giành trai với bạn!!

Biết rõ vậy mà sao tự đứng trong lòng khó chịu vậy ta?

Lần trước cũng bị bạn Ngọc Nhi sỉ vả mẹ là tiểu tam mà đâu có thấy bực như lần này??

Đúng là bố hờ và mẹ Ngọc Nhi đang yêu nhau thì bị chia cắt . Nhưng chuyện mẹ Tịnh Nhi lấy bố hờ đâu phải mình bà ấy có thể quyết định được cơ chứ ??

Tội lỗi đổ hết lên đầu bà ấy là sao??

“Đừng kêu nữa , vo ve như muỗi ấy!” Hạ Lam đứng dậy giật lấy gáo nước trong tay Ngọc Nhi làm nữ chính hăng một cái “Khó chịu!”

“Liên quan gì đến cô??” Ngọc Nhi bực bội đứng dậy quát lớn , bộ dáng xinh đẹp khi cáu cũng động lòng người vô cùng “Đừng xen vào chuyện riêng nhà người khác!”

“Hừ..” Hạ Lam múc nước đổ vào làm hơi nước bốc lên nghi ngút , nhiệt độ phòng cũng tăng thêm mấy phần “..Biết là chuyện riêng sao không để dành về nhà mà nói , đem ra ngoài đường cho người ta xem rồi còn cấm đoán miệng thiên hạ? Đúng là không biết xấu hổ!”

“Ai go~ ” Trình Phương xua tay , vẻ mặt giả sợ hãi “Gà mẹ xù lông bảo vệ con đấy à? Ghê quá cơ!”

“Câm mồm!” Hạ Lam quát , tay không khách khí ném cái gáo ra “Suốt này giờ cô phun ra câu nào là không khí ô nhiễm thêm phần ấy!”

“Cái ..”

“Thôi đi!” Tôi kéo Hạ Lam ngồi xuống “Bình tĩnh , có gì từ từ nói ..”

“Nói cái quái gì với hai con điên này!” Hạ Lam máu dồn lên não , bực bội tiếp “Vào một cái là sửa bảy sửa bạ! Nhìn mặt non choẹt là biết vẫn tiêu tiền của bố mẹ mà oai ve vênh mặt tận trời ..”

“A, mà thì ngon chắc??”

“Ngon hơn bọn mày là cái chắc!”

“Mẹ nó! Con vô học!!”

“Chửi bà mày à?? Bà cho mày biết tay!!”

“Ồi á .. Con khôn dám đánh vào mặt bà??”

“Này dừng lại ..”

“Mẹ con tiểu tam ..”

“F*ck!!!”

“ ... ”

* Có bạn thân cao thủ cũng sưng , ít ra không lo bị đấm nào bắt nạt :))

31. Chương 31

Ra khỏi phòng tắm hơi nhờ sự cưỡng chế của đội ngũ bảo vệ nhiệt tình với nghề .

Bốn cô gái trẻ xinh đẹp và giàu có chúng tôi đưa nào đứa nấy quần khăn tắm , khuôn mặt có vài vết xước , đầu tóc thì rối tung như thể vừa đi bão về mà quên gội đầu bằng Tré Seme để tóc vào nếp lại ..

Nói chung là thê thảm vô cùng ..

“Đánh không đã tay gì hết!” Hạ Lam bực bội đâm vào tường than thở. Thôi đi nàng ạ, thế còn không đã gì nữa , mang tiếng là bốn người đánh nhau mà toàn là nàng đi xử người ta không ..

Trình Phương với Ngọc Nhi lôi hai chúng tôi vào cuộc chiến nhưng nào ngờ Hạ Lam này lại biết chút võ vè , ra tay một cái lập tức chiếm thế thượng phong , đánh cho hai người kia tan tác ..

“Thế là được rồi!” Tôi xoa mấy vết xước trên trán cười cười , đúng là con gái có khác , vũ khí móng tay được sử dụng cực kì hữu ích! “Dần mặt tí thôi mà!”

“Hừ ,nói chuyện ngứa tai chết được!” Hạ Lam bĩu môi “Trai theo bọn chị đây , thêm gì đi dành thắng nào với mấy cưng?? Đã vậy lúc nói mặt còn vênh lên tận trời .. Đúng là cặn bã!!”

“Thôi thôi xuôi đi cô ạ!” Tôi vỗ vỗ lưng bạn Hạ Lam để bạn ấy hạ nhiệt, tính ra thanh toán sau đó sẽ về nhà luôn .

Chuyện này to như vậy , đánh nhau ở ngoài còn phá tanh bành Spa của người ta thế nào về cũng bị ông bố hờ sỉ vả cho xem ! Ai bảo ông ta là người cực kì trọng sĩ diện chứ ?

“Này, xì trét dữ quá!” Hạ Lam đột ngột bám lấy tôi như con sâu do “Đi giải tỏa căng thẳng xíu không??”

“Đi đâu??”

“Tất nhiên là mua sắm rồi!” Cô nàng nháy mắt “Xem đi , quần áo của cậu rộng quá rồi đấy! Cái này phải để cho ba người mặc mới vừa!”

“Nói quá lời rồi ..”

“Mà này , sao lúc chúng tôi chuyển đến đây cả lớp có mỗi chỗ cậu còn trống thế??”

“Thật ra trước đây nó cũng không trống ..” Vì tôi béo ú nên một mình ngồi hết cả băng ghế đó đấy!

Nói ra như vậy liệu cô tiểu thư ngổ ngáo này có giật mình không ta??

.

.

.

Lái xe nhà Hạ Lam đưa chúng tôi đến trung tâm mua sắm lần trước, khác hẳn với con gà như tôi , Hạ Lam của chúng ta chính là dân chuyên nghiệp trong việc chọn đồ!

Đảm bảo chơi ngôi sao thời trang cô nàng phải là stylist giỏi nhất ấy chứ!

Hạ Lam đưa tôi đến tầng 5, ở đó có vài tiệm quần áo quen của cô ấy , đa phần đều là những nhãn hiệu nổi tiếng với cái giá trên trời . Và đồ thì rất hợp phong cách Hạ Lam: trẻ trung và có chút nổi loạn .

“Cậu cứ ngắm đi!” Hạ Lam đẩy mấy cái giá treo đồ sang , mấy cô nhân viên ở đây nhìn thấy cô nàng này mắt sáng hệt như thấy mỏ vàng vậy đó .

Ừm .. Nhìn Hạ Lam thế kia cơ mà , lại thêm tính cách hào sảng thoải mái của cô ấy , đảm bảo mua sắm cũng không bao giờ tính toán!

“Nhưng mà tôi nghĩ ở đây chẳng có cái nào phù hợp với cậu đâu!”

“Sao không??” Tôi bĩu môi , tôi đây giờ chính là cái giá treo đồ đấy nhé , đảm bảo 100% cái gì mặc lên cũng hợp!

“Vì đây là đồ dành cho người phăng!” Cô nàng tự đắc nhấn mạnh , có gì hay chứ? Phăng cũng khoe làm như oai lắm không bằng ..

Kiếp trước tôi phăng lì , đau đớn làm sao , suốt ngày bị trêu là đồ đàn ông rởm , rồi thì LCD , rồi abc xyz .. nghe mà nhức nách! Giờ bị rồi thì lại quen một cô bạn kì thị ngực bị và tôn sùng phăng lì thế này chứ?

Tôi nên khen bạn Hạ Lam tự tin hay nói cô nàng đang ảo tưởng tự an ủi bản thân đây??

“Đừng lo! Chút nữa dẫn cậu đi chọn đồ!”

“Ừm ..”

“Này , mấy hôm nữa cậu có đến nhà tôi không??” Hạ Lam ướm thử một cái áo , sau đó ném luôn cho nhân viên mà chẳng buồn nhìn giá.

“Đến nhà cậu làm chi?”

“Dạ tiệc !” Hạ Lam đáp gọn “Tôi xem danh sách có mời nhà cậu mà! Đi chứ? Cậu không đi thì buồn chán lắm! Ở đó toàn một đám muỗi , vo ve đến đau cả đầu!!”

“Vậy à??” Trái đất tròn dữ vậy sao? Tưởng đi tiệc tận đâu tận đâu , thì ra là ở ngay nhà cô bạn ngồi chung bàn! “Tôi tưởng tiệc tùng thì phải vui chứ? Tôi còn chưa đi dạ tiệc bao giờ..”

“Thật á??” Hạ Lam tròn mắt ngạc nhiên “Không thể nào! Cậu là con gái nhà họ Vi mà!!!”

“Haha ..”

Đúng là con gái nhà họ Vi thì thế nào??

Vốn dĩ ông bố hờ này chỉ coi trọng cô em gái xinh như mộng Ngọc Nhi kia mà thôi . Còn Tịnh Nhi này ầy à .. Hoàn toàn không để vào mắt!

Nói chung cũng không thể trách được , Tịnh Nhi nguyên bản quá ngây thơ , trong sáng , cũng không có ước mơ gì lớn .. tất nhiên không thể lọt vào mắt của một ông bố tham vọng như bố của Tịnh Nhi.

Ngọc Nhi thì ngược lại ,muốn tâm cơ có tâm cơ , muốn hoài bão đủ hoài bão, đã vậy còn xinh đẹp động lòng người , đa tài đa nghệ .. Không chuyên tâm bồi dưỡng cô nàng thì đúng là ngu ngốc!

Quả thật , nếu tôi là ông bố kia , tôi cũng sẽ chấp nhận một đứa con xuất sắc nhưng không mang dòng máu của mình ..

Nghĩ mà thấy rầu hết cả lòng...

.
. .
.

Vừa về đến nhà đã ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc .

Tôi chậm rãi tiến vào phòng ăn , trên người là bộ đồ mới toanh cực kì vừa vặn với thân hình nóng bỏng hiện tại tôi đang sở hữu .

Chậc, nói đến mà muốn rút nước mắt .. Phải bao nhiêu ngày rồi mới được mặc đồ vừa khít với người , còn là đồ đẹp nữa chứ ..

Phòng ăn có đầy đủ cả gia đình , và hiển nhiên là mặt ai nấy đều treo những biểu cảm tiêu cực. Thấy tôi bước đến thì đồng loạt quay ra nhìn sau đó ngáy ra một chút như thể thấy quái .. à , không!! Bây giờ là thấy tiên nữ!!

Ai bảo chuy đẹp làm chi ???

“Ừ hừm ..” Bố đằng hắng một tiếng làm mọi người giật mình tỉnh lại , sau đó quay sang chỗ tôi , ánh mắt cổ tỏ vẻ cáu giận nhưng sự cáu giận ấy đã bị át đi mấy phần do ngạc nhiên và .. cưng chiều?? Mẹ nó, tôi nhìn lộn đây à??? “Tịnh Nhi , mau vào đây!”

“Cả nhà ăn tối sớm vậy sao ạ??” Tôi đặt cái cặp nặng trĩu xuống ghế và hỏi cho có lệ .

Làm sao đã ăn uống được chứ , đồ ăn còn chưa có dọn lên đâu!

“Cả ngày chỉ biết có ăn!” Mẹ kế nói nhỏ , giọng đầy bất mãn. Haha, chắc em Ngọc Nhi về trước và đã ăn mắng no rồi đây mà ! Mẹ kế hẳn đang xót con gái , đã vậy lúc tôi về còn xuất hiện chói lòa như thế bảo sao không cáu “Béo là phải!”

“Hihi~” Tôi cười ngọt ngào “Con béo là có lý do cả thưa dì! Không tin dì cứ hỏi em Ngọc Nhi là biết ạ!”

“Liên quan gì đến Ngọc Nhi?” Bố ngạc nhiên nhìn qua , trong mắt lóe lên mấy tia sáng kì quái . Đúng là dân lộn lộn lâu năm trong thương trường có khác ,một câu thôi mà đã đánh hơi được điều kì quái rồi .

“Con không biết..” Ngọc Nhi nặn ra một nụ cười méo mó “Chị , chị đùa gì vậy? ”

“Thôi, không nói nữa!” Bố chốt một câu không để tôi nói thêm cái gì “Mau ngồi xuống!”

“Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ạ??” Tuấn Anh hình như về sau khi bố đã mắng Ngọc Nhi nên không biết chuyện gì xảy ra , anh ta kéo tôi ngồi xuống cạnh mình rồi tò mò hỏi “Đã xảy ra chuyện gì mà con không biết hay sao?”

“Hừ, con cái nhà này không được ai dạy dỗ hết hay sao??” Bố đập bàn một cái để thị uy , mặt kính rung lên một chút rồi rất nhanh bình ổn lại.

Đảm bảo là đau tay lắm , xem bàn tay đỏ lựng kia là tôi hiểu rồi ..

“Ra ngoài cãi lộn , đánh nhau , còn phá tanh bành hàng quán của người ta .. Các con nghĩ mình giống mấy đứa đầu đường xó chợ, không ai quản lý , cả ngày chỉ biết đánh lộn để kiếm cơm hay sao??”

“Hả??” Anh trai nghe đến đoạn này buột miệng hỏi một câu, mắt không nhịn được trợn lên liếc qua tôi về như sốc lắm “Đánh nhau? Ai với ai??”

“Còn ai với ai nữa! ” Câu hỏi ngớ ngẩn này làm bố tức điên lên , ông ta lườm Tuấn Anh một phát sắc lẹm rồi gằn giọng “Hai cô con gái quý của nhà này đấy!!”

“ ... ”

“Đồn ra ngoài thì nhà họ Vi còn mặt mũi nào?? Ta như thế này mà có hai đứa con gái không phải khuê nữ hay sao?? Nói! Đứa nào gây chuyện trước??”

“Bố bình tĩnh đi ạ!” Tôi chớp chớp đôi mắt xanh biếc xinh đẹp của mình , sát chiều của người đẹp đấy! Tôi phải tập nhìn gương N lần mới học được kiểu chớp mắt lấy lòng này đó!! Xem , có tác dụng rồi! Bố hờ đang ngẩn ra .. “Chuyện này , chỉ là hiểu lầm thôi!”

“Hiểu lầm thế nào??”

“Con và em Ngọc Nhi chỉ cố gắng can ngăn hai cô gái đánh nhau trong phòng ..” Xin lỗi vì đã bán đứng bạn Hạ Lam! Tôi cũng không có ý muốn bảo vệ em gái xinh đẹp Ngọc Nhi làm gì .. Nhưng chuyện này cũng liên quan đến thanh danh của cả tôi nữa!

Nhờ đâu vì chuyện xấu này mà không xin phép làm nhà hàng được thì sao? Tốt nhất không nên đại dột mà đụng chạm vào túi tiền của mình!

Chờ đến khi tôi tự kiếm được tiền xem ...

“Ai ngờ lại bị hiểu thành như vậy..”

“...” Ngọc Nhi im lặng nhìn qua tôi , quái quỷ , tôi đang tìm cách giải vây cho cả hai đó , lẽ nào cô em này không muốn làm cho bố hờ có cái nhìn tốt về mình??

“Khi này hình như con không có nói thế!” Bố hừ mũi , tia nhìn sắc như dao bắn về phía nữ chính .

Hự, trúng đạn rồi!

Ngọc Nhi à, khi này em đã nói cái gì???

Có ai vẽ chuyện lại không khớp như tôi không???

Có đồng chí nào xuyên không thăm như tôi không??

Cả đời không nói dối, đến khi nói một phát lập tức bị vạch trần!!!

“Lừa người cũng không biết đường!” Bó cau mày , ngồi phịch xuống ghế “Thật đáng thất vọng!”

“ ... ”

“Hai con..” Ông ấy thở dài một hơi sau đó chậm rãi tuyên cáo “Tịnh Nhi .. Con đi học mấy lớp lễ nghi đi, sau này còn biết cách cư xử ! Còn Ngọc Nhi .. Đi học nhiều như vậy mà vẫn không có tiến bộ! Con ! Ở nhà suy nghĩ vài ngày đi! Thấu đáo rồi hãy đến lớp tiếp!!”

32. Chương 32

Này! Bớt mâu thuẫn tý đi được không hả??

Tại sao hai đứa đều đánh người mà một đứa phải đến lớp còn một đứa phải ở nhà?

Thêm nữa , ông biết đi học mấy cái lễ nghi đó vô ích còn bắt tôi đi là thế nào??

Hèm ~ Kêu gào cho có lệ thôi, chứ thật ra tôi cũng đang muốn đi học vài thứ để tự bảo vệ bản thân. Trong cái rủi lại có cái may, xong rồi, giờ thì tha hồ đi học mà không lo bị ai nghi ngờ hay tra hỏi .

“Mình à, sao lại bắt con nghỉ học chứ??” Mẹ kể hiển nhiên không đồng tình với quyết định đầy mâu thuẫn của bố, lập tức nhào đến khóc lóc . Phải rồi, con gái quý , chỗ dựa sau này của bà ấy , không bệnh sao được “Chuyện này giải quyết như thế không ổn!”

“Không ổn? Cái gì không ổn?”

Dại rồi mẹ kể ơi! Chẳng lẽ bà không biết loại đàn ông trọng sĩ diện này coi mặt mũi mình còn hơn mạng hay sao, tự đứng nói quyết định của ông ta không ổn khác nào vả mặt ông ấy.

Quả nhiên , nhìn vẻ mặt bố hờ đang bưng bưng tức giận kia thì biết .. Đúng là khôn ba năm đại một giờ, bệnh con cũng nên bình tĩnh!

“Mình à, em nói này ...” Mẹ kể phát hiện bản thân lỡ lời lập tức xoa dịu “Kìa, mình đi đâu thế ??”

“ ... ”

Không khí trong phòng ăn giảm nhiệt khá nhiều , chỉ còn ba người trẻ tuổi chúng tôi đang im lìm nhìn theo bóng dáng hai người lớn đang hùng hục khí thế đi khuất sau cửa phòng ăn.

Tuấn Anh khẽ liếc tôi một cái, đôi mắt đầy tán thưởng gật đầu .

“Giống mẹ thật đó!” Anh trai xoa xoa mái tóc dài của tôi, vui vẻ nói “Thật xinh đẹp! Bảo sao khi này bố nhìn em kinh ngạc như vậy!”

“Ừm ..” Tôi gật đầu đồng tình , quả nhiên Tịnh Nhi này giống mẹ đến 7-8 phần . Những đường nét sắc sảo kết hợp với sự nhu hòa một cách hoàn hảo , một người nhìn qua đã thấy cái đẹp ấy quá mạnh mẽ , khác hẳn vẻ xinh đẹp thanh thuần động lòng người của Ngọc Nhi ..

Câu khen này đánh trúng tim của Ngọc Nhi , cô nàng đang hậm hực vì khi này bị ông bố hờ đá khỏi mấy lớp học thượng lưu , cảm tức một cách có hàm ý . Nay lại thêm sự tức giận do thất vọng vì ông ta đang chung sống với mẹ mình mà lại dám có suy nghĩ về người phụ nữ khác!

Người phụ nữ ấy không ai khác chính là mẹ của Tịnh Nhi này đây!

“Sao thế Ngọc Nhi?” Tuấn Anh nhếch môi liếc qua , anh trai này dường như không còn chút hứng thú với nữ chính nữa .. thậm chí cách nói chuyện giờ đây còn có chút ghét bỏ và đề phòng “Có gì không đồng tình với quyết định của bố à?”

“Dạ..” Ngọc Nhi như cảm nhận được sự ghét bỏ của Tuấn Anh , cúi đầu dụi dụi “Không ạ, em thấy bố làm như vậy rất đúng!”

“Thế sao? Vậy hai đứa có muốn kể lại đầu đuôi câu chuyện cho anh nghe không ??”

.
. .
.

Hôm sau tôi có hẹn với Hòa An tại phòng khám tư của anh ta .

Đạo này thường xuyên đến đây kiểm tra sức khỏe nên cũng có chút quen thuộc . Dừng xe bên đường , sau đó xuống đi bộ qua một cánh cổng lớn , tiếp đến là khoảng khuôn viên khá rộng rãi trồng đầy hoa và cây cảnh .

“A!”

“Này , mắt để đi đâu thế??”

“Chính cậu đâm vào tôi mà!!”

Hừ, tác giả đại nhân bà có thể bớt nhảm chán hơn không?? Thiếu gì cách gặp người mà cứ nhất quyết bắt chúng tôi phải va chạm nảy lửa một cách phi lô gic và hết phim Hàn thế này chứ??

Đáng ghét , đã vậy còn đau hết mũi ..

“Ồ , là cậu à?”

“Hạ Vũ??” Tôi xoa mũi nhìn lên, chắc, mình thật là có duyên với cặp đôi gen tốt quá mà! Không đi cùng cô em sẽ gặp ngay ông anh!

Hạ Vũ vẫn mặc đồng phục trường , nhưng cái áo trắng đồng phục đã dính đầy bụi đất , vài chỗ còn rách nát tả tơi cực kì . Chắc lại vừa đi đánh nhau về đây mà .. Hình như cậu chàng còn bị thương nên phải tới đây băng bó , xem bàn tay trắng bốp kia thì hiểu rồi.

Grrr ~ Con trai tôi sau này mà dám suốt ngày đi đánh nhau tôi nhất định sẽ xử lý nó!

Ừm .. làm thế có lẽ không ổn, cấm nó đánh nhau mình lại còn đi đánh nó .. Mẹ ơi, dạy con thật khó, nghĩ thôi đã thấy nan giải! Thôi, sau này lấy chồng sinh con rồi tính tiếp vậy ..

Mà này , sao cô em Hạ Lam kinh doanh siêu như vậy còn ông anh Hạ Vũ này lại phế đến thế?

Hay do bị so sánh với em gái nhiều tự thấy mình kém cỏi nên sa đọa vào ăn chơi rồi đú đờn đánh nhau các kiểu?? Không thấy đúng lắm .. Theo lô gic của truyện nào tàn này thì chả có công tử đẹp trai con nhà giàu lạnh lùng cool ngầu .. nào là phế vật hết!

Chả lẽ .. Bạn Hạ Vũ lại là chủ băng nhóm xã hội đen nào đó??

Ahaha vậy chắc buồn cười lắm , tên Vũ họ Hạ , bên Tung Cửa là tên con gái đó !!

“Quên luôn mặt bạn cùng bàn rồi à?”

“Haha~” Tôi cười ruồi, thu lại cái nhìn xét đoán “Không nghĩ lại gặp cậu ở đây!”

“Tại sao?” Cậu ta nhếch môi khoe ra vết thương đã được băng bó cẩn thận “Tôi hay đánh lộn như vậy , bị thương là chuyện bình thường .. ”

“ ... ”

“Hay trong lòng cậu .. Thật sự nghĩ tôi là cao thủ?”

Thằng nhóc này đang ảo cái gì vậy trời ??

Bình thường thấy cậu ta ít nói ít cười còn nghĩ đây là kẻ bình thường nhất trong truyện. Ngờ đâu tôi đã nhầm ! Đây đích thị là truyền nhân mặt dày tung tăng của bạn Trung Kiên !!

Chep, làm cái vẻ cool ngầu , còn tiến sát vô mặt chị đây làm chi? Chú em còn nhỏ lắm , chị đã hai mấy tuổi đầu làm sao dám để phi công trẻ lái bậy bạ chứ!!

Không nên hại đến mầm non tương lai của tổ quốc .. Làm thế là thất đức ...

“Cậu con nhà giàu mà .. Chả lẽ không có bác sĩ riêng mà phải đến phòng khám tư thế này??” Tôi lui lại , thận trọng đáp trả . Hạ Vũ thấy tôi không bị mỹ nam kế của cậu ta mê hoặc thì hơi ngẩn ra một chút , nhưng rất nhanh đã khôi phục trạng thái bình thường . Có điều .. Hình như ánh mắt cậu ta nhìn tôi hơi bị lạ!!

Này .. Có khi nào sẽ giống mấy truyện ngôn tình , nhân vật nam thấy nhân vật nữ không quan tâm đến mình , sau đó nảy sinh hứng thú : “Cô ta thật khác biệt , thật thú vị ..” Bla bla gì gì đó .. Sau đó cậu ta sẽ quay sang yêu tôi rồi điên cuồng theo đuổi tôi không ta??

Ặc , lại bắt đầu tưởng tượng rồi !!

Tĩnh mau!!

Tác giả đại nhân chắc chắn sẽ không khai lại mấy tình huống cũ rích rở tiền này đâu!

“Haha, bị cậu đoán đúng rồi!” Hạ Vũ nhét hai tay vào túi quần , chuẩn bị quay người đi “Tôi đưa bạn đến đây tiện thể băng bó luôn. Thật ra , nếu để bác sĩ riêng băng bó cho nhất định tôi sẽ gặp rắc rối với bố mẹ!”

“VẬY Ạ??” Tôi đâu có hỏi tường tận , cậu khai báo làm gì?

“Ừm , thôi tôi đi lấy xe đây!” Hạ Vũ bước nhanh “Bạn tôi sắp xong rồi!”

“Tạm biệt!”

“Hẹn gặp lại trên lớp!”

Nhìn bóng lưng cao lớn của Hạ Vũ đi khỏi, tôi cũng xoay người tiến vào bên trong .

Phòng khám tư của Hòa An là một phòng khám lớn , hạng sang ở trung tâm thành phố. Cái này .. thật ra nói là phòng khám , không bằng gọi nó là bệnh viện luôn đi. Khhôn viên rộng lớn trồng đầy cây xanh , những phòng bệnh cho bệnh nhân lưu trú hoặc di động , các phòng ban riêng biệt .. Tất cả đều có đầy đủ.

Chỗ làm việc của Hòa An nằm ở cuối hành lang tầng 5 , đó là trụ sở của khoa tâm lý và thần kinh . Hòa An tuy học rộng hiểu nhiều , nhưng thứ anh ta am tường nhất là về trị liệu tâm lý nên mới chọn tọa lạc chỗ này .

Thông thường khi tôi đến lái xe đã gọi điện cho thư kí riêng của Hòa An để sắp xếp lịch gặp nên không cần xếp hàng , tới nơi một cái có thể lập tức đi vào . Có đãi ngộ hạng Vip thế này hoàn toàn là nhờ có mối quan hệ của Tuấn Anh và sự hứng thú của bác sĩ điên với thực đơn Tường Vy đem đến .

Chắc , nhắc tới Tường Vy .. Cô nàng cũng thật tội nghiệp.

Tất nhiên tôi không phải thánh mẫu mà có thể bao dung toàn bộ tội lỗi của nhân loại . Nhưng mà ..

“Tạm biệt!”

“Ừm , hẹn gặp lại!”

Đang mải miết suy nghĩ , tự dưng một tiếng nói quen thuộc lọt vào tai. Tôi tròn mắt nhìn qua sau đó lập tức lách vào một góc tường đợi người đó đi khuất .

Ngọc Nhi??

Ngọc Nhi sao lại đến đây vậy trời????

Chả lẽ .. Sức hút mãnh liệt của nữ chính đã ảnh hưởng đến cả tên Hòa An thiên tài này rồi hay sao????

* Ế, hôm nay tự dưng tìm được một truyện xuyên thư khá giống cái mình viết. Cũng nói về một nàng xuyên vô nữ phụ béo ú mập mạp, tên nó là : Khi nàng sumo quật khởi :))

Nàng nào đã đọc qua cái này , thỉnh không nghĩ mình đạo ý tưởng , vì bây giờ mình mới biết đến nó =))))

Haha, thanh minh mà như thú tội ấy, mùi mờ ám nồng nặc luôn ~~

33. Chương 33

Chuyện này quá tầm kiểm soát mất rồi!

Tại sao Ngọc Nhi lại xuất hiện ở đây??

Cô ta đến khám bệnh hay sao?

Không thể nào !

Suốt cả câu chuyện chưa bao giờ tác giả đề cập đến việc em ấy bị bệnh cả! Mặc dù không ít lần nam chính đề em ấy ra giữa trời mưa mà làm này làm nọ , hoặc hành em ấy lên hạ em ấy xuống các kiểu mà có thấy bệnh tật gì bao giờ đâu??

Lần duy nhất phải đến bệnh viện chính là do suy nhược tinh thần vì em ấy không biết phải chọn ai và bỏ ai. Nhưng hiển nhiên là từ giờ đến lúc đó còn xa xôi lắm ..

Có khả năng Hòa An hứng thú với Ngọc Nhi và nữ chính của chúng ta cũng vậy nữa ..

Nếu là như thế thì thật sự nguy hiểm , bác sĩ đang điều trị cho mình lại qua lại với người ghét mình nhất. Khả năng tôi lên bàn thờ ngẩng gà khỏa thân tăng cao báo động.. Trừ khi bác sĩ Hòa An thật sự là một người vô cùng có lương tâm nghề nghiệp.

Chắc, hi vọng một tên biến thái có lương y? Thà mong mặt trời mọc ngược khéo khi còn dễ hơn đây!!

Thật sự muốn gào thét! Mẹ nó, có ai đen đủi như tôi không?? Vệ sĩ bảo vệ mình không chuyên tâm , bác sĩ thì bắt tay với đối thủ sau lưng mình !!

“Xin lỗi! Tôi vào được chứ?” Dù suy nghĩ day dứt đến mấy thì cuối cùng cũng vẫn phải vào. Sức khỏe của mình là quan trọng và dù sao thì hiện tại vẫn chưa biết rõ sự thật là thế nào.

“Mời vào!” Giọng nói mềm mại của Hòa An chậm rãi vang lên, tôi không khách sáo, đẩy cửa tiến đến . Hòa An đang ngồi ở bộ bàn ghế uống trà kê sát cửa sổ , nhàn nhã pha trà.

Mùi hương ngọt ngào của hoa Hải Đường dịu dàng bay khắp căn phòng , vô cùng dễ chịu.

“Tĩnh Nhi ?”

“Phải!”

“Đừng nhìn tôi kiểu đó!” Anh ta đưa tay ý mời tôi ngồi xuống cái ghế đối diện “Dù sao đến giờ này tôi cũng chưa làm gì có lỗi với cô đâu!”

“Hả??” Anh ta đoán ra chuyện gì sao?? Để tránh nghi ngờ tôi đã cố ý ngồi trong nhà vệ sinh cả nửa tiếng đồng hồ rồi mới đến cơ mà! Ánh mắt của tôi cũng rất bình thường nữa .. Đảm bảo luôn!

“Tôi biết cô đang nghĩ cái gì!” Anh ta đứng dậy tiến đến bàn làm việc lấy một số giấy tờ và dụng cụ gì đó “Nào! Trong lúc đợi trà ngấm , chúng ta làm việc luôn đi!”

.

Hòa An giúp tôi làm một số xét nghiệm , rồi khám tổng quát một lượt sau đó nghiêm túc ngồi ở bàn ghi ra giấy một đơn thuốc gì đó.

“Giảm cân nữa sẽ không tốt cho cơ thể!” Hòa An dùng bút đưa cho tôi tờ đơn anh ta vừa ghi vẫn còn nóng hổi “Giữ thể này là đẹp rồi!”

“ ... ”

“Công nhận cái thực đơn đó lợi hại! Có nó thì mấy hãng bán trà thuốc giảm cân phá sản hết!”

“Chưa biết họ có phá sản hay không..” Tôi bĩu môi nhét đơn thuốc vào túi “..Người ăn đã xanh cỏ rồi!”

“Gặp tôi là ok hết!” Anh ta vênh mặt , vẻ tự đắc không hề giấu giếm “Uống trà đi!”

“Tôi phải về sớm..”

“Cô đang lo sợ đúng không??” Hòa An không nhìn tôi, anh ta ngồi ở chiếc ghế đối diện , đưa tay rót trà ra tách “Sợ rằng tôi sẽ bị ai đó giật dây , sau đó ra tay ám hại cô ..”?

“Ha ha , anh nói gì vậy??” Ừc, cảm giác bị nói trúng tim đen chả vui tí nào! Hòa An! Nhất định khi này anh đã biết tôi thấy Ngọc Nhi đi vào đây nên anh mới đoán thế đúng không?

“Thừa nhận chút nào!” Anh ta nhướn mày thối qua một lượt trà nóng sau đó đưa lên miệng , đôi môi mỏng đẹp đẽ khe khẽ hé ra nhấp từng ngụm “Tôi và Ngọc Nhi có một vài trao đổi.. Tôi cũng không biết cô nàng ấy có muốn tôi kê cho cô vài đơn thuốc hay ho không nữa ..”

“Anh..”

“Sao nhỉ? Thỏa thuận giữa chúng tôi là tuyệt đối đó!” Hòa An tiếp tục “Tôi cứu người được , nhưng hại người cũng không ghê tay đâu!”

“ ... ” Đây là đang trắng trợn cảnh cáo tôi có đúng không?? Vậy là tôi đã đoán đúng??

“Đùa tởm thôi!” Anh ta đặt tách trà xuống rồi phá ra cười cực kì vô duyên “Dù sao cô cũng chỉ cần uống thuốc theo đơn kia một tháng là ổn rồi , sau này không phải đến gặp tôi nữa!!”

Không liên quan đến những người quái dị,an ổn sống cuộc sống của mình có khi lại hay.

Hoặc không , ít ra tôi cũng không thể giữ những người nguy hiểm như vậy bên cạnh được. Nếu đã không thể tin tưởng , tốt nhất đẩy ra xa một chút!

Mấy hôm sau , Tuấn Anh giúp tôi đăng kí một vài lớp lễ nghi , tiện thể đăng kí luôn vài lớp năng khiếu như cắm hoa , đàn hát , múa .. Sau đó tôi cũng vui tay cho vào thời gian biểu của mình một lớp võ thuật cổ truyền .

Nói thật , thân thể này đã mười mấy tuổi rồi, lại không có hào quang bàn tay vàng nên là tập luyện cái gì cũng vô cùng khó khăn. Giỏi thì cũng chẳng đến lượt tôi, nhưng phòng thân hoặc cầm cự chút ít thì cũng tạm ổn ...

“Cô chủ , xin cô chuẩn bị , xe đã đợi ở dưới rồi ạ!” Tiếng gõ cửa cùng tiếng gọi nhỏ nhẹ của cô hầu gái làm tôi đang lơ mơ ngủ trưa cũng phải tỉnh dậy.

Mãi mới được ngày nghỉ , làm ơn đừng phá tôi ngủ có được hay không???

“Xe?” Tôi ngạc nhiên mở cửa “Đi đâu? Tôi nhớ hôm nay không có hẹn ra ngoài!”

“Chuẩn bị dạ tiệc ở nhà họ Hạ!” Ngọc Nhi đứng ở cửa phòng cô nàng nói với qua “Anh Tuấn Anh đã dặn từ trưa rồi chị quên hay sao?”

“À ..” Trưa nay mãi suy nghĩ về việc sự phụ đầu bếp nói nên không để ý ..

Nhanh thật!

Vậy mà đã qua ba tháng sao?

Sự phụ đầu bếp nói qua tuần này ông ấy sẽ trở về Pháp , về quê hương của ông ấy và có khi chẳng bao giờ quay trở lại đây nữa .

Từ lúc xuyên qua đến giờ , ngoài Trung Kiên ra thì ông ấy chính là người tôi tiếp xúc nhiều nhất , cũng chính là người hiểu rõ tôi nhất ..

Vậy mà .. Nói đi là sẽ đi sao?

“Chị có đi không?” Ngọc Nhi dậm chân tỏ ý không kiên nhẫn , dạo này bị bố hờ cấm-túc nên cô nàng đã đi khá nhiều , không còn đối đầu chan chất với tôi như trước nữa “Nhanh lên , chuẩn bị dạ tiệc phải làm rất nhiều việc đó!”

“Được rồi, hai người cứ xuống trước đi..” Tôi quay người đóng cửa đi vào trong “..Tôi sẽ xuống ngay!”

“Vâng ..”

Quả nhiên đúng như lời Ngọc Nhi nói , đi dạ tiệc phải chuẩn bị vô cùng nhiều thứ . Đầu tiên chúng tôi sẽ đi chăm sóc da một chút , rồi thử váy , thử giày , sau đó trang điểm rồi tạo kiểu tóc .. Tất cả ánh sáng hào nhoáng của giới quý tộc thượng lưu như được phô bày toàn bộ trước mắt tôi.

Nữ chính chọn một bộ váy xòe xinh đẹp màu trắng , đôi giày cao gót nhỏ trắng long lanh như làm từ thủy tinh, mái tóc đen được uốn cao để lộ cổ nhỏ xinh đẹp và một kiểu trang điểm nhẹ nhàng ngọt lịm. Sau đó điểm qua bằng bộ trang sức đính thứ đá quý giá gì đó cũng màu trắng nốt .. Nhìn qua giống hệt như một thiên sứ bị đầy đọa xuống nhân gian , làm người ta nổi lên cảm xúc muốn chà đạp.

Xin lỗi cuộc đời tỵ , bao nhiêu màu đẹp để sao bạn nữ chính không chọn mà cứ phải đắm đầu vào màu trắng vậy hả??! Quanh đi quẩn lại lúc nào cũng trắng , cũng thanh thuần , cũng ngây thơ ngọt ngào .. bộ không biết chán hả???

Làm ơn phá cách chút đi!!!

“Màu xanh sẽ tối da đó!” Ngọc Nhi nhìn bộ váy đuôi cá màu xanh trên người tôi khách khí cho lời khuyên .

Chắc, đúng là đang ở trước mặt người ngoài có khác , dịu dàng quá thể! Cưng à đừng nói chuyện kiểu đó với chụy, chụy không quen được sủng ái thể này đâu!!

“Không hề!” Nhà thiết kế chỉnh lại chân váy , ánh mắt lấp lánh nhìn tôi như hổ đói rình mồi “Cô đây có lẽ là con lai nên da rất trắng , đã vậy đôi mắt còn trùng với màu váy mặc lên vô cùng hợp!”

“Dạ ...”

“Xem đi mọi người!” Ông ta vỗ tay một cái , mấy người đang đứng đó lập tức tập trung lại xuýt xoa tán thưởng “Bộ váy này tôi còn nghĩ không ai đủ khả năng mặc đẹp như tượng tượng của tôi .. Nào ngờ ..”

“Trời ơi! Đẹp quá!!”

“Cô à! Tôi chụp ảnh được không??”

“Mẹ ơi quá hoàn hảo?! Cô ấy là nữ thần phải không??”

“Tôi phải up ảnh lên fắc búc !!”

“ ... ”

Êuuuuu ~ Tán thưởng gì ghê vậy?

Đúng kiểu kịch của ngôn tình luôn!!

Tôi méo miệng tạo dáng các kiểu để bọn họ chụp ảnh , quay phim như khỉ trong vườn bách thú mất một lúc lâu mới được giải thoát. Khẽ liếc mắt nhìn thái độ của em nữ chính cái , quái thật , không cẩu không giận? Bị cướp mất hào quang mà sao em ấy bình tĩnh dữ dội vậy?? Lẽ nào nữ chính đã thật sự bị người ta xuyên qua???

“Nhưng hình như vẫn thiếu thiếu cái gì đó ...” Nhà thiết kế chống cằm suy tư, sau đó búng tay một cái , mấy nhân viên lập tức chạy loạn lên đi kiểm đồ.

Gồm , làm màu hoài!

Bộ mấy người có khả năng thần giao cách cảm hay sao mà ông ta không nói gì cũng hiểu hết vậy???

Chẳng đợi tôi gào thét xong , mấy nhân viên đã lục đục quay trở lại , trên tay mỗi người cầm một bộ trang sức tinh xảo .

Nhà thiết kế tận tâm của chúng ta ướm thử hàng loạt lên người tôi , từng cái từng cái một cho đến khi không còn bộ nào để thử mới dừng tay , đôi mắt đau khổ tiếc hận cho một kiệt tác không thể hoàn thành :
“Giá như có bộ Sapphire Lục Bảo .. ”

“À .. Tôi có mà!” Và tôi đang tính dùng nó nên mới chọn váy màu lam đấy!

“Thật sao??” Nhà thiết kế hào hứng nắm lấy vai tôi lắc như chưa bao giờ được lắc . Làm ơn nhẹ tay ,nào sắp bung ra khỏi đầu rồi!! “Ahhh .. Xin lỗi tiểu thư, tôi quá phấn khích! Tiểu thư cho người đi lấy được không??”

“Tôi có mang theo!” Tôi gạt đầu , cẩn thận lôi bộ trang sức đẹp đẽ từ trong túi xách ra để bọn họ đeo lên giúp mình .

Nhìn chính bản thân trong gương còn thấy lóa mắt ..

Tự dưng có cảm giác không thật , mẹ ơi , người đẹp này chính là mình đó sao???

“Được rồi! Đi thôi kẻo muộn!” Ngọc Nhi đưa tay chỉnh lại hoa cài tóc , nhẹ nhàng nói “Đã hơn 7h rồi!”

“Ừm ..” Chắc, đúng sở thích của con gái .. Được đi làm đẹp có khác, lẫn lộn các kiểu mấy tiếng đồng hồ mà chẳng thấy đói gì hết!

“Khoan đã!” Chưa ra khỏi cửa hai chúng tôi đã bị gọi giật lại “Tiểu thư , xin hãy dừng bước!”

*Nam phụ ảo tưởng của chúng ta đi vắng quá lâu rồi , nên cho xuất hiện trở lại thôi!!

Dạ tiệc đêm nay sẽ vô cùng sòng gió!

Xin hãy chờ và đón đọc chương sau !!!!

Haha~ mình giới thiệu như tiếp thị đa cấp ấy :”>

34. Chương 34

Chúng tôi đồng loạt quay lại phía sau , một cô nhân viên xinh đẹp tất tả chạy đến , tiếp đó là nhà thiết kế tận tâm của chúng ta và một cái hộp nhỏ .

Chuyện gì đây??

Không phải muốn đòi tiền chứ?

Tuấn Anh ca ca đã nói sẽ thanh toán tất cả mà? Hay anh ta quên bém chuyện này và để mặc chúng tôi tự mình chi trả rồi??

Mẹ ơi, thế thì bách nhục! Thẻ vip đen này có dùng được ở đây không?? Mà dùng được thì cũng không ăn thua ,tôi làm gì có mang theo nó !!

Hay là vay của em gái hờ?

Nhìn Ngọc Nhi có vẻ giàu thế kia cơ mà..

“Có chuyện gì?” Ngọc Nhi nhú mày , cao ngạo hỏi .

“Tiểu thư, cô không thể cứ thế mà đi được!” Nhà thiết kế tiến đến gần tôi mở cái hộp nhỏ ra rồi ngồi sụp xuống “Cô còn chưa thay giày!”

Trong hộp là một đôi giày cao gót cực kì tinh xảo cùng tông với bộ váy dạ hội và trang sức trên người tôi . Những viên đá xanh ngọc tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh mê hoặc và lớp viền đăng ten trắng hoa mỹ bao quanh .. vừa tinh tế lại không quá xa hoa .

“Để tôi tự đi được rồi!” Tôi cười cười , rụt chân lại trước khi nhà thiết kế của chúng ta giúp tôi đi giày. Ngọc Nhi đứng nhích ra xa tôi một chút , vẻ thiếu kiên nhẫn cộng thêm vài phần khó chịu hiện rõ trong mắt .

“Đôi giày này là của ông trùm giày X thiết kế , cả thế giới chỉ có một đôi duy nhất ..” Ai đó đứng phía sau đột ngột đọc ra tiểu sử của đôi giày xinh đẹp. Mẹ , đúng là ngôn tình có khác , tùy ý vợ cũng được một món đồ duy nhất trên thế giới!

Mà nữa .. Duy nhất thì quý giá , sao mấy ông thiết kế không làm cái gì cũng chỉ sản xuất một cái thôi đi??

“Chúng tôi xin tặng tiểu thư đôi giày này vì tiểu thư là người duy nhất thích hợp với nó!” Người vừa nãy tiếp tục lên tiếng trong khi tôi vẫn mãi miết nhìn đôi giày đẹp để được xỏ trên bàn chân trắng ngần của mình “Nhưng mà ..”

“Có vấn đề gì nữa sao?”

“Thiếu gia Tuấn Anh nói thanh toán cho tiểu thư Ngọc Nhi và tiểu thư Tịnh Nhi..” người đó ngập ngừng “.. Còn tiểu thư đây .. Cô muốn thanh toán kiểu gì??”

.
. .

Dây dưa mãi mới thoát ra được khỏi đó.

Lúc biết tôi chính là Tịnh Nhi sau khi giảm béo xong xuôi , ai nấy đều trở mắt ra nhìn tôi như thể sinh vật đến từ hành tinh khác!

Có gì lạ chứ, không phải các người đều là người kiến tạo cái đẹp hay sao? Vậy mà một người có vẻ đẹp tiềm tàng như Tịnh Nhi đây cũng không phát hiện ra được??

Kém!

Nơi tổ chức dạ tiệc cách khu thử đồ không xa lắm , tôi ngồi ngắm đôi giày đẹp để kia có một lúc là đã tới. Cái đói vừa mới đến đã bị khu kiến trúc của tòa nhà tổ chức dạ tiệc đánh bay đi.

Chỗ này .. quá mức hoành tráng !!!!

Biệt thự chỗ tôi đang ở đã gọi là rộng , nhưng thú thật chưa là cái đỉnh gì so với chỗ này!!

Vườn lớn vô cùng với đủ các loài hoa được trồng xen lẫn với những cây bạch dương to lớn. Đường đi được lát đá hoa cương màu đen điểm vàng sáng lấp lánh như sự phản chiếu của trời đêm . Những cây hoa hồng leo được uốn thành từng cánh cổng hoa rực rỡ và treo đèn sáng lấp lánh . Phía xa là một hồ bơi nhân tạo , một sân cỏ mịn màng và một đài phun nước vĩ đại!

Cách đài phun nước khoảng 50m là khu nhà chính , hàng cầu thang dài xa hoa được trải thảm đỏ , phòng dạ tiệc siêu rộng với ánh sáng chói mắt từ những chiếc đèn chùm lớn nhỏ khác nhau được treo lên trần nhà .

Giữa phòng tuyệt nhiên không kê bàn ghế hay gì cả , có lẽ đó sẽ là chỗ để mọi người khiêu vũ khi tiệc bắt đầu. Hai góc phòng hai bên xếp đầy những chiếc bàn đựng đồ ăn và đồ uống , mấy người phục vụ ăn mặc

lịch sự đứng bên cạnh chờ đợi. Góc trên khán phòng dựng một sân khấu lớn với rèm đỏ và hoa hồng rực rỡ ..

“A..”

“Ồi...”

“Tiểu thư, cô không sao chứ??”

Mãi mê nhìn quanh , đã vậy còn là lần đầu mặc lễ phục và đi đôi giày cao thế này .. kết quả không thể tránh khỏi chính là vấp chân vấy và ngã dập mặt!

À .. cái đoạn ngã dập mặt là ở đời sống thực thôi, chứ đây là ngôn tình cầu huyết , làm sao có chuyện nữ phụ như tôi được ôm sán??

Ngã vào một vòng ôm rắn chắc , tấm lưng trần của tôi có thể cảm nhận được rõ rệt sự nóng ấm và gồ ghề của một thân hình đã qua rèn luyện. Hương nước hoa nhẹ nhàng nam tính hòa quyện với mùi ngọt ngào của không khí thượng lưu tạo thành một thứ hương vị khó tả .

Đảm bảo lại là trai đẹp cho coi!!

Có khi nào nhờ vấp ngã ở đây mà tôi tìm thấy được anh nam chính của cuộc đời mình không ta?

Anh ấy sẽ không phải bất kì ai trong dàn hậu cung của nữ chính và quan trọng nhất là không bị khuyết não!!!

“Ahahahaha~” Một tràng cười ròn rã vang vọng làm ai ấy đều quay qua nhìn chúng tôi.

Thất lễ quá!

Giữa chốn đông người mà ôm ấp nhau thế này thì thật không phải phép!!

Tôi cười trừ , vịn tay người đó đứng vững lại , cúi mặt ra vẻ e thẹn để khỏi phải nhìn thấy ánh mắt của mọi người. Mới lần đầu đi dự tiệc đã thể hiện rõ bản chất nhà quê lên tỉnh rồi , thất vọng vì bản thân quá mức !!

“Tổng giám đốc Tuấn Đạt ..” Người vừa cười khi nãy tiếp tục lên tiếng khen ngợi “.. Anh thật có phúc! Vợ đại cũng có người đẹp ngã vào tay!!”

“Chú Đinh , chú quá lời rồi!” Người vừa đỡ tôi lập tức lên tiếng phản biện , giọng nói trầm ổn hòa cùng với tiếng cười nho nhỏ cũng không làm át được khí chất lạnh băng của anh ta .

Tôi quay phắt lại , chẳng còn buồn để ý đến hình tượng cm gì nữa .. Nam chính ! Là nam chính đó !!

Trời ơi , sao tôi có thể ngây thơ nghĩ rằng mình sẽ gặp được anh chàng xuất sắc nào đó trong cái thế giới cầu huyết này không mê đắm nữ chính chứ??

Trời ơi , nữ phụ như tôi làm sao đủ khả năng thoát khỏi tay nam chính?? Cái tình tiết này có phải chính là để nhắc nhở tôi ai mới là người tôi nên yêu thích , sau đó bức ép tôi phải quay sang quyến rũ nam chính rồi hãm hại nữ chính cuối cùng bị hào quang nữ chính đánh bại .. giống với cốt truyện ban đầu không đây??

Trời ơi là trời ..

ĐỪNG CÓ MƠ!!

Chị đây đã cố gắng thoát được một nửa rồi , làm gì có chuyện sẽ quay lại con đường chết chóc đó chứ?

“Anh Đạt !” Ngọc Nhi tiến đến thân mật khoác tay nam chính , ánh mắt nhìn tôi đã không còn dịu dàng như trước . Thay vào đó là chút ít căm ghét , thêm một phần mỉa mai ghét bỏ “Mới đến đã tán tỉnh con gái rồi , thật hư nha~~”

“Không có !” Tuấn Đạt cao ngạo cười “Là cô ấy tự nguyện ngã vào vòng tay của anh!”

Tự nguyện?

Tự nguyện cái nôi!!

Cho chị đây thêm mười cái mạng chi cũng chẳng thêm dây vào với mấy kẻ biến thái như các người đâu!!
Đôi kim đồng ngọc nữ các người đi với nhau là hoàn hảo lắm rồi!!

“Phải không .. ” Ngọc Nhi không vui , nhưng nụ cười trên môi vẫn nở rộ một cách chuyên nghiệp “..Chị à?”

“Chị?” Người lạnh lùng trầm ổn như nam chính có vẻ như cũng không tiếp nhận nỗi sợ thật tôi đã giảm bớt thành công , ngạc nhiên nhìn lại một lượt .

Mấy vị khách gần đó thấy náo nhiệt cũng thi nhau nhìn qua lại , thì thoảng túm tụm lại bàn luận gì đó rồi che miệng cười .

Ban đầu bị nhìn kiểu này làm tôi có chút không quen , nhưng khi đi nhiều cùng Hạ Lam đến những nơi đông người. Tinh thần được tôi luyện nhiều vì đi đâu cũng có ánh mắt dõi theo , đã vậy còn học hỏi thêm được phần nào sự tự tin của Hạ Lam nên khi tới đây , bị nhiều người nhìn một cách lên lút hoặc công khai thật sự không làm khó tôi được nữa ..

Thậm chí .. Tâm trí còn có chút hưởng thụ ..

Các người chiêm ngưỡng đi !

Đứng ở trung tâm đây chính là một nữ thần thật sự !!

Nữ thần ấy với thân hình bốc lửa , khoác trên người bộ váy dạ hội đuôi cá màu xanh lam , phần lưng khoét sâu và được pha ren đầy khiêu khích . Mái tóc dài được quấn gọn lên và cố định bằng chiếc cặp đá màu xanh lấp lánh . Bộ trang sức Sapphire Lục Bảo quý giá đeo trên người càng làm tăng giá trị của nó . Một đôi giày cao gót số lượng có hạn trên thế giới và một đôi chân ngọc ngà trắng muốt .

Song song với thân hình yêu kiều ấy là một khuôn mặt diễm lệ . Đôi môi đẹp mọng nước , sóng mũi cao thẳng tắp và đặc biệt nhất phải kể đến đôi mắt màu xanh ma mị. Hàng mi dày dài vút như cánh bướm chớp động ..

Quá hoàn hảo!

“Xin lỗi, mãi suy nghĩ nên không để ý!” Tôi cười giả lả , hình như kiểu cười này có sức sát thương lớn lắm thì phải .. Xem mọi người kia , ai nấy đều ngẩn ra nhìn tôi là thế nào?? “Làm phiền anh rồi!”

“Cô là Tịnh Nhi?” Đạt có vẻ không quan tâm lắm đến lời xin lỗi vô cùng thật lòng của tôi , anh ta nhún mày nghi ngờ hỏi. Trong mắt ẩn nhẫn đủ thứ cảm xúc kì quái , nửa ghét bỏ , nửa khinh thường lại có vài phần hứng thú .

“Phải!” Tôi cẩn trọng đứng lùi ra xa một chút , muốn chạy trốn “Ngọc Nhi ở đây nhé , chị ra ngoài hít thở không khí một chút!”

“Chị, chúng ta cùng đi đi!”

WTF??

Ồ đó mà quần quýt với nam chính đi chứ đi chung với tôi làm quái gì???

Sao tự dưng ngửi thấy mùi nguy hiểm vậy ta??

.
. .
.

Ban công được xây hướng ra ngoài , uốn cong theo kiểu kiến trúc gothic , những chấn song bằng gỗ được đeo gọt tinh xảo và nhuộm màu thời gian. Những chùm hoa Ti gôn màu hồng nhạt nở rộ như những chùm đèn nháy nho nhỏ dịu dàng . Đứng từ đây có thể thấy toàn bộ khung cảnh bên trong phòng tiệc , thế nhưng âm thanh ồn ào trong đó lại không lọt được ra đến ngoài này.

Quả nhiên là chỗ hẹn hò lên lút lý tưởng !

Và giờ này , tôi đang vô cùng may mắn được làm nhân-vật-chính trong vụ hẹn hò ấy đây!

Ngọc Nhi đứng phía ngoài lan can , quay lưng nhỏ về phía tôi , cảm giác lạnh lùng băng giá tựa thiên thần trên trời cao không nhiễm bụi trần.

Tôi đã suy nghĩ quá lên rồi đúng không!? Nữ chính của chúng ta thật sự chỉ muốn hít thở không khí trong lành thôi ..

“Này!” Chưa kịp suy nghĩ xong xuôi, thiên thần xinh đẹp đó đã quay lại nhìn xoáy vào tôi, đôi mắt to tròn ẩn nhẫn những cảm xúc phức tạp xấu xí “Chị lại đây!”

“Huh ~” Lại gần đó làm gì? Mà này , em gái à , em nhỏ hơn chị đây cả chục tuổi đấy ! Đừng có gọi kiểu ra lệnh thế đi! “Không muốn!”

“Mau qua đây!” Ngọc Nhi gần giọng, vẻ mặt kiên nhẫn hiện rõ trên mặt. Mẹ nó! Sao lúc cô ta như thế này đàn nam chính nam phụ gì gì đó không xuất hiện mà nhìn đi? Cứ đến lúc cô ta hiền lương thực đức , dịu dàng động lòng người .. là thế nào?

Bàn tay vàng chó má!

“Đừng có nói chuyện với chị bằng giọng đó!” Tôi không cần vênh mặt thêm cũng đủ cao ngạo , vì chiều cao bình thường của Tịnh Nhi này đã hơn Ngọc Nhi , hôm nay còn đặc biệt đi đôi giày cao chót vót thế này , cảm giác như nữ chính chỉ là đứa trẻ vậy!

Một đứa trẻ khó chịu đáng ghét!

“Thì sao?” Cô ta cười khẩy, khinh thường cực độ “Bình thường chị cầu xin tôi nói chuyện với chị còn không được, nay được rồi lại giọng chê bai à?”

“Em đã học mấy lớp lễ nghi rồi?” Tôi khoanh tay , có chiều cao vượt trội trợ lực nên áp đảo cực kì “Vây mà còn không biết cách nói chuyện với chị mình thế nào cho phải phép?”

“Chị nói ai không biết gì?” Nữ chính hừ mũi , hung hăng tiến sát vào tôi, bàn tay nhỏ với những móng tay xinh đẹp được cắt tỉa gọn gàng đánh đá tinh xảo khẽ chia về phía ngực tôi “Chính chị mới là kẻ không biết gì!”

“ ... ”

“Lần đầu đến dạ tiệc?” Ngọc Nhi thấp giọng nói , móng tay hận như không thể đâm thấu váy dạ hội của tôi, làm hồng luôn bộ ngực vĩ đại đáng tự hào của tôi “Nhìn quanh nhìn quắt .. Ai liếc qua cũng biết là đồ nhà quê!”

F*ck off!

Nhà quê thì sao??

Chị đây sống mấy chục năm vẫn là người nhà quê đấy!

Và .. hình như xuất thân của cô em cũng không hơn gì đám người nhà quê chúng tôi đâu ha?

“ ... ”

“Biết điều thì đứng nguyên ở đây đi! Đừng có đi loạn làm mất mặt nhà họ Vi này!!” Ngọc Nhi cười khẩy , nhưng nụ cười ấy không hiểu sao rất nhanh chuyển thành sự dịu dàng méo mó giả tạo “A .. Anh??”

Chẳng buồn nhìn đến vẻ ngọt ngào vừa nở ra trên khuôn mặt như hoa như ngọc của cô em gái . Tôi quay người lại phía sau, một người đàn ông hờ hững tựa vào cửa , đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm ẩn sau cặp kính đen thâm thúy nhìn về phía chúng tôi .

*Muahahaha

~Ai đó đã trở về!!!

Đố các tình yêu biết ai nào??

35. Chương 35

Ngọc Nhi vẫn dịu dàng cười , nụ cười lúc này đã không còn méo mó như khi nãy nữa mà đã biến đổi trở nên thuần thực. Đúng thương hiệu con gái nhà lành em ấy đã gây dựng bao lâu nay! Thế nhưng , người đàn ông đang thâm trầm đứng ở cửa có vẻ không quan tâm lắm đến nó , có phải hay không .. anh ta đã nghe thấy gì đó??

Hahah ~ Đúng ước nguyện ghê ta! Tôi vừa thầm mong anh chàng nam chính nam phụ nào đó xuất hiện mà xem , lập tức có người đến!!

Để coi, vụ này làm sao em có thể vớt vát hình tượng đây??

“Đại Việt?” Ngọc Nhi chậm rãi đi đến , vui vẻ hỏi han “Anh đã trở lại rồi sao?”

“Có vẻ em không mong chờ sự trở lại của tôi lắm thì phải?” Giọng nói của anh ta cũng lạnh buốt, người này , mới đi có vài ngày mà bản tính đã trở về đúng chuẩn : đông chết người rồi!

“Sao anh nói vậy?” Em gái lau một lượt mồ hôi trên trán , hào hứng khoát tay Đại Việt “Đi nào , tiệc đã bắt đầu rồi đó!”

Tiếp theo, chẳng ai trong số bọn họ để ý đến tôi nữa mà khoác tay nhau đi thẳng..

Mẹ nó!

Đại Việt!!

Anh quay lại để tiếp tục làm vệ sĩ cho tôi hay để yêu đương đây hả?? Nhất định hôm nay về phải nói Tuấn Anh sa thải anh ta!!!

Hừm, nói mới nhớ Tuấn Anh đi đâu rồi không biết nữa?

Bảo tôi và Ngọc Nhi đến trước , sau đó anh ấy sẽ lập tức đến ngay.. Vậy mà giờ khi tiệc đã chuẩn bị bắt đầu rồi còn không thấy tăm hơi mặt mũi đâu hết! Hay vì tôi trốn ra đây nên anh ấy không biết đường nào mà tìm? Mình có nên trở vào không ta? Nhưng vào đó .. đông đúc thế kia , nhớ lại đụng mặt nam chính nữa thì sao??

Nhưng mà nữ chính khoác tay thân mật với anh trai khác đi quanh còn chẳng sợ gặp phải nam chính hoặc bị nam chính phát hiện.. Tôi lo sợ gì chứ? Cả một rừng người thế này cơ mà !!

Bước đến gần cửa , trên khán đài một cô gái xinh đẹp đang dẫn chương trình , vẻ xinh đẹp kiêu mị được ánh đèn mờ ảo vàng vọt bao phủ càng trở nên động lòng người hơn. Phía dưới , rất nhiều những người đàn ông thành đạt lịch sự khoác trên mình những bộ comple đắt tiền , những quý bà quý cô lộng lẫy cao quý .. đều đang chăm chú lắng nghe ..

Không khí này làm tôi cảm thấy căng thẳng cực kì. Nói là háo hức khi lần đầu tiên được đi dự tiệc, nhưng sự thật là với một đứa nghèo nàn như tôi , lần đầu tiên bị ném vào bất buộc trải nghiệm cuộc sống thượng lưu sẽ cảm thấy sợ hãi đến không thở nổi!

Thôi đi!

Ở ngoài này vẫn tốt hơn nhiều!!

Chờ một chút, lúc nữa kiểu gì Tuấn Anh cũng đến và tìm tôi.. Hoặc là tôi sẽ vô tình gặp Hạ Vũ Hạ Lam! Đây là nhà của họ mà lại!!

Chậm rãi bước đến gần lan can gỗ , tôi đưa tay với mấy cành hoa Tigon nhỏ nhỏ đến gần trong đầu thầm vẽ ra N cảnh tượng khi mà bạn Đạt nhìn thấy người phụ nữ của mình đang thân mật với người đàn ông khác. Không những thế , kẻ đó còn là bạn bè thân thiết của mình nữa chứ!

Phản ứng của anh ta sẽ ra sao???

Tức giận chạy đến cướp người? Cười khinh bỉ rồi bỏ đi?? Hay là sẽ coi như không quen biết ..??

A~

Muốn biết quá đi!!

“Mới có mấy ngày không gặp..” Giọng nam trầm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai “.. Mà em đã học được ở đâu cách ăn mặc hại mắt người nhìn này vậy??”

“ ... ”

“Sao thế?” Người đàn ông vừa tới nhếch môi cười tà , anh ta vui vẻ nhìn tôi vì giật mình mà xoay mạnh người lại, loạng choạng bám vào thành lan can lớn “Không gặp vài ngày , em đã quên mặt tôi rồi sao?”

“Trung .. Trung Kiên???” Quên ư?? Tôi có muốn quên cũng không được vì ngày nào mà chẳng bị anh nhắc cho nhớ mấy tiếng đồng hồ qua điện thoại.

Nhưng .. Không phải anh ta nói chưa xử lý xong việc nên chưa thể về sao?? Giờ tự dưng xuất hiện ở đây là thế nào??

Tên này .. Dám lừa gạt tôi hay sao???

Mà này , cái “vài ngày” của anh nghe có vẻ nhẹ nhàng gọn nhỉ? Cả tháng trời rồi chứ ít ỏi gì ..

“Ngạc nhiên không?” Trung Kiên tiến đến , giữ lấy eo tôi tự nhiên kéo cho tôi đứng vững trở lại “Thấy tôi về.. em có vui không?”

Ngạc nhiên..

Này , ngạc nhiên quá đi ấy chứ!

Nhưng không phải vì anh ta trở về đâu , mà là do anh ta nhận ra được tôi đó!

Đừng có đùa!

Lúc Trung Kiên xuất ngoại tôi đây vẫn còn tròn như lu nước , và khi anh ta trở về tôi đã lột xác , thoát mỡ , biến đổi từ lợn béo sang thiên nga .. Đến cả người đã từng gặp qua tôi trong thời gian giảm béo là bạn nam chính còn không nhận ra .. Vậy mà anh ta , cái tên nam phụ này nhìn sau lưng đã biết đó là tôi??

Hay anh ta là dạng đàn ông dây dưa với toàn thể phụ nữ nên trên đời ai cũng thấy quá bình thường??

“Vui muốn khóc luôn!” Tôi hưng hăng hất tay anh ta ra , chẳng hiểu sao khi suy nghĩ đó nảy ra trong đầu , tâm trí lại trở nên cầu bần , khó tính y hệt đến kì .

“Em đang giận?” Trung Kiên mỉm cười đứng dựa vào thành lan can , ngay sát tôi , tiện tay với mấy cành hoa Ti gôn hồng nhạt xinh đẹp đùa giỡn “Đúng không?”

“Giận anh?” Tôi cười khẩy “Tại sao phải giận? Anh và tôi mới gặp nhau chưa đầy 5p thì giận cái gì?”

“Ai mà biết!” Nam phụ mặt dày đưa đến trước mặt tôi mấy nhành hoa nhỏ “Có thể là do tôi đi về không mua quà cho em!”

“ ... ”

“Này , tạm ứng trước được không??”

Trung Kiên cười ngọt ngào , cầm tay tôi lên và ấn mấy nhành hoa đó vào tay tôi .

Trời đêm đầy sao và ánh sáng vàng vọt từ đèn chiếu rọi khuôn mặt của anh ta làm nó trở nên ma mị .

Người đàn ông nửa nam tính nửa thanh tú này hôm nay vô cùng đẹp . Anh ta khoác trên mình bộ vest đen kiểu cách vừa in , một chiếc áo sơ mi trắng mặc lót phía trong và cavat cùng màu với bộ vest bên ngoài . Một đôi giày tây bóng loáng lịch thiệp và một bông hồng đỏ rực cài trên áo . Mái tóc đen mềm mại được vuốt keo kiểu cách , hất toàn bộ ra phía sau tạo cảm giác thành thực và trầm ổn . Lại thêm cặp kính trắng càng làm tôn thêm vẻ đĩnh đạc của anh ta ..

Đến cả cái trò tặng hoa ngớ ngẩn này cũng không thể làm giảm bớt tính chất đẹp trai của nam phụ này! Nói thật .. Anh ta bây giờ dù nói là đẹp nhất thế giới này cũng không sai đâu!!!

Chắc , nhưng mà đẹp nhất , tốt nhất , ôn nhu nhất .. gì đó thì cũng để làm gì? Kiểu người như vậy chỉ có thể vạn kiếp làm nam phụ!!

“Hoa này còn chẳng phải của anh!” Tôi bĩu môi , hắng giọng một cái để lay tỉnh bản thân. Tịnh Nhi , mày không thể như thế , để nam sắc mê hoặc mắt mạng như chơi đây biết chưa???

“Ừm ..” Trung Kiên chẳng để tâm mấy đến câu bóc trần sự thật của tôi , anh ta nhú mày nhìn tôi thật kĩ .

Hừ, bây giờ mới nhìn để nhận định đối tượng sao??

Đáng ghét!!

Tôi mà không thương hoa tiếc ngọc thì giờ này nhất định đã chết em-nhỏ của anh!!!

“Tại sao em không dùng bộ trang sức tôi tặng??” Trung Kiên nhú mày giọng nói hết sức không vui chất vấn.

Gì chứ?

“Anh tặng tôi khi nào?” Tôi xì một tiếng , giật mình nhận ra rằng bàn tay nhỏ xíu của mình vẫn nằm gọn trong tay ai-kia. Nam phụ mặt dày cũng biết rõ điều này thế nhưng anh ta hoặc vô tình hoặc cố ý lơ đi “Tôi là trẻ ngoan ! Đồ để quên của người khác không nên tự tiện biến nó thành của mình!”

“Vậy à?” Anh ta đưa tay chạm nhẹ lên chuỗi Sapphire lấp lánh trên cổ tôi, xúc cảm ấm nóng từ bàn tay to lớn nam tính ấy khẽ khàng lan toả, trên da chạy đến một trạm tê dại khó nói .

Đột ngột , Trung Kiên xiết tay, tựa như muốn giật đứt chuỗi vòng cổ này vậy!

Tên diên!

Đồ quý giá anh không cần nhưng người nghèo như tôi cần!

Thừa hơi cũng không nên đi phá hoại đồ của người khác!!

“Làm trò gì vậy??” Tôi giật mình giãy ra khỏi bàn tay của anh ta , đứng lui hẩn lại cho đến khi người chạm phải thành lan can bên kia.

Góc bên này rất tối vì đèn không chiếu đến được, những bụi hoa leo cũng xếp từng hàng chồng chéo thật dày.

Trung Kiên hắng một nhịp trên không trung , sau đó nhếch môi cười tà , nhanh chóng ép sát tôi lại. Mẹ ơi, có phải thế này là đại đột không?? Tự mình dồn mình vào đường cùng ??

“Này .. Anh bình tĩnh đi!” Tên này đi công tác mấy tuần , ở ngoài tiếp xúc với nhiều thể loại người quá nên giờ bệnh biến thái lại tăng lever có phải không hả?? “Bộ trang sức này của tôi có thâm thù đại hận gì với anh hay sao hả??”

“Em giữ gìn nó kĩ như vậy làm gì??” Trung Kiên chống tay lên lan can, vòng ôm mãnh lực không để tôi nhúc nhích dù chỉ một li!

Làm gì ?

Tài sản của tôi thì tôi giữ! Hỏi câu thật ngốc, ai mà biết được chút nữa anh có tự nhiên phát bệnh rồi giật hổng đồ của tôi lần nữa không?

“Anh..” Đang định chất vấn anh ta một chút , nào ngờ đôi mắt đẹp phía sau cặp kính trắng lại công kích tôi không thương tiếc . Ẩn sâu trong đó là thứ xúc cảm buồn bã không nói thành lời...

Kì quái .. Không phải một giây trước anh ta còn vui vẻ lắm sao? Tự dưng trở nên thế này là thế nào?? Bảo con gái chúng tôi thay đổi như thời tiết , xem đi, các anh không phải cũng vậy hay sao??

“Có phải vì là đồ tên đó tặng em hay không hả?” Trung Kiên nhú mày buông một câu, khuôn mặt đẹp ưu thương khó tả.

Tên đó??

Tên đó là ai???

Sao nghe như anh đang ghen vậy hả?????

36. Chương 36

Tôi hất mạnh một cái , Trung Kiên loạng choạng một chút rồi đứng lui về phía sau mấy bước, thả tự do cho tù nhân bất đắc dĩ chính là tôi đây!

“Phải ! Thế thì sao nào?” Anh ta đang ghen đấy à?? Anh ta đang ghen phải không?? Tại sao anh ta phải ghen với bộ trang sức này chứ? Và tại sao đối tượng để ghen lại là tôi???

Nhưng nhìn mà xem, cái vẽ mặt kia , rồi kiểu chất vấn kia nữa .. tôi đây chưa yêu ai bao giờ , nhưng với kinh nghiệm đọc ngôn tình N cuốn thì có thể khẳng định 100% là anh ta đang ăn dấm chua!!!

“Hừ, chẳng sao hết!” Trung Kiên hừ mũi “Nó thật xấu , chẳng hợp với em chút nào!! Quá xấu!! Em đúng là đồ không có mắt thẩm mỹ!”

“Cái gì??” Cáu đấy nha! Nói vậy thì khác nào anh đang chê cả một cửa hàng thời trang uy tín và một nhà thiết kế đỉnh cao là không có mắt thẩm mỹ??

“Xem đi! Xanh lè xanh lẹt có gì hay chứ?” Anh ta đưa tay chọt vào đôi hoa tai kiểu diêm trên tai tôi, có vẻ muốn hung hăng mà chỉ cho nó tiêu biến luôn lắm nhưng lại sợ tôi đau nên không dám mạnh tay .

“Mặc kệ tôi!!” Tôi hất tay Trung Kiên ra xa , không hiểu sao lúc bàn tay ấm nóng ấy chạm vào tai , toàn thân lại có những cảm xúc khác thường! Nguy hiểm! Đúng là H vẫn có khác, thân thể nữ phụ cũng mẫn-cảm thể này..

“Em ..” Trung Kiên thu tay lại , nhét nó vào túi quần “..Hôm nay đến dạ tiệc với ai??”

“Tôi đi một mình!” Tự dừng lại chuyển kênh sang sầu thảm rồi??? Trung Kiên!! Anh đang định đi đóng phim hay sao mà luyện biểu cảm ác liệt vậy hả??!

“Nói dối!” Anh ta bĩu môi “Dạ tiệc này bắt buộc đi hai người! Chắc em không cần thiệp mời nên không biết phải không?”

Thiệp mời!?

Còn cái thẻ loại này nữa sao?? Tôi với Ngọc Nhi một đường tiến thẳng vào đây có cần thiệp thiếc quái quỷ gì đâu??

Nhưng ngẫm cũng thấy có lý , đêm nay đến đây toàn là người trong giới thượng lưu, vừa giàu sang lại có quyền thế.. nhờ có kẻ nào trà trộn vào rồi ra tay ám hại thì người tổ chức buổi dạ tiệc này kiểu gì cũng vương rắc rối!

“Để tôi đoán xem..” Trung Kiên nhíu mày , đưa tay lên chống cằm suy tư “..Em đến cùng người tặng em bộ trang sức này đúng không?”

“Phải thì thế nào?!” Này, sao anh ta cứ cố chấp với bạn Tuấn Anh quá vậy?? Tôi đi chung với anh trai tôi thì có gì lạ lắm sao??

“Chẳng thế nào cả!” Trung Kiên nhún vai , miễn cưỡng đáp lời tôi, vẻ buồn chán thất vọng hiện rõ trên mặt anh ta tạo thành một vẻ đẹp thê lương lạ thường “Chúng ta đi xuống đi, dạ tiệc đã bắt đầu. Có lẽ .. Người đó cũng đang tìm em đấy!”

“Được!”

Trung Kiên để tôi đi trước, sau đó nối gót theo sau, khí chất lạnh băng tỏa ra bốn phía làm tôi rùng mình .

Trong lòng tự dưng nổi lên thắc mắc : Hôm nay.. Anh tới đây cùng ai?

.
. .
Lúc tôi và Trung Kiên trở lại thì tiệc đã bắt đầu được một lúc lâu, mở màn bằng một điệu khiêu vũ cổ điển , sau đó là khiêu vũ hiện đại , tiếp đến là những màn trình diễn do những ca sĩ chuyên nghiệp hoặc những con người tài năng của giới thượng lưu biểu diễn ..

Không khí ồn ào náo nhiệt hòa quyện với âm nhạc đầy từ tính mê hoặc lòng người.

“Hey! Bên này!” Tuấn Anh vui vẻ vẫy tay “Trung Kiên cậu làm giám hộ cho người đẹp của tôi đây à?”

“Người đẹp nào của cậu?” Trung Kiên tiến đến gần , nhắc một ly rượu đỏ và một ly nước trái cây trên khay của phục vụ đưa cho tôi “Trẻ con chỉ được uống cái này!”

Trẻ con?

Trẻ con cái khi !!

Thế nhưng sao tôi vẫn ngoan ngoãn cầm lấy là thế nào?? Tất cả là tại ánh mắt đẹp chết tiệt kia!! Đã thế anh ta hôm nay còn giả danh tri thức, bày đặt đeo kính trắng nữa! Đúng là yêu nghiệt hại nước hại dân!!!

Lén lút liếc Trung Kiên một cái , tôi đưa ly nước lên miệng nhắm nháp để giấu vẻ mặt bình tĩnh của bản thân . Càng tiến đến gần chỗ Tuấn Anh đứng lại càng cảm thấy bất ngờ nổi tiếp bất ngờ!

Một chỗ này mà tụ hội biết bao tinh anh ! Và đặc biệt hơn, tất cả cái tinh anh ấy đều là nam chính nam phụ trong truyện!!!

Tuấn Đạt này , Đại Việt này , Tuấn Anh này , Hòa An , rồi Hạ Vũ.. Và giờ là cả bạn Trung Kiên tỏa sáng của chúng ta nữa!!!

Trời ơi!!

Thế mà không xảy ra tí xú tranh chấp nào ư??

Nữ chính thật có tài! Một mình em ấy đứng giữa một đám đàn ông đẹp như họa , tay ngọc cầm ly rượu đỏ , ngọt ngào cười nói với tất cả! Xem , trong gian phòng này có bao nhiêu ánh mắt thiếu nữ đang oán hận đổ về phía này này! Cũng may tôi không phải nữ chính , nếu không đảm bảo bị nhìn thế kia thôi cũng đủ sợ sùn các thứ vào rồi!

Ố .. Hạ Vũ??

Sao cậu ta cũng ở đây??

Mẹ ơi, khi này lỗ mồm liệ kê cậu ta vào danh sách nam phụ, lẽ nào lại đúng??

Thế thì có khi nào .. Người-bạn hôm đó Hạ Vũ đưa tới phòng khám của Hòa An chính là Ngọc Nhi không ta??

Nhiều việc mình mù tịt quá , trời đất ơi, tầm ảnh hưởng của nữ chính càng lúc càng rộng ra rồi! Không biết tôi có bị cuốn lại vào tình tiết truyện không nữa???

“Tĩnh Nhi!”

“Chào!”

“Hôm nay đẹp không nha~”

Trung Kiên thấy bọn họ chào đón tôi như vậy , khuôn mặt cứng lên vài phần , bàn tay vô thức bám lên eo tôi như tuyên bố quyền sở hữu. Tôi không hất tay anh ta ra , mãi mê đối phó với đôi giày cao gót và ánh mắt của một người đàn ông khác!

Nam chính của chúng ta có phải bị làm sao rồi không? Từ lúc biết tôi giảm béo thành công , biến từ Lọ Lem sang Công Chúa thì thái độ cũng thay đổi hẳn . Thấy tôi và Trung Kiên đi tới , anh ta không cười , không nói , chỉ dùng đôi mắt đen sâu thăm thăm ấy nhìn qua .

Nửa vô định nửa chiêm hữu.

Không hổ danh nam chính! Đúng là quá chói mắt luôn!

Mỗi tội anh ta nào mịn, không thể dây vào!!

“Lại đây em gái!” Tuấn Anh không khách khí cướp người từ tay Trung Kiên “Thế nào? Bộ Sapphire của tôi ăn đứt của cậu chưa? Đắt hơn thì làm gì chứ? Em gái tôi cũng chẳng thích!”

“Bộ Hoa Đêm đó anh Trung Kiên tặng chị Tịnh Nhi sao?” Ngọc Nhi cười xen vào , câu hỏi nghi ngờ có mấy phần ghen tị “Thì ra hai người có hôn ước, giấu kĩ quá nha~”

“Không phải!” Hôn ước gì chứ? Đừng đùa! Đây là “hàng” của cưng , chụy không dám động đâu! “Anh ấy để quên ở phòng chị thôi!”

“Oa~ Quan hệ hai người đúng là không tệ!” Hòa An nhắm ly rượu , mờ ám nói “Mãi mê làm gì đến mức quên cả đồ?”

“Cậu nên chịu trách nhiệm với cô ấy!” Đại Việt không nhanh không chậm nói , ánh mắt đưa về phía Ngọc Nhi , ý chiêm hữu rõ rệt . Cái tên này nói chuyện kiểu đuối người , hết như sợ có thêm một anh trai tinh anh nào đó lao vào đoạt nữ chính của mình không bằng .

Chắc, nhìn coi , một nửa đàn nam phụ đã đông vui thế này.. Kể ưà sạch sẽ như Đại Việt lo âu cũng đúng..

“Tôi không biết chuyện này đấy!” Nam chính lúc này mới thu hồi ánh mắt , lạnh lùng lên tiếng .

“Cậu tặng Tịnh Nhi cái này?” Trung Kiên không quan tâm đến mấy vấn đề kia lắm , anh ta tự dừng hỏi xuyên sang chủ đề khác. Đúng là tư duy thoát tuyến , người bình thường không thể hiểu được!

“Phải ! ” Tuấn Anh gật đầu “Thì sao?”

“Cái đó là của ..” Trung Kiên vẫn còn nghi ngờ , nhíu mày hỏi lại .

“Của tôi mua giúp!” Tuấn Đạt nâng ly rượu lên , xen vào “Và giúp cậu ta chỉnh sửa vài chi tiết! Sao? Cậu thấy có vấn đề gì à??”

“Không có!” Quái quỷ, tên này có làm sao không vậy? Nghe nam chính trả lời như thế , tự dừng quay sang phía tôi cười như hoa nở là thế nào???

Sau đó bọn họ nói đến vài chủ đề khác biệt , đa phần là chuyện trong giới kinh tế tôi nghe cũng không hiểu mấy . Tiếp đó , vài người đàn ông trung niên thi nhau đến bắt chuyện với đàn nam chính phụ của chúng ta . Gì thì gì , trong truyện bọn họ đều được miêu tả là có bản lĩnh, đa tài đa nghệ, gia thế hùng hậu .. kết thân chắc chắn có lợi ích !

Cuối cùng chẳng hiểu thế nào , chúng tôi dần dần bị tách nhau ra . Và cũng vô cùng kì diệu , người đi chung với tôi là Tuấn Anh chẳng đứng cùng tôi nổi 5p , trong khi kẻ-đến-sau là bạn Trung Kiên lại hết như miếng cao dán , gỡ hoài không đi.

Dù sao thì đứng cạnh anh ta cũng không tệ, nên là cứ để vậy đi!

Hi vọng một buổi dạ tiệc này , nhẹ nhàng mà trôi qua như vậy..

“A! Trung Kiên!! Anh đây rồi!!!” Suy nghĩ còn chưa xong , lập tức bị cắt ngang! Tác giả đại nhân , có phải bà thích cái kiểu xen giữa này lắm không hả?? Lần nào cũng dùng không hề biết chán!!

Nghe tiếng gọi nhỏ dịu dàng , cả hai chúng tôi đồng loạt quay sang .

Cô gái xinh đẹp đứng cách đó không xa , cười rộ lên làm hai lúm đồng tiền sâu thăm hiểm lộ trên má : “Đáng ghét , hẹn em đến đây lại biến đi đâu mất! Hại em tìm đến mệt cả người!”

*Nhiều nhân vật quá có loãng truyện không ta?? Bối rối quá hà~ Các nàng cho ta xin tý ý kiến đi ~~

37. Chương 37

Cô gái đứng trước mặt chúng tôi có lẽ chính là người đi cùng Trung Kiên đến dạ tiệc đêm nay.

Chắc, lại câu nói cũ : CMN!! Đúng là ngôn tình có khác, đi đâu cũng đụng mặt người đẹp hết trơn!!!!

Người vừa đến là một cô gái vô cùng xinh đẹp, không phải nét đẹp ngây thơ của Ngọc Nhi hay vẻ nóng bỏng bốc lửa như Tịnh Nhi sở hữu , cũng không phải cái đẹp năng động dễ thương như Hạ Lam .. Đó là một thực nữ chính hiệu!

Sự dịu dàng ôn nhuận toát ra làm ai nấy nhìn vào cũng thấy dễ chịu , một khuôn mặt thanh tú thuần lương . Đôi mắt nâu sẫm thâm thiện , hàng mi dài và dày , đôi lông mày đẹp đẽ và chính giữa trán là một nốt ruồi son đỏ chói như được người ta cố ý chấm thêm vào.

Mái tóc dài quá hông đen nhánh được cài một chiếc kẹp sen vàng cực kì tinh mỹ , bộ đồ dạ hội được may theo kiểu áo dài cách tân vô cùng hợp với vóc dáng và khí chất . Lại thêm bộ trang sức đơn giản mà không kém phần thanh lịch đi kèm .. Đúng là quá hoàn hảo!

Người này có lẽ hơn tuổi Ngọc Nhi và Tịnh Nhi , có thể thấy rõ sự trưởng thành ấy qua nét mặt ngọc ngà kia. Cô gái này đứng chung một chỗ với Trung Kiên , một bên anh tuần , khí thế ngất trời , một bên nhu thuận , hiền lương hết mực.. Quả nhiên là cặp đôi trời sinh!!

“Cô gái này là ..” Cô ấy chậm rãi tiến đến chỗ Trung Kiên , tự nhiên khoác lấy tay anh ta , câu nói mang hàm ý trách cứ nhưng tuyệt nhiên không có chút giận dỗi nào cả.

“Tịnh Nhi!” Trung Kiên khéo léo thoát khỏi tay người đẹp , trả lời một cách lạnh nhạt. Sao vậy? Đã không coi người ta ra gì còn mời người ta đi dạ hội chung với mình là sao??

Hay tới đây thấy người khác đẹp hơn anh ta lập tức đá người đi chung của mình đi??

Ahaha~ nói kiểu này chẳng khác nào tự khen mình hết..

“Tịnh Nhi??” Cô ấy ngạc nhiên , đôi mắt nâu xinh đẹp khê động , nhìn qua tôi một lượt như đang cố gắng nhớ lại gì đó “A... Em là cô gái béo nhà họ Vi??”

“Đúng ạ!” Tôi gật đầu xác nhận, người quen ư?

Lớn tuổi hơn .. Lại còn đi cùng nam phụ đến dạ tiệc??

Có khả năng là nữ phụ trong truyện giống như tôi không ta??

Nhớ xem nào .. Bên cạnh nam phụ này có nữ phụ nào không? Người cùng với nữ chính tranh đoạt Trung Kiên trong nguyên tác ..

Hình như có một người tên Quỳnh Chi ... Là thanh mai trúc mã , yêu thầm nam phụ từ nhỏ nhưng anh ta không hề đáp lại mà chỉ xem như em gái. Nữ phụ này bề ngoài thiện lương nhưng tâm cơ hạng nhất , cũng coi như boss lớn trong truyện , làm đủ chuyện xấu xa với nữ chính nhưng đến tận cuối truyện mới bị phát hiện. Sau đó bị chính tay nam phụ Trung Kiên kết thúc bằng cách bán sang Tung Cửa làm gái , gia tộc phá sản , người thân ly tán .. cuối cùng bị HIV và chết thê thảm .

Nhưng .. thời điểm Quỳnh Chi này xuất hiện chính là vào dịp tết nguyên đán, khi cô nàng được nghỉ học và từ Mỹ về đoàn tụ với gia đình cơ mà??

Có lẽ cô gái xinh đẹp này không phải nữ phụ mang chức danh thanh mai trúc mã của Trung Kiên đâu!

“Em lớn lên thật xinh đẹp!” cô ấy đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa bên tai , dịu dàng khen ngợi “Còn nhớ chị không? Chị chính là người hay lấy hoa cài tóc cho em hồi bé đó!”

Ahahah

~Thách đồ nhau đấy ư?

Lẽ nào lại đúng là ..

“Chị Quỳnh Chi?”

“A! Giỏi quá!” Cô gái đưa tay che miệng cười vui vẻ , nhìn qua Trung Kiên bằng ánh mắt thâm tình một cái rồi hào hứng khen ngợi “Chị đi đã lâu như vậy mà em còn nhớ?”

“Vì chị rất đẹp!” Tôi cố nặn ra nụ cười, đại boss à , chị mà em không nhớ thì còn nhớ ai được chứ?

Người diễn kịch tài nhất truyện , mưu sâu kế hiểm , cơ quan trùng trùng .. nữ chính xảo quyệt như Ngọc Nhi còn phải sợ chị vài phần thì một nữ phụ cón con , gốc gác như tôi chỉ đáng đi theo chị ta xin xách dép!

Tốt nhất là nịnh hót một tí, Ngọc Nhi có hào quang nữ chính thì có thể sống dai như đũa , chứ tôi đây mà bị chị ta để ý rồi tính kế các kiểu chỉ có con đường chết!!

“Thật khéo nói!” Quỳnh Chi khanh khách cười lên , cực kì thân thiết mà nắm lấy tay tôi , bàn tay ngọc ngà của chị ta nhỏ xíu , gần như lọt thỏm trong lòng bàn tay của tôi “Em giảm béo rồi cũng rất đẹp! Chị nhớ hồi nhỏ em mũm mĩm mũm mĩm , chạy không khác gì quả bóng lăn , rất đáng yêu!”

Này .. Chị gái .. Chị xác định là đang khen tôi đấy chứ? Sao cái giọng điệu này nghe kiểu gì cũng thấy như kiểu mỉa mai nhau thế nhỉ??

“Đúng vậy!” Trung Kiên xen vào , vô sỉ bắt chước Quỳnh Chi mà nắm lấy bàn tay còn lại của tôi “Hồi nhỏ thật đáng yêu, giờ tự xưng giảm béo trông chẳng còn gì đặc biệt hết!”

“Không đặc biệt mà chỉ cần nhìn lưng anh cũng biết đó là tôi?” Bĩu môi hất tay anh ta ra , tôi bực mình nói ra thối má khi này của mình .

Hừ, còn dám chê?

Đàn ông các người không phải đều nhìn bề ngoài sau đó xét đoán con người bên trong? Chính tên nam phụ thời này trong nguyên tác cũng là chê Tịnh Nhi này xấu xí làm bẩn anh ta rồi nhảy qua “làm” với nữ chính , giờ còn nói tôi giảm béo mất vẻ đặc biệt??

Thay đổi cũng vừa phải thôi!

“Chuyện là thế nào vậy??” Quỳnh Chi tò mò hỏi , bàn tay nhỏ khê xiết lấy tay tôi “Nói cho chị nghe đi!”

“Có gì phải thối má..” Anh ta nhấp một ngụm rượu đỏ , cười chán nản “.. Còn không phải do ông anh quý của em, ngày nào cũng lên chụp ảnh em khoe loạn!”

“Tuấn Anh..” Ó, lão già biến thái đó?? Thật không ngờ ..

“Còn ai vào đây nữa!”

“A, có con ong!!!” Quỳnh Chi đột ngột la lên , sau đó vung tay một cái , rượu trong ly sóng ra ngoài đột ngột làm tôi đứng ngay cạnh lập tức linh đạn .

Chỗ tôi đứng náo loạn cả lên, mấy vị phu nhân , tiểu thư sợ hãi nép mình vào người mấy quý ông đứng cạnh, ánh mắt lo lắng nhìn ngó xung quanh. Quỳnh Chi còn chẳng kịp để ý đến ly rượu đã sóng ra đầy vấy dạ hội của tôi , tiến nhanh đến lao vào lòng Trung Kiên hết như chim nhỏ.

Mẹ ơi!

Lần đầu làm chuyện ấy của tôi!!

Có biết vấy dạ hội này đất tiền thế nào không hả??

Tôi.. Được rồi, là Tuấn Anh quẹt thẻ nên tự tôi cũng không biết giá trị của bộ váy này. Nhưng mà nhìn coi , từ trên xuống dưới từ trái qua phải kiểu gì đây cũng là đồ đất tiền!!

Không khéo còn bằng mấy chục tháng lương của tôi ngày xưa ấy chứ !

Hức, chẳng biết giặt đi rồi còn mặc được nữa hay không?

Đang mãi mê tiếc của , tự dưng thân thể bị kéo vào một vòng ôm bất tận. Ngẩn người nhìn qua , Trung Kiên nhú mày giữ chặt lấy tôi , bàn tay còn lại vô cùng anh khí mà chụp vào không trung. Tiếng vo ve lập tức tắt ngóm.

Ngày xưa có Võ Tòng tay không đả hổ, ngày nay có Trung Kiên tay không bắt ong!

Tại hạ bá phục tài năng của dũng sĩ vô cùng!

“A, Kiên!” Quỳnh Chi khi này bị Trung Kiên bỏ rơi một góc, lúc này mới hết sốc mà chạy qua “Tay anh..”

“Không vấn đề gì!” Trung Kiên nhú mày liếc qua tôi “Em muốn bị ong đốt chết hả? Còn không biết đường tránh đi!”

“Tối thế này làm sao thấy được nó ở đâu chứ?” Tôi cười xòa, không dám bắt kính với ân nhân .

Không hiểu sao tự dưng thấy trên người có mùi hương quái lạ, rất thơm, rất nồng.

Trung Kiên dường như cũng ngửi thấy mùi hương này, anh ta nhìn qua tôi một lượt từ trên xuống dưới , ánh mắt sắc bén lạ thường nhưng trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Có vẻ bị ong đốt rồi! Và hình như con ong này không phải loại thường đâu!

“Anh .. Anh không sao thật chứ?” Tôi với tay anh ta , ép Trung Kiên mở nó ra , đáng tiếc , anh ta nắm chặt cực kì.

“Có sao!” Trung Kiên bặm môi, vô sỉ dựa hẳn vào người làm tôi loạng choạng sau đó trả lời một cách yếu ớt “Tôi nghĩ tôi trúng độc rồi! Không khéo sẽ ngất!”

“Anh nói cái gì buồn nôn vậy??”

“Kiên! Kiên à!” Quỳnh Chi phất tay, lập tức đội ngũ bảo vệ xuất hiện cùng với hai vị mặc đồ bác sĩ trắng bóc “Mau qua đây! Anh ấy bị ong chích rồi!!”

Sau đó rất nhanh , sức nặng trên người biến mất . Trung Kiên im lìm nằm trên chiếc xe đẩy , bị người ta đẩy thẳng ra ngoài. Khuôn mặt đẹp đẽ anh tuấn vương mấy phần mệt mỏi , tái nhợt .

Không khí xung quanh im ắng khác thường , chỉ còn vương tiếng nước nở nhỏ nhỏ của Quỳnh Chi và tiếng xe lăn bánh nhanh dần.

Ồ hay .. thế là không phải anh ta đang đùa với tôi à???

38. Chương 38

Phòng tiệc rất nhanh lấy lại sự náo nhiệt sẵn có.

Vốn dĩ là vậy mà , thiếu mợ thì chợ vẫn đông. Dù không có một Trung Kiên xuất sắc thì vẫn còn vài Tuấn Đạt, Đại Việt hoặc Tuấn Anh nào đó..

Tôi vẫn ngây ngẩn người, đứng đó nhìn phòng tiệc dần dần đông đúc trở lại. Trong lòng phân vân không biết nên làm gì tiếp theo: đi tìm Tuấn Anh hay chạy theo xe đẩy của Trung Kiên??

Tuấn Anh đã biến mất từ lúc Trung Kiên kéo tôi theo tiếp khách, còn xe của Trung Kiên có lẽ đã đi tới bệnh viện rồi, vì tôi vừa nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu hú vang phía ngoài ..

“Hey!” Giọng nữ ngọt ngào vang lên phía sau làm tôi giật nảy mình “Đến dự tiệc nhà tôi mà mặt mày như đưa đám vậy hả??”

“Hạ .. Hạ Lam?” Tôi nhú mày nhìn qua , cô nàng xuất hiện xinh đẹp cực kì, tựa như búp bê nhỏ đặt trong tủ kính vậy.

Một bộ váy theo kiểu Gothic màu hồng đính đầy hoa khắp vai và chân váy , lại thêm mũ cài đầu nhỏ xinh đồng màu và một đôi giày hoa hồng tinh xảo .

Tôi mà là kẻ cuồng Loli đảm bảo Hạ Lam không có đường về!!

“Sao vậy?” Cô nàng đưa tay vuốt tóc , hớn hỏ buồn chuyện “Khi này ở đây xảy ra vấn đề gì à? Tôi đi vệ sinh xong thì thấy xe cứu thương tới!”

“Ừm ..”

“A này , sao váy cậu ướt quá thế??” Hạ Lam nhăn trán kéo tôi ra khỏi đám đông “Ừ.. Cái mùi này..”

“Có vấn đề gì à??” Tôi cũng đang thắc mắc đây, mình không dùng nước hoa hay lăn khử mùi gì đó mà sao tự dưng thân thể có mùi? Hay mình tiến hóa đến mức tự tỏa hương được rồi??

“Đi theo tôi!” Cô nàng nhanh nhẹn đưa tôi qua một khúc hành lang quanh co , sau đó đi lên tầng “Thứ này là đồ dự côn trùng mà! Vườn nhà tôi trồng nhiều hoa lạ nên có nhiều ong lắm!”

“Dạ côn trùng sao?”

Quỳnh Chi làm đổ rượu lên người tôi ..

Nhưng ly rượu ấy lúc đó đang ở trên tay chị ta , chẳng phải chậm phát hiện một chút thì kẻ bị ong xử lý sẽ là chị ta chứ chẳng phải tôi sao?

Có thể .. Thứ chất này không phải ở rượu .. Vậy thì ai là người đã bôi nó lên người tôi? Làm vậy với mục đích gì?

Bị ong đốt cũng chẳng thể chết được , lẽ nào là muốn tôi bị xấu mặt??

Quá nhiều ẩn số!!

Trời ơi, không phải dạo này một ngôn tình hòa với trinh thám đấy chứ?

Xem đi!! Cái truyện này đã hỗn tạp lắm rồi! Không cần pha thêm hóa chất gì nữa đâu!!!

“Cậu nên đi tắm!” Hạ Lam dẫn tôi tới một căn phòng ở cuối hành lang , đẩy tôi vào phòng tắm xa hoa rồi nói “Chất này bám dai lắm, bị ong đốt thì chẳng vui về gì đâu!”

“Bạn tôi bị đốt rồi!” Tôi giữ hai tay vào cửa , ghim mình lại trước sức mạnh cường quyền của Hạ Lam “Tôi nghĩ .. mình nên đến bệnh viện!”

“Tắm xong tôi cho người đưa cậu đi!”

“Tôi không có đồ để thay!”

“Đừng lo! Tủ quần áo của tôi đủ để mở trung tâm thương mại đó!” Hạ Lam nháy mắt , đẩy mạnh một cái rồi đóng sập cửa lại. Ý nói : không muốn thương nghị nữa!

Tôi thở hắt ra một hơi, khẽ cảm thán : Mẹ nó! Phòng tắm thôi mà , có cần xa hoa thế không???

Căn phòng lớn phải ngang phòng ngủ của tôi , giữa phòng là một bồn tắm siêu rộng.. không, thay vì gọi là bồn tắm thì nói luôn nó là hồ bơi thu nhỏ đi còn hơn! Nước nóng từ đó tỏa ra hơi ấm nhàn nhạt , khắp căn phòng được bao bọc bởi hơi nước và mùi hương bạc hà thoang thoảng .

Trên tường lắp một chiếc tivi màn hình phẳng cực lớn cùng với dàn âm thanh hiện đại. Đúng là nhà giàu thừa tiền có khác , đến đứa học dốt Vật Lý như tôi đây còn biết là đồ điện tử mà để ở nơi ẩm ướt sẽ vô cùng nhanh hỏng!!

Thừa tiền .. Thừa tiền a a a ~~

Khó khăn lột bộ đồ nặng trĩu trên người ra , gấp gọn lại rồi để trên thành bồn. Phía bên ngoài đã nghe thấy tiếng Hạ Lam thông báo : “Tôi phải xuống dưới, mọi người gọi rồi! Phòng quần áo ngay cạnh đó, cậu xong thì đi thẳng ra cổng sẽ có người đưa cậu đến bệnh viện!”

“Được rồi, cậu đi đi!” Lần đầu được hưởng đãi ngộ cao cấp kiểu này đại gì không hưởng thụ?

Chắc, nhà bạn ấy dã man con ngan thế này mà bạn ấy còn mất công ra tiệm spa làm chi vậy trời? Sợ nhiều tiền quá chất trong nhà nó đề chết người hay sao? Tiêu phí vậy thà cho tôi một chút còn hơn ..

Trong giây phút hưởng thụ sung sướng ấy , bạn nam giấu tên mang danh anh hùng nào đó đã bị nữ phụ của chúng ta vút luôn ra sau đầu...

.
. .
.

Ngâm mình trong nước nóng trải đầy hoa hồng quả nhiên là một niềm sung sướng khó tả!

Bảo sao các bà quý phi nương nường ngày xưa hay tắm kiểu này thế.. Nhớ lại lúc xem phim, xem tới đoạn đó tôi còn thầm sỉ vả bọn họ làm màu hoài . Ngờ đâu là đã mắng oan rồi! Bọn họ vô cùng biết cách hưởng thụ!

Nhớ tới ai đó còn đang nguy-cấp đi viện , tôi đành quần khăn tắm đi đến phòng để đồ của Hạ Lam mượn quần áo.

Đúng là dùng làm trung tâm thương mại cũng được chứ đùa à!! Phòng để đồ rộng lớn , bên cạnh tường kê đầy tủ kệ đựng túi xách , mỹ phẩm , giày dép , khoác lông thú .. đủ loại . Ở giữa là hàng dãy những giá treo quần áo san sát nhau , nhiều đến hoa mắt!

Thế này làm sao mặc hết?

Chắc nàng Hạ Lam phải thay năm bộ quần áo một ngày mới mặc hết được đồng này mất...

Chọn đại một chiếc váy xuông freesize màu xanh dương , tôi tháo bộ trang sức quý giá ra , để chung với bộ váy dạ hội đắt tiền trong cùng một chiếc túi nhỏ sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Đi ở nhà mình đã mệt , ai ngờ ở đây còn mệt hơn..

Đừng nói nhà giàu sướng đủ bề, thật ra .. Nhà rộng quá cũng chính là một nỗi khổ khó nói !

“Hạ Vũ, thật hư nha~~”

Căn phòng bên cạnh có người?? Đã thế còn không đóng cửa!??? Dạo này chuộng một hành sự thoảng dăng hay sao vậy trời??

Mà .. cái giọng này sao quen quá vậy??

Chẳng lẽ lại trùng hợp đến thế???

KHÔNG!!!!

MỊ KHÔNG MUỐN XEM XUÂN CUNG ĐỒ NỮA!!!!

MỊ PHẢI ĐI CÓ VIỆC ĐÓ!!!!

“Cậu cũng đâu có khác?” Giọng nói của thiếu niên ngọt ngào vang lên “Xem, chỗ này đã ướt cả rồi!”

“Còn không phải do cậu nghịch .. Ừm .. A .. Đừng .. ”

Ngọc Nhi?

Tôi tò mò hé mắt nhìn lên vào trong , chiếc váy dạ hội màu trắng xinh đẹp bị vút vội vàng dưới sàn , đôi giày thiên sứ cũng cùng số phận , mỗi nơi một chiếc!

CMN, quả nhiên là Ngọc Nhi??

Trời ơi ! Trời ơi !! Trời đất ơi !!!!

Trẻ con bây giờ thật ghê gớm!

Hai đứa này mới có 15 tuổi thôi đó!!!

Chạy đây hai mấy mùa khoai còn chưa nắm tay ai bao giờ , ấy vậy mà ... Đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước , sóng trước chết khô trên bờ cát !!!

“Cho mình được không??” Hạ Vũ vội vã cởi nốt mấy chiếc cúc áo sơ mi trắng , ném nó sang bên cạnh . Thân thể thiếu niên chưa phát triển hoàn toàn nhưng đã qua rèn luyện nên vẫn có những đường nét khỏe mạnh mờ ảo của cơ bắp . Làn da trắng nõn vì bị tình dục kích động mà phỉếm hồng , khuôn mặt bình thường luôn tỏ vẻ lạnh lùng lãnh đạm nay ngọt ngào một cách khó tả.

“Không thể!” Ngọc Nhi lấy chăn mỏng che ngang ngực , thẳng thừng cự tuyệt “Chúng ta mới có 15 tuổi thôi!”

Ừc!

Thì ra em ấy cũng tự biết em ấy còn nhỏ.. Muốn chơi chiêu lật mềm buộc chặt hay sợ ở đây đến sẽ bị nam chính phát hiện vậy?? Này , khi này không phải em ấy đi cùng một rùng nam chính nam phụ sao? Còn bị Đại Việt để mắt đặc biệt nữa chứ.. Sao lên đi được với Hạ Vũ tài quá vậy??

“Đừng nhìn nữa!”

“Đại .. Đại Việt??” Tôi giật mình hô lớn. Đùa sao? Đang xem cảnh xxx nghĩ bậy bạ bị phát hiện ai chẳng giật mình chứ.

Sao anh ta ở đây? Đến từ lúc nào mà tôi không hề hay biết??

Vậy là .. Đại Việt thấy toàn bộ rồi?

“Ai đó?” Hạ Vũ tiến nhanh ra phía cửa , mở phanh cánh cửa lớn ra và ngạc nhiên không kém khi thấy chúng tôi xuất hiện ở đây “Tĩnh Nhi? Cậu làm gì ở đây??”

“Tôi .. à ..” Mị đang bối rối lắm đó! Sao tự dưng tôi lại kẹt vào cái rắc rối thối nát thế này chứ?? “Tôi dùng nhờ phòng tắm của Hạ Lam!”

“Hai người sao?” Hạ Vũ liếc qua tôi và Đại Việt bằng ánh mắt ám muội. Tên diên này ,cậu ta nghĩ chúng tôi cũng đang làm chuyện-đồi-bại giống cậu ta và Ngọc Nhi phải không?

“Đi !” Đại Việt không buồn đáp lời , một bước đi thẳng . Nói thật , tôi cũng không muốn đáp lời cái tên tinh trùng thượng não này đâu, có đáp thì đáp dèp thôi!

“Đại .. Đại Việt??” Ngọc Nhi nhanh như chớp đã khoác xong bộ váy dạ hội xinh đẹp lên người , lao ra cửa ngạc nhiên mà reo lên .

Ai nha ~ Gọi anh ta thì cứ việc gọi , có gì phải lườm qua tôi??

Cũng không phải tôi dẫn anh ta lên đây bắt gian!

Không muốn dính vào rắc rối , hơn nữa còn có một vị khác đang chờ tôi đến thăm . Chẳng muốn dây dưa nhiều , tôi mặc kệ bọn họ mà xoay người đi thẳng về hướng cầu thang . Đại Việt đi trước tôi vài bậc, bóng lưng to lớn mạnh mẽ giờ phút này trở nên cô độc và thê lương vô cùng . Ngọc Nhi chạy ngay phía sau tôi , đôi giày cao gót lộc cộc gõ xuống mặt sàn thạch anh lạnh toát.

Bước đến đầu cầu thang chuẩn bị đi xuống , bỗng dưng thấy toàn thân nhẹ tênh , bay bổng vì một lực đạo không hề nhỏ phía sau va vào . Tôi loạng choạng một chút rồi chân nam đá chân xiêu xoay vòng trên cầu thang như mỹ nữ múa ba lê.

Đại Việt không hổ danh là dân chuyên nghiệp , phản ứng vô cùng nhạy với tiếng động . Anh ta nhanh chóng quay lại , thấy tôi chuẩn bị ngã xuống cầu thang thì nhào lên lấy thân mình đỡ . Đáng tiếc , đời không như phim , mọi công sức của anh ta chỉ như muối bỏ bể ..

Thứ duy nhất tôi thấy trước khi nhắm mắt xuôi tay chỉ là sao.

Đúng vậy , đêm nay thật nhiều sao!

*Thịt a ~

39. Chương 39

Cảm giác toàn thân đau nhức như thể vừa bị xe tải cán qua vậy ..

Đau quá , không biết cú ngã này có làm tôi xuyên lại không nữa? Nếu thế thì tiếc hận lắm , người ta mới vừa gặp lại Trung Kiên , còn chưa ngồi nói chuyện với nhau được câu nào đâu!!

Ồ , tôi vừa nghĩ cái khi gió gì kia??

Nỗi niềm tiếc hận của mày chỉ đơn giản thế thôi à?? Đúng là đồ ngốc! Nếu có tiếc , cũng phải là tiếc công sức nai lưng ra đi học cấp ba mấy tháng , rồi công sức giảm béo vất vả , làm đẹp cực khổ... mới đúng!!

“Hi, tỉnh rồi?” Vừa mở mắt đã thấy một khuôn mặt quen thuộc. Trung Kiên vẫn còn hơi nhột nhạt , cười một cách đẹp trai sáng lóa nhìn xuống chỗ tôi đang nằm .

“Anh ..” Tôi bật dậy làm Trung Kiên phải né vội vì không muốn u đầu “Đây là bệnh viện? Sao tôi lại ở bệnh viện?? Á .. ui .. Đau quá...”

Tay phải bông băng trắng lớp luôn!!

Trời ơi, xuyên về thì không nhưng thương binh thì chắc chắn rồi!

Đau quá má ơi ...

“Làm em lo lắng lắm hả?” Anh ta cười gian tà , tự đắc ngồi xuống chiếc giường bên cạnh.

Đây có vẻ là phòng VIP của bệnh viện , rất rộng rãi thoáng đãng , cũng không có mùi thuốc sát trùng hay mấy mùi gay mũi đặc trưng của bệnh viện mà rất dễ chịu. Trong phòng kê hai chiếc giường khá lớn trải ga trắng tinh , cửa sổ lớn nhìn ra vườn hoa , rèm cửa xanh dương được quần gọn qua hai bên nhìn rất mát mắt .

Trên tường treo một chiếc tivi màn hình phẳng loại mới , nhưng vì không ai xem nên không được bật.

Có lẽ tôi ngã cầu thang vô thức lấy tay thuận chống xuống nên có vấn đề rồi. Hơn nữa còn là vấn đề nặng , ngày xưa lúc bé nghịch ngợm tôi đã từng sai tay một lần nhưng không hề thấy đau như bây giờ.

Nhưng sao tôi lại ở đây với Trung Kiên?

Lẽ nào tên cuồng em gái như Tuấn Anh lại chấp nhận để em gái mình ở cùng phòng với một tên đàn ông cầm thú? Cô nam quả nữ trong phòng , Tịnh Nhi này còn không phải kẻ xấu xí ma cũng ngại nhìn như xưa nữa ..

Mọi người đâu cả rồi?

Sự việc diễn ra như thế nào? Đã giải quyết kiểu gì??

Trời ạ, có ai nguyện ý giải thích rõ ràng cho tôi không??

“Lo lắng chuyện gì?” Mớ bong bóng trong đầu không được giải thích làm tôi loạn lên, mờ mịt hỏi.

“Thì .. Tôi đó!” Anh ta từ từ nằm xuống chiếc giường bên cạnh , hàng lông mi đen dài khẽ chớp động như cánh bướm “Nghe mọi người nói em chạy theo vội đến mức ngã cầu thang ... ”

==!!

“Khi này mê man em còn gọi tên tôi nữa!!”

Ảo tưởng quá má!!

Vâng , tôi ngã cầu thang đấy, nhưng không phải vì vội đâu mà do bị người ta ám hại !!

Anh cũng không nhìn xem , tôi chạy theo anh mà vội thì thời gian đâu mà thay đồ ? Thời gian đâu mà tháo trang sức?? Đúng là ngốc !!

Quay sang định đáp trả gì đó đã thấy Trung Kiên thở đều đặn nhẹ nhàng . Khuôn mặt nam tính tái nhợt trên nền ga trắng xóa . Đôi môi nhạt khe khẽ khép mở , cánh mũi phập phồng theo từng nhịp thở yếu ớt , dịu dàng .

Ai nha

~Đại trượng phu nhà anh thật yếu! Bị ong đốt có tí xú mà làm như sắp chết không bằng, còn phải nằm viện nữa chứ !

Quá kém!!

Mà này .. Sao không có ai tới đây?

Lẽ nào tiệc còn chưa tàn???

.
. .
.

Loanh quanh với hàng tá câu hỏi trong đầu tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Mãi cho đến gần sáng , khi lơ xoay người chạm đến tay phải vì đau quá mà tỉnh dậy. Lúc này mới phát hiện bản thân cần đi vệ sinh vô cùng , tôi uể oải ngồi dậy , xỏ chân vào đôi dép của bệnh viện, mệt mỏi đi về phía nhà vệ sinh trong góc phòng.

Giường của tôi ở phía ngoài nên phải đi qua giường Trung Kiên mới có thể đến nơi mình cần đến .

Anh ta có vẻ vẫn ngủ im lìm từ lúc đó đến giờ , cả tư thế xoay người về phía tôi cũng không thay đổi. Chắc , có khi nào sẽ bị tê người không ta?

Chẳng hiểu suy nghĩ lan man kiểu gì , tôi quên cả cơn buồn tè đang thôi thúc , tiến đến gần chỗ Trung Kiên nằm chăm chú quan sát anh ta.

Khuôn mặt đẹp đẽ ngủ không an ổn , hai bên mày khẽ nhíu lại như có gì đó không thoải mái.

Chiếc áo sơ mi trắng bị bung mấy chiếc cúc trên làm vòm ngực rộng lớn màu cổ đồng nửa kín nửa hở , thấp thoáng nhấp nhô theo nhịp thở của anh ta . Gợi cảm cực kì!

Tôi nuốt nước bọt , cảm thấy cả người đều nóng rực, tim nhảy thình thịch từng đợt trong lồng ngực phải lấy tay giữ lại mới bình tĩnh được . Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào , tôi đưa bàn tay lạnh lặn của mình ra , khe khẽ xoa xoa mi tâm đang nhăn lại của Trung Kiên , đợi cho nó giãn hẳn ra mới buông tay xuống .

Đúng lúc đó, điện thoại trên bàn đột ngột bật sáng , sau đó là những tiếng rung rè rè thông báo có tin nhắn.

Giật mình đứng lui lại một chút , Trung Kiên vẫn ngủ an ổn và không có dấu hiệu vì bị điện thoại làm phiền mà tỉnh giấc . Tôi tò mò nhìn lướt qua màn hình , chiếc điện thoại kiểu mới giống hệt cái anh ta gửi cho tôi, nếu có khác , cũng chỉ là của tôi màu hồng còn của anh ta là màu đen.

Trên màn hình hiển thị thông báo có một tin nhắn , là của Quỳnh Chi gửi đến .

Muộn thế này rồi mà còn quan tâm dữ dội vậy?

Còn chẳng lo sẽ làm phiền anh ta nghỉ ngơi nữa chứ.. Đúng là thanh mai trúc mã có khác , không có câu nệ hay phiền hà gì sất!

Bĩu môi tính vút trả lại chiếc điện thoại về chỗ cũ , đột nhiên phát hiện ra điểm khác lạ .

Tôi gạt khóa màn hình mở máy , màn hình chính cài đặt ảnh nền một cô gái hơi tròn trịa , khuôn mặt tương đối dễ nhìn, những sợi tóc mềm mại lòa xòa trên trán và hai bên má , bàn tay múp míp khe đặt bên cạnh mặt .

Tĩnh Nhi!

Đúng rồi!

Chính là ảnh của Tịnh Nhi này cách đây một thời gian , khi mà tôi chưa kết thúc công việc giảm béo!!

Sao Trung Kiên lại cài đặt ảnh của Tịnh Nhi này làm hình nền điện thoại? Đáng lẽ người mà anh ta trân trọng và làm như vậy phải là nữ chính mới đúng chứ???

Không!

Sao giờ này tôi vẫn còn thắc mắc những điều vô nghĩa này vậy?

Tôi đã qua tuổi thành niên từ lâu rồi và cũng chẳng ngờ đến mức không nhận ra được cảm tình của người khác dành cho mình ...

Trung Kiên từ lúc tôi gặp đến giờ đều là như thế , quan tâm đến Tịnh Nhi này , trêu đùa , hay hỏi thăm , thậm chí mua tặng những món quà đắt tiền mang hàm ý đính ước .. Hay như việc ngày nào anh ta cũng chăm chỉ gọi điện buồn dưa lê với Tịnh Nhi vài tiếng đồng hồ ..

Chẳng còn gì là mơ hồ nữa .

Tôi có thể khẳng định chắc chắn là Trung Kiên phản kháng lại ách nô lệ của em tác giả và đi ngược nguyên tác rồi! Anh ta không thèm để tâm nữ chính mà chạy đến với nữ phụ này đây!!

Tự dưng trong lòng hiển lộ một khoảng trống mênh mông ..

Tôi .. Chỉ là kẻ thay thế trong thân xác của cô ấy .

Tình cảm này của Trung Kiên , nói là dành cho tôi .. mà cũng không phải thật sự cho tôi ..

Trái tim như bị người ta khoét mất một miếng lớn .

Có lẽ , tôi cũng thích anh ta rồi!

40. Chương 40

Sáng hôm sau tôi bị cơn đói hành hạ cho tỉnh . Mãi đến lúc uể oải ngồi dậy mới nhớ ra từ chiều qua đến giờ mình còn chưa có ăn gì , chỉ uống qua có một chút nước hoa quả . Nhịn thêm chút nữa chắc tôi tu thành chính quả luôn quá !

Trung Kiên vẫn nằm ở giường bên cạnh , anh ta còn đang ngủ nhưng bàn tay đã cầm đầy dây rợ truyền nước gì đó , bên cạnh giường còn kê thêm vài thiết bị y tế gì đó tôi không biết tên . Mấy cô y tá xinh đẹp mặc đồ trắng tinh khiết tựa thiên thần thi nhau nhìn Trung Kiên sau đó cười zâm ô hết sức .

“Hí hí ~ Lâu lắm không thấy có trai đẹp nhập viện!” Một nàng che miệng cười , giúp anh ta chỉnh lại chăn gối vui vẻ nói “Lần này có rồi tha hồ ngắm!”

“Ừ ừ , đúng đó!” Một cô khác đi từ nhà vệ sinh ra , tháo găng tay y tế , lôi điện thoại ra rồi búng tay “Đưa mặt qua đây các chị em , seo phi up phây bức cái coi!”

“Đăng stt gì bây giờ ta? Mỹ nam bệnh viện X thì thế nào?”

“Đừng có dại!” Chụp ảnh xong xuôi , cô gái thứ ba này giờ vẫn đứng chỉnh máy mới lên tiếng “Các cậu không biết đây là ai à? Đăng ảnh chụp trộm của anh ta lên mạng , anh ta biết được kiện chúng ta là đi tù một gông đó!”

“Làm gì ghê vậy?” Cô gái cầm điện thoại không cho là đúng , bĩu môi tiếp tục bấm bấm điện thoại của mình “Kiện gì chứ?”

“Tự ý công khai ảnh cá nhân của người khác ..” Cô gái thứ ba cười khẩy “Người bình thường thì không sao , nhưng đây là thiếu gia nhà họ Nguyễn đấy!”

“Nguyễn .. Là cái gia tộc phía Tây đó ư??” Cô gái đang chỉnh lại gối cho Trung Kiên sững lại hai giây , ngạc nhiên kêu lên , sau đó lợi dụng chọc chọc má anh ta vài phút “Trời ơi , vậy đây chính là thiếu gia Trung Kiên , người nổi danh ôn nhu , dịu dàng trong nhóm F4 ngày trước đó hả???”

F4?

Là những ai vậy?

Trung Kiên , Tuấn Đạt , Tuấn Anh và Đại Việt sao??

Gớm quá , các má này năm nào rồi còn đi ăn theo Con nhà giàu?

Sến súa !!!!

“Phải đó! Anh ta ghét nhất bị đăng ảnh lên tạp chí , trước đã có một tay phóng viên bị xử rồi!”

“Trời ơi! Sờ thêm cái nữa nào! Niềm mơ ước của mình đó !!”

“Đẹp trai quá!”

“Sao anh ấy lại nằm đây cậu biết không?” Cô gái cầm điện thoại do dự một chút rồi kiên quyết nhét điện thoại vào túi áo .

“Nghe nói là cứu một cô gái khỏi bị ong đốt ! Nhưng trước đây anh ấy đã từng bị đốt rồi nên xảy ra tình trạng sốc phản vệ!”

“Cô gái nào may mắn quá vậy? Có phải cô này không?? A.. Cô ấy tỉnh dậy rồi!!!”

“Xin chào!” Tôi giả bộ dụi mắt , không muốn để họ biết là mình đã chứng kiến toàn bộ hành động của sắc nữ khi này “Có thể cho em hỏi đã mấy giờ rồi được không?”

“Mới có 6h, còn rất sớm!”

“Cô nghỉ ngơi tiếp đi, bác sĩ 7h mới tới!!”

“Tạm biệt!!!”

“”

Ồ hay , chạy nhanh thế làm gì chứ??

Tôi có vạch trần mấy người đâu mà lo???

.
. .
.

Loanh quanh trong phòng mãi cũng không phải cách hay , tôi tần ngần đi ra khỏi phòng bệnh , bỏ mặc Trung Kiên đang nằm đó với đám máy móc chằng chịt trên người , lò dò ra ngoài kiếm đồ ăn .

Hay rồi!

Đồ ăn xuống căn tin là có , đã vậy còn tỏa hương thơm ngào ngạt như thể muốn khiêu khích dạ dày đang mọc meo của tôi không bằng . Thế nhưng tiền lại không có , ví cũng không luôn! Trên người tôi chỉ có mỗi bộ đồ mượn của Hạ Lam là có giá trị .. Chả lẽ lại học hỏi các cụ đi trước , lột đồ ra đổi lấy thức ăn??

Tôi mà dám làm thế đảm bảo ông bố hờ kia sẽ giết chết không tha ..

Thôi thì đói quá cũng không chết ngay được , đành đi về phòng nằm cố ngủ để quên đói vậy!

“Em đi đâu đó?” Tuấn Anh đứng ở cửa , vẻ mặt kiên nhẫn thấy rõ “Đau tay ỏ yên trong phòng , đi lại làm gì cho mệt??”

E hèm .. Anh trai à , đau tay thì có liên quan gì tới chân đâu, đi lại là chuyện vô cùng bình thường mà !

“Em đói nên định đi tìm đồ ăn!” Suy nghĩ phản kháng là một chuyện , nói ra lại là chuyện khác ! Tôi giả ngoan hiền xoa bụng làm nũng “Anh , sao giờ này anh mới đến?”

“Em dậy sớm quá!” Tuấn Anh đẩy tôi vào bên trong “Đã ăn được gì chưa?”

“Dạ ..”

“Mau ăn đi! Nhìn mặt là biết không kiếm được đồ ăn hợp khẩu vị rồi!” Tuấn Anh bày một bàn lớn đồ ăn trước mặt tôi , hương thơm ngọt ngào tỏa ra như muốn mê hoặc con người . Đây chắc là đồ của sư phụ đầu bếp nấu đây mà! “Haha, Trung Kiên ơi Trung Kiên , cậu cũng có ngày này!!!”

“Anh làm gì vậy??”

“Về mặt mèo cho cậu ta!! Tên đáng ghét!!!”

“ ... ”

.
. .
.

Sau khi hành hạ Trung Kiên bằng đủ các trò vớ vẩn , Tuấn Anh thỏa mãn ngồi xuống đối diện cùng tôi giải quyết đồ ăn .

Thông qua anh trai tiểu thụ này , cuối cùng tôi cũng giải đáp được một số thắc mắc trong lòng mình từ hôm qua đến giờ .

Điều đầu tiên đó là về tình trạng của nam phụ đại ca . Anh ta sốc phản vệ nên mới phải nằm điều trị và theo dõi , tính đến nay thì mọi thứ đã tạm ổn , chỉ tầm đến chiều là tỉnh táo và mai hoặc ngày kia có thể ra viện.

Tiếp theo đó là vấn đề của tôi , Tuấn Anh nói Đại Việt kể rằng khi đó tôi đi cầu thang chẳng may trượt chân ngã từ trên cao xuống , anh ta cố gắng đỡ nhưng không được nên tôi hôn đất , lăn vài vòng và gãy tay phải!

Chẳng may trượt chân à??

Đừng có đùa !!

Cả tôi và anh đều nhìn rõ chính tay em nữ chính của chúng ta đẩy tôi lăn xuống cầu thang !

Hừ, chẳng lẽ sau khi nhìn thấy một màn bắt gian tại trận kia Đại Việt si tình vẫn còn ngu si tin tưởng một cách mù quáng vào nữ chính?? Hết lòng bảo vệ em ấy thế kia cơ mà , còn về ra hộ em ấy một kịch bản hoàn toàn trong sạch kiểu kia nữa chứ!

Nếu tôi nói với Tuấn Anh là không phải tôi tự ngã mà do Ngọc Nhi đẩy thì liệu anh trai có tin không ta? Có thể có .. Nhưng đảm bảo mọi người sẽ không! Vì trong con mắt của bọn họ , hình tượng của Ngọc Nhi đã được đắp nặn vô cùng hoàn hảo. Hào quang nữ chính không cho phép quần chúng nghĩ xấu về em ấy!

Được lắm Ngọc Nhi!

Thu phục nhân tâm đủ tốt!

Còn là thu được kẻ trung khuyển thế này nữa chứ ..

Sau khi ngã xuống thì tôi bị ngất và được đưa thẳng đến bệnh viện Trung Kiên đang nằm để cấp cứu. Trung Kiên lúc này đã có vài phần tỉnh , được báo tin là tôi đến viện thì nhất quyết đòi chuyển sang ở chung phòng với tôi. Tất nhiên là Tuấn Anh không chịu , nhưng do có vài vấn đề phát sinh phải trở về nhà sớm nên chẳng thể ngăn cản ma trảo của Trung Kiên.

Kết quả chính là như lúc tôi thấy , tôi và nam phụ này chung một phòng!

“Hạ Lam nói có ai đó bôi chất dụ côn trùng lên người em!” Tôi lau qua miệng , thẳng thắn cáo trạng “Chuyện này có thể điều tra không?”

“Anh sẽ nghiên cứu!” Tuấn Anh ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó trầm trọng gật đầu “Về Đại Việt ..”

“Em không cần vệ sĩ như anh ta!” Phải đó, chuyện này mãi mới nhớ ra! Tôi nhất định phải trừ bỏ cái gai ngay bên cạnh này mới được “Có cũng như không vậy!”

“Đại Việt dạo này cũng có vài phi vụ cần xử lý gấp..” Tuấn Anh suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng đưa ra quyết định “Vậy đi, anh sẽ giúp em tìm vệ sĩ nữ!”

“Thôi khỏi đi anh!” Tôi lắc đầu làm nũng “Dù sao em cũng không gặp chuyện gì quá đáng , hơn nữa em còn đi học võ rồi!”

“Võ mèo cào của em muốn đánh được ai?” Tuấn Anh bĩu môi, giúp tôi thu dọn bàn ăn “Bị người khác hại còn không biết , đúng là ngốc!!”

“Nhưng cuối cùng em cũng đâu có sao..” Chỉ có Trung Kiên đại ân nhân là linh đạn !

“Không thể chủ quan!” Anh trai dọn xong đồ , quay lại nhìn tôi trách móc “Lần sau chắc gì đã có thêm một Trung Kiên tình nguyện vì em bán mạng!”

“Dạ ...”

“Có lẽ em không nhớ ..” Chẳng hiểu sao , khuôn mặt thanh thuần của Tuấn Anh đột ngột trở nên ngưng trọng khó tả “..Nhưng đây đã là lần thứ hai Trung Kiên vì cứu em mà suýt mất mạng rồi!”

“...” Lần thứ hai??

Lần thứ hai là thế nào??

Nguyên tác không hề đả động đến thì làm sao tôi nhớ được chứ??

“Nói xem Tịnh Nhi .. Em nghĩ , kì tích có thể xảy ra đến ba lần hay không hả??”

Nhưng .. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vào cái lần-đầu-tiên ấy vậy hả???? Tuấn Anh , đừng có làm ra vẻ thần bí nữa! Mau nói cho tôi biết đi i i i i !!!!

41. Chương 41

Năn nỉ mãi cũng không cạy miệng được ông anh trai, kì quái , chuyện Trung Kiên đã từng cứu tôi cũng có phải cái gì bí mật lắm đâu mà anh ta giấu như mèo giấu c.. ừm , giấu kĩ thế??

Hay Tuấn Anh bịa chuyện như vậy, trong lúc nhất thời tôi hỏi đồn không nghĩ ra cái gì hay ho mà trả lời nên mới làm ra vẻ bí mật??

Đáng nghi lắm !

Dù gì trong nguyên tác cũng có viết : hai người này chỉ biết nhau một cách sơ sài , vì Trung Kiên hay đến nhà chơi với Tuấn Anh nên quen . Tịnh Nhi trước đây vì quá để ý tới nam chính Tuấn Đạt nên tất cả trai trẻ khác đều xem như ruồi muỗi , không để vào mắt!

Nhưng mà thật sự sau khi trải qua bao nhiêu chuyện đi ngược nguyên tác thế này , tôi cũng không biết mình có nên tiếp tục tin tưởng những gì mình đã từng đọc không nữa .

Ấn sáng xong không lâu , tôi phải đi gặp bác sĩ để xem xét một số vấn đề về tay phải và khám tổng quát lại một lần nữa .

Mặc dù mang tiếng khách VIP đi đến đâu cũng được chăm chút từ A đến Z , vậy mà loanh quanh mấy vòng cũng đủ làm tôi mệt muốn chết!

Thế này đủ hiểu người nghèo đi khám bệnh khổ sở đến đâu. Xếp hàng rồi chờ đợi các kiểu .. Đã có bệnh còn khổ đủ đường !!

“Em thấy Hòa An cũng có phòng khám ..” Tôi nhăn mày thắc mắc “Tại sao không cho Trung Kiên tới đó? Chẳng lẽ phòng khám của Hòa An không chất lượng?”

“Ngốc!” Anh trai lật qua mấy tờ giấy in kết quả xét nghiệm của tôi “Bệnh viện này cũng của Hòa An đấy thôi! Hơn nữa còn là nơi gần biệt thự nhà họ Hạ nhất!”

“Ra thế ...”

“Này, em về phòng nghỉ ngơi đi!” Tuấn Anh hài lòng xem hết các xét nghiệm của tôi , gật đầu tuyên thánh chỉ “Đợi Trung Kiên khỏi rồi cùng nhau xuất viện luôn!”

“Em đâu có làm sao mà phải ở đây?” Chỉ là gãy tay thôi cần gì nằm viện chứ? Tôi đây vẫn còn là học sinh , vẫn phải tới trường đó!! “Trung Kiên xuất viện lúc nào thì liên quan gì đến em?”

“Cậu ta là ân nhân của em đó!” Anh trai nói giọng trách móc nhưng ánh mắt lại đầy cưng chiều “Xuất viện Trung Kiên lại về nhà mình , thế là đủ liên quan chưa?”

Trong lòng nổi một trận phong ba cuộn cuộn!!

Tên nam phụ đó không phải anh ta giàu nứt đố đổ vách , tiền tiêu mãi không hết hay sao?? Tự dưng cứ chai mặt đến nhà Tịnh Nhi này ở nhờ là thế nào?? Chẳng lẽ đại gia tộc họ Nguyễn nhà anh ta tình nguyện để con cháu bơ vơ ở ngoài mãi như thế?? Họ không sợ mất mặt hay sao hả???

“Cậu ta nói nhà chưa mua nội thất xong xuôi ..” Tuấn Anh như đoán được thắc mắc thông qua cái nhìn của tôi , nhún vai giải thích “Hơn nữa cậu ta ở một mình , sợ không có người chăm sóc!”

Lại câu hỏi cũ : Tiền chất đồng của anh ta dùng để làm gì? Chẳng lẽ nam phụ này ki bo kệt xỉ đến mức không dám dờ ra một đồng nào để thuê người giúp việc hay sao?

Còn nữa .. Anh ta đến nhà tôi thì ai sẽ chăm sóc? Người làm ? Tuấn Anh? Hay là tôi- kẻ vừa được anh ta cứu một mạng đây??

“Thôi , không thắc mắc nhiều!” Anh trai xoa xoa mái tóc của tôi , dịu dàng dỗ dành “Cậu ta ở đâu thì kệ cậu ta , em lo nghỉ ngơi đi , có lẽ quá trưa Vân sẽ qua thăm em đó!”

“Hừm ...” Vân? Vân nào? “Cô .. chủ nhiệm lớp em đó hả?”

“Ừm ừm ..” Tuấn Anh gật đầu , tự dưng quay mặt đi không dám nhìn thẳng tôi , hai tai của anh zai tiểu thụ đỏ bừng lên “Thế nhớ , anh phải đi đến công ty có việc gấp!”

“Anh ! Anh chạy nhanh thế làm gì??” Tuấn Anh xoay người bước đi không lưu luyến , bóng dáng ngại ngùng như gái mới về nhà chồng “Sao anh biết cô Vân trưa nay đến thăm em? Anh nắm rõ lịch của cô ấy quá vậy???”

“ ... ”

Í hí hí

~Lẽ nào rèn sắt đã thành thép? Kế hoạch mai mối gán ghép hai người này với nhau đã thành công rồi?

Xem tôi lợi hại chưa? Đây là mới chỉ để hai người họ đụng mặt tí , tôi còn chưa nhúng tay vào chút nào đấy nhé!

Cô Vân là chị của Hạ Lam và Hạ Vũ , trước Tuấn Anh và cô ấy đã trao đổi số điện thoại. Cùng là con cái trong gia đình thượng lưu, cách sống giống nhau nên tự dưng có nhiều điểm tương đồng .

Hơn nữa , nhìn là hiểu cô Vân này có tình cảm đặc biệt với Tuấn Anh ca ca . Người nhiệt tình như cô ấy đảm bảo có cơ hội là sẽ tấn công!!

Vậy là tạm ổn !

Coi như bước đầu thành công trong con đường bảo toàn tính mạng cho anh trai tiểu thụ, và tạo cho chính mình một chỗ dựa vững chắc!

.

.
.
Giữ tâm trạng vui vẻ , tôi nhanh chóng tiến vào thang máy. Phòng bệnh của chúng tôi nằm trong khu vip của bệnh viện , thuộc tầng cao nhất.

Cả một tầng lớn chỉ có 4 phòng bệnh lớn nằm riêng rẽ bốn hướng , mỗi phòng có một giường bệnh , chỉ riêng phòng tôi , do yêu cầu của Trung Kiên mà kê hai phòng .

Hành lang dài vô cùng yên tĩnh , không có bác sĩ hay bệnh nhân đi lại. Thăm khám hay gì gì đó đều có giờ cả, nếu bệnh nhân có yêu cầu ngoài giờ , tự dừng sẽ kéo chuông , lúc này mới có người đến. Còn bình thường , hầu như đều giữ không gian thanh tĩnh , phòng nào phòng nấy đóng cửa im ỉm.

“Em bớt quậy đi!” Chưa kịp mở cửa đã nghe thấy giọng Trung Kiên yếu ớt vang lên. Chắc, bệnh viện xin kiểu gì đây? Cách âm quá kém!!

“Em quậy cái gì?” Giọng nữ dịu dàng mang theo vài phần hờn dỗi lập tức phản bác .

Quỳnh Chi đến thăm Trung Kiên sao?

Hmm ~ kể cũng đúng.. Cô nàng yêu thích Trung Kiên như vậy , thấy anh ta bị thế này không bắt chập ở lại khâu đến chăm sóc đã là may rồi. Nói gì đến tới thăm sớm như vậy..

Tôi nên làm gì bây giờ?

Đi vào , tiếp tục nghe lén hay rời qua chỗ khác và không chõ mũi vào chuyện của bọn họ??

Chắc, mình cũng có phải chính nhân quân tử quái quỷ gì đâu. Hơn nữa dạo này bị tò mò quá nhiều rồi , hôm bay phải giải tỏa mới được!

Mình đang bị thương đó , phải tự chiều mình chứ!

Nghĩ thấy có vẻ hợp lý, tôi gật đầu trấn an bản thân sau đó giữ mình đứng cách cửa chính một đoạn , vừa để quan sát hành lang nhờ có người đi đến vừa có thể nghe rõ mọi thứ.

“Em đã biết Tịnh Nhi bị dị ứng nọc ong còn cứ cố trêu chọc em ấy làm gì?” Trung Kiên cười khẩy , nghiêm khắc chất vấn.

Mẹ nó!

Nói kiểu đấy thì chính nữ phụ này bôi thứ đó vào người tôi à??

Sao tự dừng cô ta lại nhằm vào tôi cơ chứ? Có khi nào là do nhìn thấy cái hình nền chết tiệt trên máy Trung Kiên nên nổi cơn ghen hay không???

“Biết? Em không biết!” Quỳnh Chi thấp giọng làm nũng , nghe điềm đậm đáng yêu vô cùng. Tôi mà là đàn ông kiểu gì cũng bị giọng nói của vị này đánh bại!

“Đừng nói dối!” Trung Kiên không khách khí gằn giọng “Còn không phải chính em trước đây cũng chơi trò này với Tịnh Nhi, khiến em ấy suýt chết?”

“Chuyện đã lâu, em quên rồi!” Cô nàng nhẹ giọng, tính mạng người khác bị bỏ qua một cách bàng quan“Mà không phải cuối cùng chính anh đã lao vào cứu con bé à? Nó có làm sao đâu cơ chứ?”

“Sao anh tưởng em đã quên?”

“Hừ, anh còn nói gì chứ? Chỉ là một chút bột phấn với vài con côn trùng , làm gì anh phải sốt sắng như vậy??” Quỳnh Chi giận dỗi nói , xong câu này không khí trong phòng đột ngột rơi vào sự im lặng bất tận.

Ra chuyện mà Tuấn Anh giữ bí mật là chuyện này!!

Trước đây có vẻ không ít lần nữ phụ này lấy Tịnh Nhi béo ngốc của chúng ta ra làm trò chơi rồi!

Bọn họ lại cùng nhau lớn lên từ nhỏ, dù gì cũng có chút tình cảm, nếu vạch trần nhau ra thì thật sự không chút nể mặt. Bảo sao lúc tôi nói với Tuấn Anh có người bôi thuốc dụ côn trùng lên người mình, anh trai lại có phản ứng như vậy.. Ra là đã biết trước thủ phạm là ai rồi!

Nhưng vì sao cô ta lại làm vậy?

Do Trung Kiên để ý đến Tịnh Nhi từ nhỏ hay chỉ đơn thuần là ác ý trêu đùa??

Có thể là về thứ hai..

Nhưng nếu Trung Kiên anh ta không để ý gì đến Tịnh Nhi này thì sao tự dưng lại xả thân ứng cứu??

Quỳnh Chi này cũng đủ độc ác, quả nhiên xứng với chức danh nữ phụ số 1! Biết thân thể Tịnh Nhi dị ứng với nọc ong còn cố tình làm trò đó, khả năng muốn để tôi chết luôn đi là cực kì cao!

Cô ta thật bệnh hoạn!!

“Sốt sắng?” Trung Kiên đột ngột lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh quái dị “Anh dung túng em quá lâu rồi phải không? Nói cho em hay, Quỳnh Chi, có một số người em không được phép động đến!”

“Tại sao chứ hả??” Quỳnh Chi kích động, có vẻ là đứng bật dậy làm đổ ghế rồi. Tôi nghe rõ ràng tiếng khung nhôm rơi xuống sàn thạch anh tạo thành thứ âm thanh sắc bén chói tai “Tại sao luôn là con ngốc xấu xí đó?? Nó có gì hay chứ?? Anh nói đi!! Rốt cuộc em có điểm gì không bằng nó????”

“Em thôi đi! Đừng để anh nhắc lại!”

“Không! Em không thôi!!” Quỳnh Chi ương bướng vặn lại “Anh nói rõ cho em, tình cảm của chúng ta bao năm qua, lẽ nào lại không bằng một con nhóc???”

“...”

“Anh ..” Giọng cô nàng đột ngột trở nên run rẩy “Trung Kiên .. Đừng nói là .. Anh yêu nó??”

*Chuyện này còn phải hỏi nữa sao?

Dưng mà có nàng nào thắc mắc tại sao a Kiên nhà mình phản nguyên tác đi yêu nữ phụ béo ú không ta??

42. Chương 42

Câu hỏi quỷ quái gì vậy???

Thế nhưng không hiểu sao khi nghe Quỳnh Chi hỏi câu này, trái tim non-nớt của tôi lại nảy lên một cái. Tinh thần cũng đột ngột trở nên căng thẳng, tò mò chờ đợi câu trả lời của Trung Kiên.

Lại là một khoảng im lặng thật lâu. Lâu đến mức làm tôi cảm thấy hai chân bắt đầu có điểm tê dại.

Trung Kiên, mau nói đi! Anh .. Anh yêu Tịnh Nhi này sao? Yêu từ khi nào? Khi cô ấy vẫn còn là cô ấy hay khi tôi đã xuyên qua rồi??

Liệu có cơ hội nào cho kẻ thay thế như tôi không??

“Kiên..” Một lúc lâu sau Quỳnh Chi mới tiếp tục, cô nàng nhắc cái ghế đang nằm dưới sàn lên, dịu dàng ngồi xuống “Anh vẫn áy náy chuyện trước đây với Tịnh Nhi hả?”

Chuyện trước đây??

Lại là thứ gì bị nguyên tác ẩn giấu đi nữa vậy??

Đúng là đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác ~ Mà .. Tôi đứng đây phải nửa tiếng rồi chứ ít à, thế mà chẳng có ma nào phát hiện ra! Xem ra mình cũng có tư chất làm thám tử phết đấy, đảm bảo theo dõi đối tượng không bao giờ bị lộ!!

“Chuyện đó đã qua lâu lắm rồi!” Quỳnh Chi bật cười nhìn thái độ của anh ta “Chỉ là trò trẻ con sao anh cứ canh cánh mãi?”

“Tôi không xem đó là trò trẻ con!” Anh ta nói nhỏ , nhưng giọng nói đã bớt đi vài phần khắc nghiệt. Đây, hai người quên luôn câu hỏi kia rồi à?? Trả lời đi rồi hãy nói sang chuyện khác!!

“Chỉ là nhìn một đứa nhóc 10 tuổi tắm thôi mà.. Anh thật sự vì thế mà muốn chịu trách nhiệm cả đời với nó??” Cô nàng bất mãn nói lớn.

Má!

Cái gì cầu huyết quá vậy??

Nam phụ anh ta từng nhìn thấy nữ phụ Tịnh Nhi tắm lúc 10 tuổi, và từ đó anh ta quyết tâm cứu-vớt cuộc đời xấu xí này của nữ phụ bằng cách yêu thương cô ấy???

Đừng có đùa!!!

“Biết vậy lúc đó em chẳng đẩy anh vào..” Quỳnh Chi thở hắt ra , buồn bã thấy rõ. Vậy là có nguyên nhân cả, chính cô ta đẩy nam phụ Trung Kiên đến và giờ thì anh ta đem chuyện này ra làm lý do để từ chối cô ta .. “Kiên ..”

“Em làm trò gì vậy??”

“Nếu bây giờ nhìn thấy thân thể của em ..” Giọng nói của Quỳnh Chi đột nhiên đè thấp , ngọt ngào vô cùng “..Có phải hay không anh cũng sẽ chịu trách nhiệm với em?”

Yên ắng thế là thế nào???

Quỳnh Chi cô ta thật sự thoát y trong bệnh viện để Trung Kiên xem một lần à?? Trời ơi, phòng bệnh này có hai giường nằm đấy nhé , không phải chốn không người đâu mà tự tiện làm như thế!!

Còn tên Trung Kiên điên rồ này nữa, sao anh không từ chối đi?? Im lặng thế là muốn nhìn thân thể cô ta có phải không hả???

*CÁCH !!

Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi đẩy mạnh một cái làm cửa mở toang ra. Do nóng vội nên dùng đúng tay phải , giờ đau đến thấu xương méo mặt.. Cũng đáng, tôi phải ngăn anh ta lại!!

Nhưng cửa vừa mở , khung cảnh trong phòng hoàn toàn không giống như tôi nghĩ . Chỉ có mình Quỳnh Chi ngồi phía ngoài, ung dung cầm điện thoại của Trung Kiên mà bấm bấm gì đó. Nam phụ của chúng ta hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Anh ta đi đâu rồi??

Ninja chắc? Trốn nhanh gói?

“Hi! Chị Quỳnh Chi?” Gãi đầu tỏ vẻ ngạc nhiên, tôi cố gắng nặn ra nụ cười thân thiện nhất với kẻ vừa tới qua suýt hại chết mình. Trong lòng thầm niệm 1000 lần : không thể trở mặt , không thể trở mặt ..

“Ồ, Tịnh Nhi?” Quỳnh Chi giật nảy mình đưa trả điện thoại lên bàn, sau đó rất nhanh liền thanh tĩnh lại , tỏ vẻ dịu dàng thực nữ như cũ “Sao em ở đây? Tôi thăm Kiên hả? Không cần đâu, anh ấy khỏe rồi, chút nữa sẽ xuất viện và về nhà chị ở!”

“Haha.. Vậy sao?” Ngồi xuống giường của mình , tôi đưa mắt liếc qua nhà vệ sinh đang đóng im ỉm. Trung Kiên nhà ta bị Tào Tháo đuổi hay sao?? Đang nói chuyện đòi đi nhà vệ sinh, thật bất lịch sự quá mà!

“Đúng rồi, sao phòng này có hai giường??” Thấy tôi an tọa, lúc này Quỳnh Chi mới hỏi dò, đáy mắt ánh lên mấy tia hốt hoảng “Đừng nói .. Hai người ở cùng nhau cả đêm qua?”

.

.

.

Thắc mắc đó của Quỳnh Chi tôi không có dũng khí đáp lời, cũng không ai có khả năng trả lời cô ấy ngay được, vì giờ thăm bệnh buổi sáng đã kết thúc và người thân của bệnh nhân bắt buộc phải đi ra ngoài.

Nhìn một tập báo để ngay ngắn trên bàn của Trung Kiên, tôi nhàm chán lấy đại một cuốn ra đọc .

Muốn giết thời gian cũng khó nữa! Toàn là báo kinh tế ai hiểu cho được? Mà hiểu cũng vô ích , tôi đâu có quan tâm đến thị trường thế giới đâu!!

Trung Kiên điên rồ này làm gì trong nhà vệ sinh mà lâu vậy? Lẽ nào bị bồn cầu cuốn luôn đi rồi? Cả lúc Quỳnh Chi chào từ biệt cũng không thấy anh ta nói tiếng nào luôn..

Hmm, mà bạn Quỳnh Chi này, tôi đảm bảo bạn ấy không đi đâu xa mà chỉ trực dưới tầng bệnh viện . Đợi lúc nào đến giờ thăm bệnh buổi trưa sẽ chạy lên ngay với nam phụ mặt dày này. Có lẽ định nhân lúc anh ta ốm yếu mà cựa-cắm đây mà, đáng tiếc, ở đây có tôi làm bóng-đèn , kế hoạch của cô ta sẽ không bao giờ thành công!!

“Sao? Đứng mỗi chân hay gì mà vào phòng sớm vậy?” Trung Kiên mở cửa phòng vệ sinh, cười tà hỏi “Sức của em cũng thật khá, đá cửa một cái rung hết cả tường nhà!”

“Tôi mở cửa bằng tay!” Vứt trả đồng báo không có thông tin hữu ích cho bản thân, tôi chỉnh lại dáng ngồi một chút.

“Em định giả ngây gì thế?” Anh ta lau tay ướt vào khăn sạch treo trên giá, sau đó lười biếng nằm lại trên giường “Sợ Quỳnh Chi úp tôi nên sốt ruột nhào vào ứng cứu hả?”

“Hả?? Hả!? Anh nói gì??” Tên này lại bắt đầu ảo tưởng rồi đấy!! “Tôi không hiểu gì hết!!”

“Tôi nói Hòa An mang phim quay ngoài hành lang là biết ngay chứ gì .” Trung Kiên xoay người, tìm tôi sắp báo trên bàn “Đến lúc đó nếu thấy em ngoài cửa thì em mất gì?”

“Mất gì? Tôi chả có gì để mất!”

“VẬY.. Em nghe thấy những gì rồi?”

Trung Kiên hỏi tôi câu này bằng giọng nói trầm ổn , nghiêm nghị. Thế nhưng khi nói anh ta lại không nhìn tôi, thể như anh ta đang e ngại chuyện gì đó vậy.

Anh ta nghĩ tôi đã biết ai là thủ phạm gây hại đến mình và sẽ sinh ra lòng thù hận với Quỳnh Chi sao?

Điều đó có quan trọng không?

“Anh thật sự đã nhìn thấy tôi tắm lúc tôi 10 tuổi hả?” Tôi lảng tránh không nói đến vấn đề của nữ phụ kia, dù sao thì bọn họ cũng đã thân thiết với nhau nhiều năm .. Đến cả kẻ cuồng em gái như Tuấn Anh còn nhìn Quỳnh Chi vài phần , tôi cũng nên nể mặt chứ?

“Phải!” Trung Kiên cười thú vị, bỏ tập báo xuống mà hỏi “Em thấy thế nào? Còn nhớ chuyện này không?”

“ ... ”

“Aiii ~ Không nhớ sao hả?” anh ta có phần thất vọng, ném cho tôi ánh mắt trách cứ, ai oán như cô gái mới lập gia đình bị ông xã bắt nạt “Em đó.. Khi ấy còn gào khóc ầm ĩ, lau đầy nước mắt nước mũi vào quần áo tôi, bắt tôi thề sau này phải cưới em!”

“Còn thề nữa??” Anh làm ơn đi, tả gì mà nghe gớm chết!

“Chứ gì nữa!”

“Anh định thế nào?” Thấy vẻ kiên định xen lẫn đùa giỡn của anh ta, tự đứng trí óc trống rỗng.

Trung Kiên là loại người thật sự sẽ vì một chuyện con con như vậy mà hi sinh hạnh phúc đời mình ư??

Vậy ra bao lâu nay anh ta đối tốt với tôi vì lý do đó..

“Thế nào là thế nào?” Anh ta cười tà “Em có muốn tôi thực hiện lời thề ấy không??”

“Hừ, tôi không thêm lấy kẻ không yêu mình! Đã vậy còn biến thái như anh!!” Tôi bĩu môi, cố gắng che lấp bối rối trong lòng mình “Thế khi này anh thấy gì của Quỳnh Chi rồi? Có phải nếu thấy của cô ấy cũng sẽ lập một lời thề với cô ấy không hả?!”

“A, tôi biết rồi!” Anh ta reo lên khe khẽ “Em vì lo cho đôi mắt của tôi nên mới vội xông vào đúng không hả??”

“ ... ”

“Chỉ là nói đùa cho vui thôi!” Anh ta cao ngạo gật đầu “Nếu cứ thấy thân thể cô nào liền cười ngay cô đó, thì mấy kẻ hay được mời đi xem biểu diễn đồ nội y như tôi đã cười được cả tá vợ siêu mẫu rồi!”

Hay được mời nữa cơ!

Đồ nội y nữa cơ!

Được lắm bạn nhỏ Trung Kiên!

Đúng là đồ nam phụ đáng ghét, thói tha , vạ kiếp chỉ có thể làm nhân vật phụ !!!

“Sao vậy? Giận tôi à???” Anh ta thấy tôi cúi mặt để giấu ánh mắt thì chậm rãi xuống giường tiến đến gần chỗ tôi đang ngồi. Hơi thở nóng ẩm dần dần bao phủ khắp thân thể. Trung Kiên tà mị dí sát tai tôi mà nói, từng luồng hơi thở mang hương bạc hà thoang thoảng quấn quanh khắp da thịt “Nếu em cảm thấy không công bằng .. Thì bây giờ tôi có thể đền cho em! Thân thể của tôi là niềm mơ ước của bao thiếu nữ đấy!”

“Liên quan gì đến tôi??” Hàng tốt cũng không đến lượt nữ phụ ngốc như tôi được dùng mà anh phải quảng cáo cho người khác thêm!

“Cho em xem, vậy là chúng ta hòa!”

Cho tôi xem cơ đấy??

Xem cái gì??

Xem cái gì hả???

Trung Kiên!

Đồ biến thái nhà anh ĐỪNG CÓ QUA ĐÂY !!!!!!!

43. Chương 43

Trưa hôm đó, Trung Kiên phải đến gặp bác sĩ để kiểm tra toàn diện. Một mình tôi ở phòng đang buồn chán hết sức thì cô Vân tới. Cả Hạ Lam Hạ Vũ cũng đi cùng. Bọn họ mang đến rất nhiều thứ, nói là để tạ lỗi với chúng tôi vì đã vô tình gây nguy hiểm cho chúng tôi trong buổi dạ tiệc của nhà bọn họ.

Sau đó Hạ Lam thể hiện tố chất bà tám của mình, buôn dưa lê bán dưa chuột một loạt những sự kiện có tính chất nóng-hổi ở trường ra kể cho tôi nghe. Trường quý sở tộc mà lại, ngày nào chẳng có mấy vụ kinh thiên động địa kiểu như : học sinh A cãi thầy giáo, nam sinh B mua 999 đóa hoa hồng tỏ tình bạn trai nhưng thất bại, học sinh C bao cả nhà ăn sau đó quẹt thẻ phát hiện thiếu tiền .. vân vân mây mây đủ thể loại!!

Ấy thế mà tuyệt nhiên không có ai phát hiện có tiếng rên kì quái trong nhà vệ sinh nữ là sao ta??

Nam nữ chính bao lần tình thú trong đó mà không hề bị phát hiện.. Chắc, đúng thật là làm người ta phải tiếc nuối! Chuyện đó mà đồn ra ngoài, xem em tác giả dùng cách nào để cho hào quang nữ chính tỏa sáng nữa??

“Các em đó, học hành không lo, suốt ngày hóng hớt!” Cô Vân vừa chăm chú nghe chuyện phiếm vừa lớn giọng phê bình. Này, cô đừng có kiểu ghen ghét còn ngại được không hả????

“Chị còn dám nói?” Hạ Lam nhìn coi thường, xem ra bà chị gái hiền lành này trong nhà chẳng có chút uy danh nào hết. Nói thật, tôi mà có cô em gái như Hạ Lam này chắc chắn cũng lép vế! “Hôm qua cũng có một số người, dạ tiệc chẳng lo, chỉ lo yêu đương!”

“Ai chứ??” Hạ Vũ quay ngoắt sang lạnh lùng hỏi.

Trong phòng này có ai chỉ đích danh ai đâu mà bạn nhỏ phải nhột thế? Chẳng lẽ sợ chuyện mình xxx không thành với nữ chính bị phát hiện??

Hừ, mà cũng tài thật, sao tối hôm qua lúc gặp trên hành lang, mặt cậu ta chả có miếng thái độ lạnh lùng cao ngạo nào, mà hôm nay ở ngoài này lại luôn cố tỏ ra cool ngầu lạnh lùng boy thể kia vậy??

Diễn nhiều không sợ liệt cơ mặt hay sao???

“Còn ai vào đây?” Hạ Lam bĩu môi coi thường “Đồng chí chị gái và đồng chí anh trai lên lút hẹn hò ở vườn Tú Cầu! Tưởng em đây không biết à?? Đừng mơ!”

“Anh trai?” Tôi tròn mắt hỏi lại, Hạ Lam lập tức nhìn tôi gật đầu tán thành “Chính là Tuấn Anh nhà tôi??”

“Này, mấy đứa nói với vấn gì đó??” Cô Vân xua tay, hai gò má xinh đẹp đỏ ửng diễm lệ cực kì “Không phải như các em nghĩ đâu!!”

“Bọn em đâu có nghĩ gì..”

“Chị ngại đấy à??”

“...”

Ra là thế!

Bạn hẹn hò bảo sao em gái ngã cầu thang gãy tay còn không hay biết gì!!

Chắc chắc.. Xem ra tình cảm của bọn họ đã tiến triển đến mức chúng tôi không thể ngờ rồi đây!

.
. .
.

Chúng tôi tỉnh dưỡng hai ngày thì được thả khỏi bệnh viện.

Cũng may, vừa tầm sự kiên nhẫn của tôi đã đến mức full rồi!!

Ở chung phòng với Trung Kiên đúng là ác mộng!!!

Đầu tiên đó là chuyện của Quỳnh Chi. Hôm nào cũng đúng giờ vào thăm khám là cô ta xuất hiện, nếu tôi đi ra ngoài để gặp bác sĩ hoặc đi dạo ABC gì gì đó thì còn đỡ, chứ cứ ở trong phòng là chịu đủ ánh mắt lườm nguýt không hề giấu giếm của cô ta.

Quái quỷ!

Gương mặt thì rõ là hiền lương thực đức các thứ các thứ, còn tính cách thì đúng là ác ma không ai chịu đựng nổi!!

Cô ta tới mang đồ ăn bổ dưỡng cho Trung Kiên, sách báo, trò chơi điện tử hoặc vài thứ đồ giải trí linh tinh gì đó. Mặc dù không ít lần anh ta từ chối thẳng thừng nhưng Quỳnh Chi luôn giả ngu không biết. Hào hứng tán công anh ta.

Nhiệt tình như lửa, nung mãi trái tim đàn ông cũng phải tan.

Không biết cảm nhận của anh ta là thế nào??

Tiếp theo, rắc rối chính là bạn cùng phòng Trung Kiên của chúng ta. Anh ta thường xuyên cố ý hoặc vô tình nhắc đến vấn đề đền đáp chuyện vợ vấn lúc 10 tuổi để quấy rối một thú lữ mới có 15 tuổi như tôi. Quả nhiên là đại biến thái mà!

Đã vậy, anh ta còn thường xuyên giả vờ đau đớn các kiểu để sai thương binh như tôi giúp anh ta xử lí một số sổ sách dưới sự hướng dẫn của anh ta. Nói cái gì mà mệt không thể gõ bàn phím, rồi thì tập cái này tốt cho việc em mở quán ăn sau này .. Mẹ nó! Anh mệt không nhắc nổi tay, chẳng lẽ cái kẻ thương binh tay phải như tôi làm được??

Mà dù tôi có làm được , anh cũng không cần kê cầm lên vai tôi, thổi hơi vào sau tai tôi mà hướng dẫn đâu! Có biết thân thể nữ phụ này mẫn cảm lắm không hả?? Hại tôi đây sáng nào dậy cũng phải thay đồ!!!!

Và nữa này .. Tịnh Nhi này vào viện chỉ có duy nhất một người thân là Tuấn Anh đến thăm, bố hờ, mẹ kế và cô em gái tốt-bụng phát huy cực kì tốt phong thái người ngoài, đến cả việc gọi điện hỏi thăm trên danh nghĩa cũng không muốn làm!

Đáng ghét!

Làm hỏng hết hình tượng người bố trong lòng tôi!

Đúng là con người chỉ ngôn tình mới sáng tạo ra được!!

Tịnh Nhi bị ghẻ lạnh là có lý do, thế nhưng, kẻ nắm quyền cả một tập đoàn như Trung Kiên thì tại sao cũng không có ai quan tâm gì hết vậy??

Cả ngày anh ta chỉ lo đối phó với Quỳnh Chi sau đó gây rắc rối cho tôi. Ngoài ra cũng chẳng có ai ngó ngang gì đến nữa ..

Nguyên tác hầu như không nhắc gì đến gia cảnh của nam phụ này cả. Mặc dù anh ta là nam phụ số 1, cực kì đặc biệt trong mạch truyện, thế nhưng tác giả hầu như chỉ miêu tả anh ta đẹp troai sáng lóa thế nào, giải quyết rắc rối ở tập đoàn thẳng tay ra sao, lên giường dùng mãnh thế nào ... Hết! Bố mẹ ông bà họ hàng thân thích gì đó không được nói đến nữa chứ!

Bọn họ thật đáng thương ~~

“Em viết sai rồi!” Trung Kiên vòng tay ra phía trước , đầu cúi sát vào sau gáy tôi , dịu dàng kê cầm lên vai tôi nghiêm túc nói “Lại không tập trung !”

“Này!” Tôi hất vai hòng rũ bỏ Trung Kiên , ngờ đâu tên vô sỉ nào đó híp mắt cười , chẳng hề biết xấu hổ mà đưa hai tay vòng qua bàn, để ở đó một cách hờ hững “Sao anh lại ngồi đây hả???”

Tất nhiên , tôi đã trưởng thành rồi!

Và thiếu nữ trưởng thành sở hữu thân thể mẫn cảm như tôi đây không bao giờ để bản thân bị lợi dụng lần nữa!

Hôm nay, khi Trung Kiên tiếp tục mặt dày nói muốn tôi giúp sửa sang sổ sách , tôi đã kê bàn máy tính giữa giường anh ta và giường tôi, giữ cho cả hai ngồi đối diện nhau. Vậy mà không hiểu tại sao, chỉ vài phút sau đó tên nam phụ này đã có mặt ở phía sau tôi, đưa hai tay đặt lên bàn máy tính, chỉ còn chút nữa là đã ôm trọn tôi vào lòng rồi!

“Ngồi đối diện sao hướng dẫn em được chứ?” Anh ta vẫn tiếp tục hưởng thụ , bàn tay đặt trên bàn khê động đây , những ngón tay thon dài cực kì tinh tế “Có vấn đề gì à? Em ngại sao?? Có phải em thích tôi không mà bị tôi ngồi gần đã xấu hổ đỏ hết mặt vậy??”

“Tôi hỏi này Trung Kiên !!” Gắt gỏng một câu cắt ngang mấy câu hỏi mang tính chất khẳng định của anh ta “Thư ký của anh nghỉ hơi lâu rồi đó, tại sao anh không gọi người đó về hoặc thuê người mới hả? Hướng dẫn tôi mãi anh không thấy mệt sao??”

“Không mệt!” Trung Kiên cười sáng như mặt trời làm tôi lóa mắt phải chớp vài cái cho đỡ cay “Anh thà hướng dẫn em còn hơn thuê thư ký mới! Đỡ tốn kém!!”

Má!

Cái lý do chó chết gì kia??

Anh mà lại sợ tốn kém??

Cái kẻ thuê phòng bệnh viện một ngày bằng cả tháng lương của người khác đang nói là sợ tốn kém?? Đùa vừa thôi, anh bịa chuyện cũng nên đầu tư nơ ron một tý đi!

Đã thế còn nói với cái vẻ mặt thần nhiên kiểu kia ... Bái phục!

“Gọi thư ký của anh về mà làm!”

“Cậu ta đi nghỉ tuần trăng mật ở Hà Lan , phải tuần sau mới về!” Anh ta đột nhiên kéo chùng không khí, vẻ mặt u sầu ủy khuất vô cùng “Tĩnh Nhi .. Nói kiểu gì cũng là anh cứu em một mạng. Như ngày xưa thế này là em phải lấy thân báo đáp cho anh rồi đó, giờ anh chỉ nhờ em gõ hộ mấy chữ .. Vậy mà em đã ...”

“Lấy thân cái gì chứ??” Đừng có chơi trò nước mắt cá sấu với tôi đi!!!!

“Thật đó! Anh xem phim cổ trang đều là như vậy!” Anh ta hớn hở cầm chuột trên bàn, tay tôi vẫn còn ở đó nên tất nhiên là Trung Kiên nắm luôn! “Không tin chúng ta có thể cùng nhau xem qua một chút!!”

“Cái gì hả??” Tôi nhú mày muốn rút tay lại, người này vẫn cố chấp giữ lấy “Anh bảo tài liệu này phải xử lý gấp mà??”

“Ngoan nào!”

Trong phòng bệnh có bật điều hòa, thế nhưng vẫn không xua đi được hoàn toàn không khí lạnh lẽo đến từ bên ngoài.

Khẽ liếc trộm một cái , sườn mặt thanh thoát của Trung Kiên đã ngay sát bên, chỉ cần tôi nhích lên thêm một li, lập tức môi tôi sẽ chạm đến gò má dịu dàng mềm mịn kia .

Ngại ngừng cúi đầu tự sỉ vả bản thân háo sắc N lần , trong lòng chợt nhảy ra suy nghĩ : thật ra , được ở trong lòng người khác thế này cũng không tệ.

Nhất là khi .. Người khác đó chính là Trung Kiên!

*Hihi~ Sao chữ Hà Lan in đậm vậy ta? Nàng nào rep tui cho vui đi :))

44. Chương 44

Sáng hôm sau Tuấn Anh đón hai chúng tôi xuất viện và trở về biệt thự nhà họ Vi. Nghe nói Hạ gia đã thanh toán toàn bộ viện phí , còn muốn cử người đến tạ lỗi và đưa đón chúng tôi để bày tỏ thành ý . Nhưng sau đó vì Trung Kiên ngại thủ tục rườm rà làm tôi mệt mỏi nên đã từ chối hết!

Mệt mỏi thật đó!

Quá mệt ấy chứ!

Đêm hôm qua .. Đúng là kịch tình đầy rẫy!!

Trung Kiên sama sau khi quyết định sẽ nghỉ làm xem phim, anh ta vẫn giữ nguyên tư thế tựa như ôm từ phía sau ấy, mặt dày kê cằm lên vai tôi giả bộ chăm chú chọn phim.

Trong chiếc máy tính đầy rẫy tài liệu và hồ sơ sổ sách đó có chứa một folder đầy những phim , đủ hết các thể loại luôn chứ đùa à!

Anh ta hỏi ý kiến tôi một chút , sau đó vì tôi ít khi xem phim nên đành tự mình chọn lựa. Đó là một bộ phim dài tập cầu huyết đến nỗi làm cho không khí trong phòng bệnh nồng nặc mùi máu chó!

Trời ơi, đúng là thế giới nào cũng có những nhà biên kịch đại tài!

Phim kể về hai chị em gái sinh đôi bị tách ra từ nhỏ , sau đó được hai gia đình giàu có nhận nuôi. Cả hai lớn lên đều vô cùng xinh đẹp nên bị các bạn trong trường quý tộc đem ra so sánh, cuối cùng cô chị được làm hoa khôi vì mái tóc dài dịu dàng thướt tha, còn cô em gái cá tính với mái tóc ngắn bị đẩy xuống vị trí số hai!

Chính vì chuyện này mà cô em gái bắt đầu quay ra ganh ghét chị gái mình vô cùng, liên tiếp tìm cách hãm hại.

Chuyện chưa dừng ở đó, tiếp theo , cô chị bị N fan cuồng theo đuổi nồng nhiệt, còn tìm cách xxx cô trong khi cô đi tập đàn về qua ngõ nhỏ. Mẹ! Đúng là ngu mà, đường lớn không đi , đâm đầu vào đó để bị bọn

dâm tặc trêu ghẹo sau đó lớn tiếng kêu người giúp!! Cũng may nam chính đến đúng lúc ứng cứu, sau hai người vừa thấy nhau đã “Trong lòng như đã , mặt ngoài còn e”. Rồi thì cảm ơn , xin số điện thoại, hẹn hò .. yêu đương thắm thiết.

Cô em gái biết được nên nhảy vào phá hoại , đội tóc giả giống hệt cô chị rồi quyến rũ nam chính lên giường với mình. Chuyện này làm cô chị sốc , bỏ đi.. Cô em có bầu , nam chính phải cưới

Đoạn cuối cô chị có về hay không tôi không đủ dũng khí để xem tiếp! Nếu xem nữa tôi sợ mình thật sự sẽ không kiềm chế được cơn tức mà đập máy!!

Thánh thần ơi!

Vậy mà bạn Trung Kiên khen hay tới tấp! Thậm chí còn có những đoạn làm bạn ấy xúc động đến lặng người!!!

Mẹ! Ngu đến cạn lời thì có!!!

Tôi đúng là không tài nào hòa nhập được với bọn họ!! Căn bản là sóng não không cùng tần số ...

.
. .

Căn biệt thự lớn trống trải, sau khi đưa chúng tôi về Tuấn Anh lại tiếp tục đến công ty giải quyết công việc. Nghe nói dạo này công ty gặp một số trục trặc nên anh trai rất bận rộn.

Anh trai bận rộn, không lí nào chủ tịch tập đoàn như bố hờ lại rảnh rang được, thế nên ông ta cũng không hề ở nhà.

Còn với bà mẹ kế ngàn năm tôi mới đụng mặt một lần thì thôi, tốt nhất là không cần nhắc đến. Dù sao trong câu chuyện này , vai trò của bà ta vô cùng mờ nhạt, chỉ để làm nền cho việc tôn vinh nữ chính có khả năng vượt lên số phận để sống tiếp mà thôi..

Ngọc Nhi giờ này hẳn là vẫn còn đang ung dung ở trường rồi ..

“Anh phải ra ngoài một chút!” Trung Kiên đợi tôi đi tới cửa phòng mới xoay người thông báo “Công ty xảy ra chút chuyện cần anh giải quyết!”

Ồ hay, chuyện của anh liên quan gì đến tôi mà phải báo cáo??

Muốn đi đâu thì đi, ai cấm anh chứ??

“Ở nhà ngoan, khi nào về anh sẽ mua bánh cho em!” Thấy tôi không trả lời mà cứ nhìn anh ta như sinh vật lạ, tư duy thoát tuyến của Trung Kiên lập tức khởi động!

Kiểu này .. chắc anh ta nghĩ tôi đang dỗi vì bị bỏ rơi và tìm cách dỗ dành đúng không???

“Được không? Vào phòng nghỉ chút đi!”

“Anh cứ đi đi!” Tôi mở cửa , đưa mắt nhìn anh ta một cái theo kiểu khinh thường rồi dứt khoát vào phòng “Mặc kệ tôi!”

“Em giận đấy hả?” Trung Kiên cười cười, kéo vạt áo tôi lại “Hay anh ở nhà với em vậy?”

“Liên quan gì mà giận??”

“Hmm~ Sao lại không liên quan??” Nụ cười tà mị vẫn đeo trên mặt anh ta không rời “Thôi thế này đi, nếu em buồn chán, xem nốt phim hôm qua, một lúc là anh về rồi!!”

Khỏi!!!

Phén đi!!!

Thể loại phim đó chỉ có kẻ tư duy thoát tuyến như anh mới thấy thích thú thôi!!!!

.
. .
Căn phòng lớn vẫn gọn gàng sạch sẽ y như cũ.

Chiếc giường king size siêu lớn được trải ga phẳng phiu, chăn gối được sắp xếp theo một cách vô cùng nghệ thuật. Những chiếc rèm cửa quần gọn gàng làm để lộ ra từng khung cửa sổ bằng kính sáng bóng không một hạt bụi.

Hàng giá sách thật dài kê san sát nhau tạo cho căn phòng không khí tĩnh mịch khó tả .

Có lẽ Tuấn Anh đã bảo người làm lên giúp tôi dọn dẹp phòng. Bình thường khi tôi ở nhà đều tự mình làm việc đó , cũng không muốn ai vào phòng mình vì sợ họ phát hiện tôi tích trữ một loạt tiểu thuyết với truyện tranh này nọ.. Chắc, đúng là cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra!

*Cộc cộc cộc!

“Ai vậy?”

“Là tôi!” Giọng nam trầm thấp, lạnh lẽo vang vọng làm tôi nổi một tảng da gà. Không cần mở cửa cũng tưởng tượng ra được đứng phía ngoài đó là một cục đen sì sì! “Đại Việt đây!”

“Có chuyện gì không?” Nghĩ đến khuôn mặt đáng ghét của anh ta, sau đó lấp ghép với chuyện anh ta cố tình bao che cho Ngọc Nhi hãm hại tôi, quả thật tôi không tài nào cho anh ta thái độ tốt được.

Chị đây quả thật có hiền , nhưng đánh bao giờ là thánh mẫu nhé!

“Tôi đến để từ biệt!” Anh ta vẫn dùng cái giọng nói lạnh như băng ấy để trả lời.

Từ biệt sao? Có nghĩa là thế nào? Bình thường Đại Việt cũng thường xuyên bỏ đi làm vài vụ làm ăn này nọ, nhưng sau đó vài ba ngày là trở về .. Lúc đi anh ta chỉ thông báo với Tuấn Anh để anh trai nói lại với tôi mà thôi. Sao hôm nay tự dưng khác vậy??

Anh ta sẽ đi luôn ư?

Có phải .. Do Ngọc Nhi?? Dễ lắm! Nhìn người mình yêu thích dây dưa thân mật với người khác như vậy, kẻ ưa độc chiếm như Đại Việt hẳn là thấy thất vọng và đau lòng lắm.. Nhưng nói thật, cảnh anh ta thấy vẫn còn nhẹ nhàng chán . Thử ở nhà và xem xuân cung đồ như tôi xem, không khéo anh ta còn nhảy ra chém nhau với nam chính ấy chứ!

Cơ mà không phải anh ta vẫn một mực bảo vệ cho Ngọc Nhi đó sao?? Còn nói giúp ..

“Từ biệt?” Tôi nhú mày, phân vân tự hỏi liệu có phải Tuấn Anh đã nói chuyện với anh ta về việc tôi không cần vệ sĩ như anh ta nữa không ta?

“Phải!” Đại Việt nói nhỏ “Phía bên kia có một số vấn đề nên tôi phải đi trong một thời gian dài .. Có lẽ .. sẽ không thể làm vệ sĩ cho cô được nữa!”

Thôi đi!

Làm màu hoài!

Ông toàn lo yêu đương chứ có bao giờ tận hết chức nghiệp vệ sĩ với tôi đâu!???

“Ừm ..” Thôi thì bạn ấy cũng sắp hết lên sàn rồi, tôi cũng nên lịch sự tí chứ nhỉ?

Nghĩ qua nghĩ lại, cuối cùng cũng vẫn lê thân ra mở cửa cho anh ta.

Cạch một tiếng thật nhỏ , cái lưng của Đại Việt lập tức đập vào mặt tôi!

Tên này .. Anh ta nghĩ tôi sẽ nhỏ nhen đến mức không thềm mở cửa cho anh ta sao? Đứng kiêu lạnh lùng boi này thật sự là muốn hại chết người ta mà!

Ừm.. Đúng là hơi có nói quá một chút , vì Đại Việt nhà ta là dân-chuyên-nghiep , phản ứng rất nhanh nhạy, cửa vừa mở anh ta đã biết để nhắc lưng ra ngăn không cho bản thân ngã ngửa về phía sau. Thế nhưng vừa mở cửa đã nhìn thấy tương lai đen sì sì này đúng là chẳng thấy vui chút nào.

“Tĩnh Nhi..” Đại Việt xoay người lại, nụ cười hiếm hoi như hoa Trà đỏ rực nở giữa trời đông buốt giá “Tôi muốn .. Xin lỗi cô!”

“Xin lỗi?” Tôi nhú mày hỏi lại, có chút cảm giác không thực .. Người đàn ông cao ngạo này lại tự thấy mình có lỗi với tôi vì chuyện gì mà đích thân đến đây để xin lỗi?! “Vì sao chứ?”

“Việc của Ngọc Nhi hôm đó tôi đã nói dối!” Anh ta cúi mặt, như ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào mặt tôi “Tôi sai, có lỗi với cô, nhưng tôi sẽ không thanh minh chuyện đó với mọi người!”

Má ơi!

Anh bớt vô lý được không?

Biết mình sai , đến nhận lỗi nhưng nhất quyết không chịu sửa .. Thế có khác nào đâm tôi một cú sau đó xoa cho tôi mấy cái rồi lại đâm tiếp hay không!??

Trung khuỷu quá mức rồi đó nhé!

“Được rồi!” Tôi gạt đầu chán nản, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện vô nghĩa bậc nhất này.

“Coi như tôi nợ cô!” Đại Việt xoay người “Sau này có khó khăn hãy liên lạc với tôi!”

Cuối cùng , anh ta đi khỏi hành lang dài thật dài. Chiếc bóng cao lớn bị bóng tối và ánh sáng giao hòa kéo giãn ra nhìn cực kì thê lương .

Đại Việt thật sự yêu thích Ngọc Nhi, tôi biết. Có thể nói là yêu đến mức điên cuồng và chiếm hữu, chính vì thế khi biết nữ chính hai lòng anh ta mới thất vọng đến vậy. Nhưng thất vọng rồi sao nữa .. Không phải cuối cùng đôi mắt của anh ta vẫn bị hào quang nữ chính làm lu mờ và cố gắng bảo vệ cô ta đến cùng hay sao?

Thật sự bàn tay tác giả vụn vặt đến mức nào đây?

Liệu tôi có thật sự chuyển mình đối nghịch được với số phận đã sắp xếp trước kia hay không!?

“Tĩnh Nhi, con đây rồi!”

“A thầy!” Sư phụ đầu bếp đến ngay sau khi Đại Việt đi khỏi. Nụ cười hòa nhã vương trên môi lập tức tắt ngấm khi thấy tay tôi băng bó thành một thể.

“Tay con bị thương sao?” Sư phụ lập tức tiến đến , đôi mắt màu xám nhạt chớp động “Lý do gì? Mấy ngày này con nằm viện sao? Thầy đã cố gắng liên lạc mà không được..”

“Dạ, con chẳng may ngã cầu thang ..” Xấu hổ cúi đầu, sư phụ đầu bếp lúc nào cũng thế, luôn làm cho tôi có cảm giác ông ấy như người thân của mình vậy.

“Bố con nói con đi chơi với bạn mấy ngày mới về..” Sư phụ bĩu môi , ý khinh thường thấy rõ.

Đi chơi với bạn cơ đấy?

Tuấn Anh nói thế với ông ta hay sao?? Thì ra đây là lý do mà tôi nằm viện bao ngày ông ta không hề đoái hoài gì hết ..

“Thầy tìm con có chuyện gì sao?” Tôi cười nhạt, chuyển hướng câu chuyện một cách nhanh chóng .

“Thầy sắp về Pháp..” Sư phụ rất phối hợp , cùng tôi nói chuyện khác “.. hộ chiếu các thứ đã chuẩn bị xong hết rồi!”

“Nhanh vậy sao??” Tôi ngạc nhiên hỏi lại. Việc này thầy đã từng nói qua với tôi, nhưng không ngờ lại gấp đến thế. Chỉ vài ngày tôi nằm viện, thầy đã chuẩn bị xong để đi khỏi cuộc sống của tôi rồi ..

“Sắp tới Giáng Sinh và Năm Mới ..” Sư phụ cố nở một nụ cười trấn an tôi,nhưng nụ cười ấy vô cùng sâu nảo.

Tôi biết , đã thật lâu rồi người không về quê nhà của mình .

Từ lúc thầy gặp mẹ của Tịnh Nhi này đã nhất quyết bỏ lại quê hương của mình , hết lòng chạy theo tình yêu đầy nhiệt huyết tuổi trẻ ấy. Đáng tiếc, không phải cứ yêu hết mình , moi hết tim phổi cho người ta thấy là sẽ được đáp trả. Mẹ Tịnh Nhi hoàn toàn đứng đưng với mối tình đơn phương của người đầu bếp tài năng, bà bỏ đi lấy chồng .

Điều này làm trái tim thầy tan nát , thế nhưng , khi thấy người phụ nữ mình yêu đau khổ vì cuộc hôn nhân không mấy hạnh phúc , ông ấy còn sầu não hơn.

Sư phụ đầu bếp quyết định ở lại với mẹ của Tịnh Nhi, làm đầu bếp trong nhà chỉ với nguyện vọng có thể làm chỗ dựa tinh thần cho mẹ Tịnh Nhi .

Ngờ đâu .. người ấy yếu mệnh , chẳng sống được lâu . Lúc cuối đời bà đã gọi thầy đến trần trối và xin thầy hãy giúp đỡ hai đứa con của mình khỏi nanh vuốt của kẻ đến sau .

Hiển nhiên , mẹ Tịnh Nhi cũng biết được chồng mình chẳng hề yêu mình ..

Đúng là chuyện tình yêu tay ba tay bốn sắc mùi ngôn tình cầu huyết!

Lúc nghe lén mấy bác người làm có tuổi trong nhà buôn chuyện , tôi còn tưởng đâu là phim truyền hình dài tập chiếu lúc 8h chứ!

“Này Tịnh Nhi!” Thầy nhẹ giọng gọi một câu, kéo tôi ra khỏi những suy tư của mình “Cùng thầy tới một nơi đi!”

45. Chương 45

Lúc chúng tôi xuống dưới nhà chuẩn bị ra ngoài thì Trung Kiên đã trở lại. Anh ta hỏi chuyện qua loa rồi nhất quyết đòi bám theo với lý do muốn làm tài xế cho chúng tôi.

Nhà này thiếu tài xế hay sao mà phải nhờ vả đến cả đại thiếu gia F4 nhà anh?? Đừng có đùa!

Hơn nữa.. không phải anh một đến nỗi tay còn không nhắc được hay sao? Tự dưng hôm nay nhiệt tình đòi ra ngoài thế là thế nào??

Làm ăn không lo .. Toàn lo chơi bời vớ vẩn!

“Nhà hàng A ở cuối đường đúng không ạ?” Trung Kiên lễ phép hỏi thầy một câu, má, anh nói làm tài xế cơ mà, sao lại ngồi phía sau cùng tôi và đẩy sư phụ lên ghế trước vậy???

“Phải rồi!” Sư phụ gật đầu, nhìn qua gương chiếu hậu tôi có thể thấy rõ được khuôn mặt phảng phất ý cười của ông ấy , như kiểu bố vợ vô cùng vừa lòng với con rể vậy đó! “Nó cũng khá có tiếng, người sành sỏi như cậu chắc cũng đã nghe qua?”

“Vâng!” Trung Kiên bỏ qua cái lườm cháy mặt của tôi mà nở nụ cười đúng tiêu chuẩn quý ông “Thầy quá khiêm tốn rồi, trong giới kinh doanh ẩm thực nhà hàng này số hai thì không ai dám nhận số một!”

“Vậy sao?” Sư phụ gật đầu “Tôi không quan tâm lắm nên không biết , đúng là sóng sau xô sóng trước , băng đi một thời gian , không ngờ học trò của tôi đã giỏi đến mức này!”

“Vâng, đúng là tuổi trẻ tài cao..”

Sau , hai người bọn họ còn đối thoại thêm một chút về vị sư huynh mà tôi chưa từng nghe tên hay gặp mặt này. Theo như lời họ thì đây có vẻ là kì tài trong giới đầu bếp. Nếu thầy là kẻ 100 năm mới có một lần thì anh ta chính là ngôi sao 1000năm mới thấy!

Từ trẻ mồ côi đến đầu bếp trứ danh, con đường ấy bình thường người ta phải rèn giũa đến mấy chục năm, thế mà anh ta chỉ trong 2 năm ngắn ngủi đã làm được. Hiện giờ trong tay không chỉ nắm giữ N cái chứng

chỉ và giải thưởng của các cuộc thi nấu nướng mà còn kiêm luôn chức nghiệp đầu bếp của nhà hàng năm sao nổi tiếng nhất thành phố, thậm chí là cả nước!

“Khoa là một thằng nhóc thông minh!” Sư phụ cười dịu dàng, đôi mắt màu xám như suy tư, chăm chú nhìn qua cửa kính xe “Có điều, làm đầu bếp không phải ước mơ của nó!”

“Phải!” Trung Kiên dường như cũng biết rất rõ về người này, nghe cách anh ta nói chuyện mà xem, hình như bọn họ còn là bạn ấy chứ.. “Nghe nói cậu ta đã lấy được bằng rồi.. Đang định đi dạy ở trường học nào đó ..”

“Ừm ..”

Má ơi .. Giỏi vừa chứ!

Đã là kì tài nấu ăn còn lao đầu đi làm giáo viên nữa? Định thông minh hết phần của người khác hay sao hả??

Ông trời!

Sao ông có thể bắt công đến thế ????

Không đợi tôi gào thét xong xuôi, xe của Trung Kiên đã dừng lại ở một nhà hàng lớn vô cùng sang trọng.

Nhà hàng này được thiết kế và xây dựng theo phong cách phương Tây thế kỉ 17. Những mái vòm, những khung cửa sổ kính nhiều màu, những đường nét hoa văn tinh xảo .. Tổng hòa tất cả tạo thành một nét kiến trúc vừa thanh lịch vừa sang trọng.

Bên trong rất rộng rãi và khoáng đạt, trần nhà cực cao với những bức họa tôn giáo vẽ xung quanh đèn trần mỹ lệ làm người xem có cảm giác như mình đang đi lạc vào thế giới nước Pháp cổ xưa. Cầu thang đi lên tầng hai nằm ở giữa sảnh, được trải thảm đỏ và hai bên lan can được treo đầy những hoa hồng leo xinh đẹp.

Bàn ghế gỗ sồi tỏa ra mùi hương dễ chịu, sàn đá hoa cương sáng bóng dịu mắt, những đồ trang trí nhỏ xinh xắn và vài cây hoa cảnh được đặt trong góc phòng .. Tất cả đồ đạc tạo thành một quần thể ôn hòa ưu nhã không nói lên lời.

Hai người đàn ông đi cùng có vẻ đều đã quen với khung cảnh này, chỉ có mình tôi là ít được đặt chân đến mấy chỗ sang trọng kiểu này nên cứ thi thoảng lại ngẩn ra nhìn ngắm. Chắc, bạn Tịnh Nhi biết như vậy là rất xấu, nhưng mà người ta là con nhà nghèo đó! Từ nhỏ đến giờ đã khi nào được tới mấy nơi sang choảnh kiểu này đâu, giờ được đến, tất nhiên là phải nhìn cho đã mắt rồi!

“Sao hả?” Trung Kiên đi ngang bằng với tôi, vì phải ra ngoài nên khi này anh ta đã thay một bộ vest vô cùng lịch lãm, mái tóc đen nhánh cũng được vuốt ngược ra phía sau .. Nhìn qua quyền rũ vô cùng. “Em có vẻ thích phong cách chỗ này ..”

“Phải, rất đẹp!” Tôi gật đầu công nhận. Sau này nếu mở quán ăn, tôi cũng hi vọng mở được quán như thế này nè!!

Nhưng mà như vậy có lo bị nói là đạo phong cách không ta? Rồi nhờ đâu tự dưng dính vào mấy vụ kiện tụng lằng nhằng thì chết mất!

“Em đã thưởng thức như vậy..” Anh ta cười cười, cặp mắt hoa đào khê cong “Chi bằng tối nay chúng ta tới đây đi!”

“Hừ ..” Tôi bĩu môi khinh thường, nhìn xem, nhà hàng Pháp của người ta kiểu gì cũng là chỗ dành cho mấy cặp yêu đương tình tứ, lãng mạn các thứ các thứ chứ đâu phải chỗ để cho đám thanh niên như chúng tôi tụ tập? “Nơi này đâu phải chỗ ăn tối cho nhiều người!”

“Ai nói tôi muốn đi nhiều người!” Trung Kiên nhét hai tay vào túi quần âu, cúi người nói nhỏ “Tối nay .. Chỉ tôi và em!”

“Anh.. Anh điên à??” Đã biết người này thường xuyên làm mấy trò vớ vẩn, vậy mà khi bị anh ta “làm” thật tôi lại không thể giữ nổi bình tĩnh.

Hốt hoảng tránh xa Trung Kiên hai bước , nào ngờ skill hậu đậu và đen đủi vô hạn lại tự động kích hoạt. Tôi vấp chân vào bộ bàn ghế ngay cạnh đó, suýt chút nữa thì ngã sấp mặt. Cũng may có tên nam phụ đáng ghét này kéo tay giúp đứng vững.

Sư phụ đầu bếp đi trước chúng tôi vài bước chân lập tức quay lại nhìn xem tôi có làm sao không , mấy vị thực khách đang tạo nhả hết sức để dùng bữa cũng ngạc nhiên nhìn qua sau đó cúi đầu thảo luận mấy vấn đề gì đó tôi không thể nghe được.

“Dạ .. Con không sao!” Lắc đầu trả lời với sư phụ một câu, tôi nắm lấy tay Trung Kiên đứng vững trở lại. Trong lòng thầm nảy ra N câu thắc mắc, không hiểu tại sao anh ta có thể phản ứng nhanh thế , bỏ tay ra khỏi túi quần chỉ trong một nốt nhạc!

“Hê, lại cứu mạng em lần nữa nhé!” Trung Kiên dương dương tự đắc, xiết chặt tay tôi chẳng kém gì lúc tôi nắm tay anh ta để đứng dậy.

Tên thối này.. Cứu mạng cơ đấy! Anh đã quên chính là là nguyên nhân gây ra cú ngã đáng xấu hổ này của tôi rồi à??

“Tĩnh Nhi, bạc đãi ân nhân là không tốt, tôi nghĩ em nên tìm cách trả ơn tôi đi!”

“Lấy thân báo đáp của anh đó hả??” Tôi hừ mũi, hơi rùng mình khi nhớ đến mấy tình tiết cầu huyết khi xem bộ phim điện rồ đó cùng Trung Kiên “Tôi lấy thân .. Tuấn Anh báo đáp anh được không?”

“Lấy thân chứ không phải người thân!” Anh ta bĩu môi, tự nhiên nắm tay tôi nổi gót thầy đi vào khu nhà bếp “Tôi cũng đâu dám đòi hỏi cao thế , chưa gì em đã tính đến đó rồi! Hay là .. em thật sự muốn lấy thân báo đáp tôi nhưng ngại ngùng xấu hổ nên phải nói tránh?”

“Cái gì??”

“Ừ! Muốn ăn lại đồ cho người !!!”

“Bớt nghĩ vậy!!!”

Không thềm để ý đến anh ta , tôi bước nhanh hơn một chút với mục đích bỏ rơi Trung Kiên. Đáng tiếc , đời không như mơ, nam phụ này chân dài mấy mét, làm sao cô gái xinh đẹp chân dài có hơn mét như tôi địch lại được?

Vậy là dù muốn dù không .. Trung Kiên vẫn cứ đi song song với tôi, bàn tay thể như con đĩa đeo cứng lấy gỡ không ra được.

Cũng tốt..

Tay anh ta rất ấm. Ấm đến mức trong một giây suy tư tôi đã nghĩ , cứ mãi nắm lấy thể này thì hay biết bao.

.
. .

Nhà hàng 5 sao có khác, vào được đến bếp nấu của bọn họ cũng là cả một quy trình đầy gian lao.

Sau khi vệ sinh và mặc đồ bảo hộ hẳn hoi , cuối cùng chúng tôi cũng vào được hang ổ của sư huynh!

Căn bếp rộng rãi nhưng do kê hàng hoạt đồ nên tự dưng làm người ta có cảm giác nó chật hẹp. Từng hàng bàn bếp sáng bóng xếp dài từ đầu đến cuối căn bếp, những tủ đựng bát đĩa gọn gàng, sạch sẽ, bồn rửa bát , tủ lạnh, giá treo đồ .. Một thế giới chuyên nghiệp thu nhỏ! Đồ nhà tôi đã gọi là nhiều, ra đến đây mới biết chỉ là muối đốt inox!!

“Khoa!” Sư phụ gọi lớn, một người thanh niên đang hướng dẫn vài cậu phụ bếp nấu ăn lập tức ngừng lời, ngoảnh lên nhìn qua một chút.

Nhan sắc này ..

Hự!

Ông trời ơi!!!

Giết tôi đi!!!

Tôi trúng tiếng sét ái tình rồi!!!!

“Này! Em đừng có nhìn kiểu đó!” Trung Kiên xiết mạnh bàn tay vẫn đang nắm tay tôi, nhú mồm nói “Người ta không phải đồ ăn đâu!!”

“Liên quan gì đến anh?”

Tay đau nhưng thật sự chẳng ảnh hưởng tí nào đến tâm tình ngắm trai đẹp của tôi. Sư huynh lách qua khỏi đám người, nở một nụ cười quý ông sáng lóa với thầy, nhanh chóng bước từng bước dài về phía này.

Các cụ có câu “Hạc giữa bầy gà”, nói thật, câu này đích xác là để dùng trên người vị sư huynh này đây! Đáng người tiêu chuẩn, anh ta chắc phải cao trên dưới 1m9 mất, đứng cạnh người này làm toàn thể nhân loại đều như người lùn vậy đó. May ra có bạn Đại Việt solo được cùng anh ta ..

Chep, mà sao bọn họ đều cao quá vậy nhỉ? Theo tôi biết thì chiều cao trung bình của nước ta không đến mức ác liệt vậy đâu, nữ có 1m6 còn nam là 1m7. Tịnh Nhi và Tuấn Anh này là con lai Phương Tây nên mới thế. Còn đám Trung Kiên, Tuấn Đạt, Đại Việt .. bọn họ lai cái gì?? Hay là ăn cái gì mà cao dữ dội vậy???

Đấy, thế có điên không, ngắm zai đẹp mà còn phân tán tư tưởng được nữa! Thôi, khỏi cho bà tác giả mượn miệng tả người, quý độc giả chỉ cần biết sư huynh này là mỹ nam là được rồi!!

“Ồ, Trung Kiên?” Sau khi chào hỏi một hồi với sư phụ xong, anh ta mới để ý đến phía này còn hai người. Khoa cười nhếch môi, để lộ chiếc răng nanh nhỏ cực kì có duyên “Hôm nay sao lại có thời gian ghé qua chỗ tôi thế này?”

“Bình thường tôi đều qua đây dùng bữa ..” Trung Kiên cao ngạo ngẩng đầu, chắc, tôi biết sĩ diện của anh to rồi nhưng nói thật anh có vênh thêm vài phát nữa cũng không cao bằng người ta được đâu!! “..Người không có thời gian chính là cậu đó!”

“Cô gái này là ai?” Sư huynh có vẻ chẳng mấy quan tâm đến câu trả lời của Trung Kiên, quay sang phía tôi, ánh mắt có vài phần soi mói, vài phần tò mò.

Người này nguy hiểm!!

Không hiểu sao tự dưng trong đầu nảy ra một câu cảnh báo to uyển cùng hồi chuông inh ỏi.

Tôi khó chịu liếc qua khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của sư huynh, trái tim sắc nữ lạnh đi vài phần, hoa hồng đẹp luôn có gai.. Người đẹp này cũng “gai” không kém!

*Ahihi~ Người ta đàn ông không có gai thì lấy gì ra mà đâm gái??

46. Chương 46

Chúng tôi đứng nhìn nhau mấy giây mà cảm giác như đã qua N thế kỉ. Không hiểu sau chỉ mới bị anh ta nhìn thôi mà tôi đã toát mồ hôi lạnh, cặp mắt đen láy của người này có sức sát thương cực lớn tựa như có thể nhìn thấu tâm can người ta vậy.

Khoa.. Người này rõ ràng không coi Trung Kiên ra gì, và anh ta cũng chẳng ngần ngại thể hiện điều ấy ra mặt. Một kẻ từng là trẻ mồ côi sau đó may mắn được thầy nhận làm học trò, sau đó leo lên làm bếp trưởng nhà hàng năm sao nhờ mấy giải thưởng tại sao lại dám có kiểu thái độ cao ngạo như thế với thực khách?

Dù gì thì Trung Kiên cũng mang danh là nam phụ, và đã là nhân vật được nhắc đến trong hậu cung của nữ chính thì không thể nào tầm thường được .. Thế mà ..

Đã vậy, Trung Kiên còn tỏ ra đã quen với tình cách cao ngạo và khác thường của người này. Bình thường nam phụ của chúng ta chẳng phải cũng ưa sĩ diện lắm sao, giờ bị người ta đường đường chính chính không coi ra gì vậy mà cũng không phản ứng??

Rốt cuộc anh ta là ai?

Thân phận thật sự chỉ là một đầu bếp nhỏ nhỏ??

“Em là ai?” Khoa nheo mắt cười, gật đầu mấy cái như trấn an. Tôi biết, anh ta đang giả vờ! Nụ cười kia còn chưa lên đến đáy mắt đâu!! “Nói đi!”

“Cô ấy là người của tôi!” Trung Kiên hiên ngang đáp lời, vắn cái vể vênh mặt ấy, và vắn cái chiều cao không bằng người ta ấy .. “Cậu không cần để ý!”

“Vậy sao?” Khoa liếc qua bàn tay đang đan vào nhau của chúng tôi, biểu tình trên mặt không hề biến đổi. Quái quỷ, sao tôi cứ để yên cho anh ta nắm tay thế này vậy nhỉ??

Thả tay!!

Mị muốn thả tay!!!

“Người của cậu .. Tôi càng thích!”

“Đừng có đùa giỡn linh tinh nữa!” Sư phụ nhíu cặp mắt màu xám “Con lúc nào cũng ác mồm thế mới vui sao? Không ra dáng quý ông chút nào! Đó là đàn em của con đấy!”

“Học trò mới của thầy?” Sư huynh nhíu mày nhìn lại một lần “Cô tiểu thư nhà họ Vi đó đây ư?”

“Đúng !” Tôi bực mình liếc qua, đừng có chỉ trỏ như thể tôi là kẻ trong chuồng thê! “Chào sư huynh!”

“Ra vậy!” Anh ta gật gù, bất lịch sự đến nỗi không thềm đáp lời “Học trò mới của thầy, người nhà Tuấn Anh và người yêu Trung Kiên! Vị trí không tệ!!”

“Tôi không phải .. Ê, anh làm gì thế??” Chưa thanh minh hết câu đã bị Trung Kiên bịt miệng, đáng chết! Chạy đây đã nhận được lời tỏ tình nào của anh ta đâu mà đã trở thành người yêu anh ta rồi??

Ồ.. Nói kiểu đó nghĩa là Trung Kiên cứ tỏ tình tôi sẽ chấp nhận sao??

Không!!

Không được!!

Mẹ nó, cái trái tim thú lữ chết tiệt này, mày nghiêm chỉnh lại ngay cho bà!!

“Khoa sắp tới sẽ là giáo viên trường con đấy!” Sư phụ cười xoa dịu, dường như thầy cũng đã biết tính cách tên này không giống người rồi nên chẳng nói gì trách móc anh ta cả.

Đời ơi.. Có phải thiên tài nào cũng kì quái vậy không??

“Giáo viên mới à ..” Trái giật giật mấy cái, vài chục dòng chữ xẹt qua trong não nhanh như chớp “..Anh dạy Hóa học???”

“Phải rồi!” Khoa cười nhếch mép, nhìn tôi bằng ánh mắt thương thức “Sao em đoán được? Chuyện này còn chưa được công bố đâu!”

Đoán ư??

Tôi làm sao mà đoán được anh dạy cái chết tiệt gì!!

Chỉ là .. Nam phụ thầy giáo hắc ám... Xuất hiện rồi!!!!

.
. .
.

Sau đó chúng tôi đến phòng làm việc của Đăng Khoa ngồi một chút, bàn luận vài vấn đề. Đa phần là nói đến chuyện tôi muốn mở một cửa hàng ăn thì cần làm những gì, làm như thế nào mới tốt, rồi thì thời điểm khai trương nên để đến lúc nào mới thích hợp... Nói chung là nhiều thứ ngoài sức tưởng tượng của một đứa từ bé đến giờ chỉ quen làm công ăn lương như tôi!

Thế mới thấy, những gì bạn Trung Kiên nói trước đây vẫn còn nhẹ nhàng và tối giản lắm..

Tôi khẽ thở dài, lén lút thấp một nén nhang cho con đường quá độ từ lao động lên nhà tư bản của mình.

Nói vậy cho oai thôi, chứ thật ra , toàn bộ cuộc nói chuyện đều là tôi ngồi đờ một góc nghe bọn họ bàn luận. Khoa và Trung Kiên thậm chí còn xây dựng luôn một kế hoạch chi tiết và danh sách những thứ cần chuẩn bị ..

Không phải tất cả đều là những chuyện tôi không thể hiểu, mà là tôi không có tâm trí để hiểu!! Nam phụ thầy giáo hắc ám, trời ơi!! Không thể ngờ đây lại chính là sư huynh của tôi!!

Theo như những gì nguyên tác kể thì đây gần như là vị nam phụ cuối cùng trong dàn hậu cung của nữ chính, và càng là boss cuối thì càng được tác giả buff ác cho nổi bật.

Anh ta là Trần Đăng Khoa, mẹ nó, lúc đọc đến cái tên này này tôi thật sự muốn nhào đến chửi vào mặt em tác giả vài câu. Có phải em lười nghĩ tên đến mức cùng cực rồi không? Đến cả tên nhà thơ cũng ôm vào được!!

Đăng Khoa này mồ côi cha mẹ , từ nhỏ sống với dưỡng sau đó ông ta thua bạc liền bán anh ta cho bọn buôn nội tạng. Kì diệu thế nào Đăng Khoa lại không chết, đã vậy còn lọt vô mắt xanh của ông trùm và được đào tạo theo con đường mafia đen tối. Trong quá trình gian khổ đó , Đăng Khoa với bản lĩnh thiên tài của mình đã chiếm lĩnh nguyên thị trường ẩm thực trong nước , biến mình từ một đứa trẻ không có gì thành thương nhân thành đạt kiêm thủ lĩnh tổ chức xã hội đen.

Tất nhiên , vì là nam phụ ngôn tình nên anh không thể xấu xa quá được. Chính vậy nên em tác giả đã để Đăng Khoa sau khi lên làm thủ lĩnh Mafia đời thứ N liền tẩy trắng bằng đảng, loại bỏ đám buôn nội tạng và bán người, chỉ làm một số mảng như đất đai, quy hoạch, cho vay nợ .. mà thôi.

Sau khi nếm trải mùi vị thành công quá nhanh và dễ dàng , anh ta đắm ra chán chường cuộc sống hắc đạo đen tối của mình nên quyết định thay đổi.

Thường thì kẻ ở trong tối lâu sẽ thêm khát những nơi tươi sáng. Tuân thủ tâm lý này và đi theo kịch bản nữ chính ở đâu anh bầu ở đó, Đăng Khoa quyết định đi học sư phạm và trở thành thầy giáo!

Với sự thông minh kinh niên thiên bẩm, lại thêm có mối quan hệ rộng rãi với giới thượng lưu nên vừa ra trường anh ta đã được mời về làm việc ở trường quý tộc. Nam phụ này một tay thao túng hắc đạo, thường xuyên làm ăn với đám nam chính nam phụ khác .. Có lẽ chính vì vậy mà Trung Kiên cùng anh ta mới thân quen đến vậy. Nhìn kiểu cách bàn chuyện cũng hòa hợp như đã làm việc này cả ngàn lần.

“Này, em ngây ra làm gì thế?” Trung Kiên khẽ xoay vai, chọc chọc vào bên tay bông băng trắng lớp của tôi , cười vui vẻ “Không cần liếc trộm tôi, cứ đường đường chính chính mà nhìn!”

“Ai thèm nhìn trộm anh chứ?” Tôi bĩu môi, đưa tay bảo vệ bản thân khỏi nanh vuốt của mặt-tường-thành “Ngủ xong hãy mơ!”

“Mọi thứ coi như tạm ổn!” Thầy cũng thở phào, gấp gọn hồ sơ lại “Coi như trước khi đi , ta có thể thấy con trưởng thành!”

“Thầy sẽ không trở lại nữa?” Đăng Khoa nhú mày, bàn tay vô thức xiết lại. Trong truyện lúc nào cũng nói anh ta lãnh huyết vô tình , căm thù nhân loại .. Xem ra chẳng đúng chút nào. Nhìn cái thái độ kia là biết, sư huynh đang lưu luyến không muốn thầy đi!

“Có thể ..”

“Pháp gần như vậy, mọt vài tiếng bay là tới rồi ..” Trung Kiên chuyển sang chế độ hành hạ mái tóc của tôi. Bàn tay to lớn ấm áp của anh ta khẽ khàng di chuyển làm tóc tôi rối bù lên “..Có gì phải buồn thế, khi nào nhớ thầy anh sẽ đưa em đi!”

Tôi buồn mặc kệ tôi chứ!

Đáng ghét!!

Đừng có an ủi tôi bằng cái chất giọng sắc mùi tư bản, tiền đẻ chết người ấy đi!!

“Trung Kiên nói đúng!” Thầy gật đầu hài lòng “Việc quan trọng bây giờ là giúp con làm xong cái này!”

“Chỉ là chuyện đơn giản..” Đăng Khoa xoay xoay mấy tờ giấy trong tay, đôi mắt sâu thẳm cúi xuống để người khác không thấy được cảm xúc của mình “...Thầy không cần bận tâm đâu!”

“Khi nào đi dạy?” Sư phụ gật đầu, có vẻ vô cùng yên tâm “Này, Tịnh Nhi con và Trung Kiên nếu có việc cứ đi trước cũng được, thầy muốn ở lại chơi với Khoa một chút!”

“Dạ..” Thầy à, thầy đang đuổi người đấy ư??

“Ngày mai bắt đầu vào chính thức..” Đăng Khoa trầm giọng, liếc qua phía chúng tôi một cái.

“VẬY.. Bọn con xin phép về trước!” Trung Kiên lễ phép nói, má ơi, anh ta xưng con gọi thầy cơ đấy!! Đúng là vô duyên, rõ ràng là thầy của tôi chứ thầy anh ta quái đâu mà gọi ngọt xớt!

Mà thầy cũng kì quái nữa .. Không thèm chào anh ta luôn kìa! Bình thường chẳng phải thầy vô cùng khát khe trong mấy chuyện này hay sao??

“Tạm biệt thầy!”

“Đi cẩn thận!”

.
. .
.

Cánh cửa bằng gỗ nhẹ nhàng đóng lại, ngăn trở thế giới của hai người với bên ngoài. Người đàn ông Pháp đã luống tuổi khẽ thở dài nhìn qua đứa học trò cưng của mình mà cảm thán.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã hết một đời người.

Dẫu biết vậy mà chẳng hiểu sao vẫn nặng lòng vì những thứ đã qua..

“Đăng Khoa, sau này thầy đi, con phải giúp đỡ Tịnh Nhi biết chưa?”

“Vâng!” Đăng Khoa vẫn giữ chất giọng trầm khàn đáp lời ,trong giọng nói không chứa một chút cảm xúc nào cả “Thầy yên tâm, con sẽ chăm sóc em ấy cẩn thận !!”

47. Chương 47

Ngày mai mới bắt đầu đi dạy?

Vậy là thời điểm khởi đầu của việc nam phụ này lên sàn!

Tôi nhớ không nhầm thì sáng sớm mai,khi vừa tới trường anh ta đã bị đám học sinh cá biệt làm tưởng là học sinh mới, sau đó chúng cưỡng ép anh ta ra phía sau sân trường để làm quen một cách đầy thiện ý.

Vô lý hết sức!

Nam phụ Đăng Khoa này nói trẻ thì đúng là có trẻ, nhưng mà trẻ ra đến hơn chục tuổi thì vẫn không đến mức đâu! Đám học sinh kia thế mà nhìn nhầm được? Đúng là não úng nước, cận thị tập thể!!!

Đã vậy lại được tên nam phụ biến thái, đường đường là bang chủ các loại bang mà mặc kệ bọn học sinh xấc láo dẫn độ ra sau trường .. Không phải chỉ cần nói “Ông đây là giáo viên!!” thì ổn ngay hay sao?? Hoặc là đâm đá thị uy vài phát đi .. Đúng là hết cách cho nữ chính lên sàn nên phải dùng cách này đây mà!

Chuyện là thế này.. Đăng Khoa bị lôi ra sân sau, suýt ăn tẩn thì Ngọc Nhi của chúng ta lúc này vừa cùng bạn thân Trình Phương đi đến căn tin về nhìn thấy. Chẳng biết do thấy trai đẹp bị bắt nạt hay máu anh hùng chó má gì đó trỗi dậy, nữ chính lập tức lao đến nói đỡ cho Đăng Khoa, thành công giải cứu anh chàng.

Đăng Khoa vừa thấy nữ-hiệp Ngọc Nhi xuất hiện đã xác định đây là Eng-Rồ của đời mình, lập tức gim hàng, quyết tâm cưa nàng bằng được. Chẳng hay biết ở phía xa, có một cô gái xinh đẹp vừa nhìn thấy anh ta đã trúng tiếng sét ái tình.

Chính sự xuất hiện của nam phụ này đã khiến cho Trình Phương và Ngọc Nhi trở mặt với nhau hoàn toàn, Trình Phương trực tiếp thăng cấp từ nữ phụ ẩn thân thành nữ phụ ác độc!

Đúng là chỉ chết vì giai!

Bạn với chả bè..

“Suốt này giờ sao em cứ suy tư thế?” Trung Kiên giúp tôi mở cửa xe , đợi tôi ngồi ghế phụ lái xong xuôi mới chạy đến ghế lái của mình.

Quái.. Tôi nhớ rõ ràng lúc đi có tài xế mà ta.. Sao giờ xe cộ lại trống trơn thế này??

“Không..” Tôi lắc đầu, nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của bác tài xế thân yêu.

“Tĩnh Nhi..” Trung Kiên đột ngột tiến sát lại, một bàn tay khê trượt xuống cạnh eo tôi. Lúc anh ta nói chuyện có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở bạc hà thơm tho, ấm áp . Chẹp, anh vừa nhai sing gum xong đây à? Ắn mảnh đáng ghét!!

“Chuyện.. Chuyện gì??” Tôi đưa tay lên cổ thủ bên ngực, người cố gắng lún sâu vào ghế đệm hồng làm giãn tôi đa khoảng cách của hai bên.

Gần thế này .. Nhịp tim của cả hai đều có thể nghe thấy rất rõ.

Thình thịch từng tiếng một, cảm giác như vang vọng cả không gian trong ga ra ô tô vắng vẻ.

Khuôn mặt đẹp trai đến yêu nghiệt của Trung Kiên vẫn dừng ở đó, như thể chỉ cần chúng tôi nhích thêm một chút là chóp mũi cả hai sẽ chạm vào nhau vậy.. Cổ áo sơ mi phía trong áo vest của anh ta hơi phồng lên, nhìn từ trên xuống thấp thoáng có thể thấy được đường cong xương quai xanh gợi cảm, một phần cơ ngực màu cổ đồng săn chắc .. Tôi nuốt nước bọt, trong đầu nhảy ra N suy đoán không hiểu anh ta muốn làm gì??

Tưởng tượng được đủ loại vấn đề, vậy mà nào như bị ngập nước không nghĩ ra rằng , chỉ cần mình đẩy một cái Trung Kiên sẽ lập tức bị hất trở về ghế lái và chẳng làm gì được nữa!!

Trời ơi!

Hoocmon nữ chết tiệt! Mày không nên trào dâng tùy tiện như thế!!

“Em thấy lo sợ vì chuyện đó sao?” Hai hàng lông mi của Trung Kiên chớp động, nhìn gần thế này chúng thật dài mà mượt, đen nhánh như những cánh bướm xinh đẹp ma mị .

“Chuyện đó .. ” Tôi mờ mịt, nuốt nước bọt khan, gần thế này .. Có khi nào sẽ có một nụ hôn như phim không ta?? Nhưng .. Trung Kiên đâu có lý do gì để làm như thế với tôi? “.. Là chuyện gì??”

“Em muốn làm đầu bếp hay muốn làm chủ một cửa hàng?”

“....”

“Nếu muốn làm đầu bếp thì anh có thể mua một nhà hàng cho em làm!!” Anh ta vươn bàn tay đang để gần eo tôi một cái, kéo “xoạch” một tiếng, nhanh nhẹn giúp tôi thắt dây an toàn “Cảm thấy kinh doanh quá áp lực thì không cần phải làm!”

“Hả??” Tôi trở mắt nhìn hành động thuần thực của Trung Kiên. Anh ta giúp tôi thắt dây an toàn xong , lập tức ngồi nghiêm chỉnh trên ghế lái của mình, đôi mắt đẹp nhìn thẳng qua tôi không chút tạp niệm.

Thế ..

Thế là giúp nhau thắt dây an toàn à??

Kiểu này sao quen ghê???

Trời ơi là trời!!

Tôi đã suy nghĩ cái quái gì kia?? Tim tôi đã đập thành thịch vì cái mô típ cũ rích quỷ quái mà ngày xưa cứ đọc truyện là thấy đó! OMG !!! Điên mất!!!

“Haha~ Tai em đỏ!!” Trung Kiên thấy tôi ngây ra thì phá lên cười, hình tượng quý ông sụp xuống triệt để “Tĩnh Nhi! Khai thật đi!! Em vừa nghĩ chuyện gì đen tối đúng không??”

“Thôi đi!!!!!!” Bị nói trúng tim đen chẳng có gì vui cả! Tôi xoay mặt giận dữ nắm lấy dây an toàn thật chặt như muốn tròng trệ nó vậy “Do nóng quá thôi! Anh mau đưa tôi về nhà! Tôi cần nghỉ ngơi!!!”

“Não của em không theo kịp mấy vấn đề khi này , làm việc nhiều quá giờ nó đòi đình công hả??” Trung Kiên ném hình tượng ra sau đầu, cười vui vẻ trêu chọc.

Dám chửi chị đây ngu ngốc? Đã vậy còn là kiểu chửi thẳng mặt này nữa?? Anh đúng là không coi ai ra gì!!!

“Liên quan gì đến anh??”

“Biết làm sao bây giờ?” Trung Kiên mở máy , xoay vô lăng từ từ cho xe ra khỏi bãi đỗ “Tất cả mọi chuyện của em.. Không cần biết em có muốn hay không .. anh đều làm cho nó liên quan đến anh hết!”

“Cái gì?”

“Khi này em đã nghĩ gì hả??”

“Cho tôi về nhà à à !!!!!”

.
. .
.

Tất nhiên Trung Kiên không đưa tôi về nhà. Anh ta quay xe ngược lại và đi tới công viên trò chơi , sau đó dưới sự tài trợ hết mức của anh ta chúng tôi đã cùng nhau thử N trò chơi mà không biết ngán.

Từ đu quay, cưỡi ngựa vòng tròn , đấu tách .. Đến nẩy trò chơi điện tử kiểu như bắn tăng , đua xe , diệt quái vật .. Đều thử qua một lần cho biết!

Đừng nghĩ Trung Kiên nhà ta là đại công tử nhà họ Nguyễn , chủ tịch tập đoàn ABC XYZ nào đó có nghĩa là anh ta chỉ biết cắm đầu vào học hoặc làm việc, với chuyện chơi điện tử Trung Kiên chính là đối thủ đáng gờm!

Trò gì cũng vậy , cứ anh ta động vào là chúng tôi lập tức trở thành trung tâm của sự chú ý. Trung Kiên đi một đường , tự đắc phá kỉ lục hàng loạt những trò chơi có ở đây.

Nam phụ này nổi bật đến nỗi mấy cô gái trẻ thi nhau xì xào bàn tán về anh ta , còn đưa máy ảnh ra liên tục quay chụp, ánh mắt thích thú vô cùng.

Nói thật , cũng may là có tôi đi kèm làm vệ-sĩ bắt đắ dĩ cho anh đấy nhé, nếu không đảm bảo anh sẽ bị đám con gái đó xâu xé đến không còn mạng mà về!

Khẽ liếc qua Trung Kiên một cái, anh ta cười vui vẻ chĩa súng điện tử về phía màn hình , thoải mái bắn tía đám quái đang xuất hiện ngày một nhiều. Người đàn ông trưởng thành mặc một bộ vest lịch lãm , mái tóc đen vuốt ngược ra phía sau càng làm tăng sự chín chắn .. Vậy mà anh ta lại có thể vui vẻ như đứa trẻ con , hào hứng chơi trò chơi điện tử.

Bình thường đều là nhìn Trung Kiên lịch sự quý ông , hoặc mặt dày đùa giỡn , hoặc nghiêm túc làm việc .. Tôi thật sự không ngờ , con người anh ta còn tồn tại một mặt tính cách trẻ con thế này.

“Thế nào?” Trung Kiên trả lại đồ về chỗ cũ , lấy khăn ướt lau qua tay , vênh mặt hỏi tôi “Tôi chơi khá chứ hả?”

“Tạm thôi!” Tôi bĩu môi đáp lời, tâm trí lúc này đang bay bổng ở chỗ mấy cô gái phía sau .

Nãy giờ bọn họ vẫn lén lút bám theo Trung Kiên ,thậm chí có người còn công khai liếc mắt đưa tình với anh ta. Và song song với động thái đó, kẻ đồng hành là tôi đây dĩ nhiên ăn mấy quả lườm cháy mặt.

Tôi đâu có làm gì??

Đừng nhìn nữa đi !!

“Không chơi nữa!” Trung Kiên tháo áo vest , khoác trùm nó lên người tôi “Chúng ta đi ăn!!”

“Này, tránh ra!” Tôi né người khỏi vòng tay của anh ta , cảm giác hai má nóng đến bốc lửa. Trung Kiên vẫn giữ tay trên vai tôi , nhẹ nhàng đẩy đi trước ánh mắt tập trung của bao người.

Anh ta sợ tôi lạnh sao?

Cái kẻ chỉ mặc mỗi sơ mi đang lo đùa trùm trong trùm ngoài như tôi lạnh đấy!

Đúng là ngốc mà!!

“Thôi nào..” Trung Kiên nói nhỏ vào tai tôi, giọng nói trầm tĩnh nhàn nhạt, nửa ngọt ngào nửa nài nỉ “Em không thể dụ dăng với tôi một lần ư?”

“Anh ...” Tôi lúng túng , cuối cùng vẫn không nhịn được mà hất tay anh ta ra “Tôi.. Tôi xếp hàng mua kem! Sẽ mua cho anh một que!”

“Này, để tôi đi..”

Không cần!!

Tôi đang muốn trốn anh , làm sao để anh đi được chứ?

Trung Kiên, anh không cần dụ dăng với tôi!!

Nhưng .. Anh ta ôn nhu hay có tình cảm với tôi thật thì sao chứ? Điều ấy có gì xấu??

Tôi bánh bèo hết sức rồi đấy!

Tịnh Nhi, nói xem , mày thích anh ta , anh ta cũng thích mày .. vậy thì có gì mà không cho nhau cơ hội??

Đúng đó!!

Chúng tôi đều đã là người trưởng thành rồi, đâu phải trẻ con mà dây dưa mãi được? Nếu còn vướng bận trong lòng , chỉ cần hỏi xem anh ta ưa thích bây giờ là con người của tôi bây giờ hay trước kia, hoặc giả vui vẻ , có thể kể luôn cho anh ta chuyện tôi xuyên thư rồi xem phản ứng anh ta như thế nào..

Nhưng trước hết .. Phải làm rõ tình cảm của Trung Kiên với tôi cái đã .

Anh ta là thích đơn thuần hay là .. yêu Tịnh Nhi này đây??

48. Chương 48

Cầm mấy que kem trên tay , cảm giác hạnh phúc như vừa được thông náo xong vậy đó .

Chỉ có mỗi vấn đề thích hay không thích , thích bây giờ hay thích trước kia .. mà làm lố đến tận 4 mấy chương rồi. Tôi ngày xưa ngốc nhưng cũng đâu có chậm tiêu đến mức này! Đừng là ở lâu cùng đám người tư duy thoát tuyến , tự dừng cũng bị ảnh hưởng mà ..

Mùa đông ăn kem là thích nhất , không biết Trung Kiên đại ca có sở thích này không .. Kệ đi, đã mua rồi là phải ăn! Trước đây khi tôi và Hạ Lam đến chỗ này chơi mỗi đứa đều phải chiến đấu 2 cây liền.

Kem ở đây cứ phải gọi là đặc sản!

Thứ nhất là do hương vị thơm mát , ngọt ngào đặc trưng.

Thứ hai là do nó lớn!

Một cây kem mà tầng tầng lớp lớp những N viên. Xanh đỏ hồng đủ loại màu xếp chồng lên nhau cực kì bắt mắt, chỉ nhìn thôi đã muốn ăn rồi!

“Anh trai!” Giọng con gái vui vẻ vang lên , vừa đi vắng có mấy phút đã có gà nhào đến làm quen rồi. Đúng là nam phụ có khác , sức hút kinh người gớm.. “Này, anh đẹp trai à!!”

“Cô gọi tôi?” Trung Kiên nhú mày xoay người lại, vẻ mặt dịu dàng khi nãy lập tức biến mất , thay vào đó là vẻ mặt nửa lịch sự nửa xa cách.

“Phải đó!” Mấy cô gái vui vẻ đi đến, xem vẻ ngoài , có vẻ bọn họ là sinh viên đại học “Anh có thể cho em hỏi khu vui chơi trong nhà ở đâu không?”

“A được!” Trung Kiên thể hiện rất tốt bản lĩnh quý ông của mình. Tao nhả vế đường cho hươu chạy xong xuôi còn đứng qua cười mỉm một cái vô cùng giả tạo!

“Anh tốt quá ..” Mấy cô gái nhỏ nhao nhao khen tặng , xúm xít cười nói như thể đã thân quen từ lâu “.. Có thể cho em số điện thoại không? Chúng ta giữ liên lạc , sau này em còn muốn mời anh đi uống nước để cảm ơn!”

“Không cần đâu!” Trung Kiên nhìn thấy tôi đứng phía xa, anh ta xua tay khách khí từ chối “Bạn gái tôi sẽ ghen! Đưa anh xách giùm cho, Tịnh Nhi!”

“Ai là bạn gái anh?” Tuy nói vậy nhưng giọng điệu của tôi chẳng có chút hung hăng nào cả. Ý lại đưa kem cho anh ta cầm, chậm chạp đi tới .

Trung Kiên thấy tôi như vậy, chỉ cười cười sau đó cũng vui vẻ nối gót theo.

“Bạn gái?” Mấy cô nàng đứng gần đó thì nhau xì xào “Có phải không? Nhìn như cách nhau năm sáu tuổi!”

“Phải đó, hay là anh em? Nói vậy để lừa tụi mình?”

“Chắc, trai đẹp giờ thật hiếm, nếu có cũng là hoa đã có chủ!!”

“Xin số thật khó khăn!”

“Con đường sắc nữ gặp ghen khó đi.. Aiii ...”

.
. .
.

Lúc chúng tôi trở về trời đã tối muộn.

Vừa bước chân vào đến phòng khách đã thấy vạn điều kì lạ!

Thứ nhất là việc cả nhà ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau , bố hồ uống trà , mẹ kể rót nước , Tuấn Anh ăn bánh ngọt .. Mỗi người một việc hòa hợp bất thường!

Thứ hai là sự xuất hiện của vài ba vị khách đáng tuổi ông bà bố mẹ tôi đang nghiêm túc ngồi ở hàng ghế đối diện với gia đình tôi.

Và cuối cùng, đó là sự hòa hợp bất thường của hai nhân vật nữ chính và nữ phụ : Ngọc Nhi - Quỳnh Chi!!

Thế là thế nào??

Theo đúng nguyên tác không phải bọn họ sẽ đối nghịch nhau, mặc dù không thể hiện rõ ràng ra mặt nhưng cũng chẳng bao giờ cùng nhau ngồi nói chuyện hòa thuận thế này sao??

Lẽ nào gió đã xoay chiều??

Thôi .. Phải rồi!!

Bọn họ vốn dĩ đối đầu nhau là vì Ngọc Nhi và Trung Kiên có mối quan hệ khó nói, trong khi Quỳnh Chi lại mê đắm anh chàng nam phụ này. Nhưng bây giờ Trung Kiên lại chẳng có dính líu quái gì đến Ngọc Nhi mà lại dây dưa với tôi!

Quỳnh Chi tất nhiên sẽ chuyển phông sang đối đầu với tôi, còn Ngọc Nhi lại ghét bỏ tôi như vậy ... Có chung một mục tiêu thế nên chuyện bọn họ thân thiết với nhau cũng là dễ hiểu..

“Kiên! Anh về rồi!!” Quỳnh Chi đang lười biếng ngồi ở salon nói chuyện cùng Ngọc Nhi, thấy chúng tôi bước vào lập tức vui vẻ chạy đến . Hiên nhiên, thấy nam phụ thì mừng rỡ, còn thấy tôi thì căm hờn.. Mình đúng là số khổ! “Anh đi đâu mà điện thoại cũng không cầm, người ta gọi bao nhiêu cuộc rồi đó!”

“Bố mẹ?” Trung Kiên không mấy phản ứng với sự nhiệt thành của Quỳnh Chi, nhíu mày nhìn qua “Ông bà nữa? Sao mọi người đều ở đây??”

“Con còn biết chúng ta là ông bà của con??” Quý bà ngồi góc trong đưa tay chỉnh lại tóc, cao giọng chất vấn “Đây là đứa nhóc nào?”

“Dạ..” Cảm nhận được ánh mắt nóng như lửa của mấy vị phụ huynh đang bò trên người mình, tôi không tự chủ được, run giọng trả lời “Chào ông bà, chào hai bác, bố mẹ, anh trai , chị ...”

Hà hà à à

~~

Mệt quá, chào thôi cũng đủ hết hơi rồi!!!!

“Nó là Tịnh Nhi , bà không nhận ra ư?” Ông của Trung Kiên chỉnh lại kính trả lời “Cũng đã 5 năm rồi chúng ta không về nước, cháu đã lớn thế này rồi!”

“Tịnh Nhi đó ư? Mau qua đây ngồi với bác nào!” Mẹ Trung Kiên ném ánh mắt trách cứ con trai mình , sau đó dịu dàng kéo tôi ngồi chống bên cạnh “Lớn lên thật đẹp! Con nói xem có đúng không Quỳnh Chi?”

“Dạ..” Quỳnh Chi nhếch môi, nụ cười vui vẻ lập tức được vẽ ra hoàn mỹ “Thật sự rất đẹp! Khác hẳn hồi nhỏ, vừa béo vừa lùn , tròn xoe luôn!”

“Hahaha~ Đúng đúng...”

“Trung Kiên mau qua đây!!”

Ngồi giữa bác trai và bác gái , tôi như thể con thỏ nhỏ bị hổ bắt được không cách nào chạy trốn, cũng không dám động đậy nửa li.. Nói chung là thống khổ vô cùng!

Thì ra gia đình của Trung Kiên đều sống và kinh doanh ở nước ngoài. Chẳng qua chi nhánh bên này có vấn đề nặng nên anh ta mới trở về để xử lý mọi việc, đến nay cũng đã coi như ổn định được toàn bộ. Sau đó đáng lẽ Trung Kiên phải trở về nhưng anh ta lại quyết tâm một đi không về, đã vậy còn bị ong đốt đến nỗi sốc phản vệ phải vào viện nằm.

Gia đình họ Nguyễn này chỉ có mỗi một anh quý tử thôi, nghe tin đó làm sao họ ngồi yên được chứ? Vậy là ... Trong thời gian ngắn nhất , bố Trung Kiên đã xử lý toàn bộ vấn đề kiện các kiểu, giao lại tập đoàn bên kia cho chú của anh ta xử lý và đưa toàn bộ gia khuyến về nước, quyết tâm tìm con trai!!

Có lẽ đây chính là lý do mà lúc nằm viện không có người thân nào ngoài Quỳnh Chi đến thăm anh ta ..

Vậy mà tôi còn tưởng nam phụ này cũng bị thảm như mình..

“Thằng nhóc này, lớn như vậy rồi mà còn không biết gì cả!” Bà Trung Kiên lớn tiếng trách mắng, nhưng ánh mắt lại không giấu được sự yêu chiều. Chuyện, cháu út nhâm mà lại, không chiều thì đúng là chuyện lạ! “Ồ đây làm phiền nhà cô chú đã lâu như vậy..”

“Không có ! Tuyệt đối không phiền!” Bố hồ vui vẻ đáp lại, giọng điệu dịu dàng kính trọng mười phần.

“Cháu nói anh ấy chuyển qua nhà cháu hoặc mua chung cư..” Quỳnh Chi nũng nịu nói, vừa nói vừa nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh bà. Bà có vẻ cũng rất yêu thích nữ phụ này, lập tức nhích ra nhường chỗ “.. Vậy mà anh ấy không chịu, nói cái gì mà ở không quen!”

“Không quen chỗ hay không quen người?” Mẹ Trung Kiên liếc qua tôi một cái đầy thâm ý, câu này vừa nói ra lập tức khiến không khí trong phòng đông cứng lại.

“Mẹ!” Trung Kiên nhanh chóng giải vây cho tôi khỏi ánh mắt của mọi người “Về đột ngột thế này, mọi người tính ở đâu?”

“Nhà họ Nguyễn thiếu nhà để ở hay sao??” Ông cau mày, bất mãn nói “Chúng ta ở biệt viện bên đường X, cháu nên thu xếp để chuyển về đó đi!!”

“Cũng đâu có đồ đạc gì nhiều?” Quỳnh Chi vui vẻ nhìn qua tôi “Tốt nhất là nội trong hôm nay anh hãy về nhà đi!”

“Đúng đó, làm phiền nhà cô chú mãi cũng đâu được..”

Trung Kiên khẽ liếc qua tôi một cái, đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhuộm một nỗi niềm không tên kì lạ.

Anh ta chuẩn bị chuyển khỏi đây sao??

Nhưng Trung Kiên chỉ vừa mới trở về sau chuyến công tác dài ngày thôi mà, đâu phải anh ta ở lì nhà tôi cả mấy tháng mà gọi là phiền?

Biệt viện ở đường X?

Đường X ở đâu? Có xa đây không? Nếu anh ta chuyển đi rồi, với lịch học của tôi và lịch làm việc kín mít của đại tổng tài anh ta .. có phải hay không rất lâu chúng tôi mới có thể gặp nhau một lần?

Như vậy ..

A!

Trong lòng trống trải quá đi mất!

Tự dưng có cảm giác rối loạn không biết nên nói gì tiếp theo..

49. Chương 49

Sau đó gia đình Trung Kiên từ biệt mà không ở lại dùng cơm tối. Nam phụ này dù muốn hay không cũng phải theo sự hộ tống của ba người phụ nữ mà theo họ về nhà lập tức!

Mọi người trong gia đình tôi, bao gồm cả nữ chính đều trở về phòng ăn chuẩn bị ăn tối. Những món ăn thịnh soạn có lẽ đã được làm sẵn từ khá lâu, vì đã nguội đi không ít nên người làm trong nhà buộc phải đem đi hâm nóng lại.

Tôi lén lút đi ra cửa chính, ngăn người nhìn chiếc ô tô của nhà họ Nguyễn đang dần dần phóng ra phía cổng, ánh đèn ô tô le lói khẽ chớp tắt trong bóng tối u uất. Thở dài một tiếng, thật sự không muốn ăn gì nữa.. Nỗi buồn vu vơ chiếm cứ tâm hồn làm trái tim tôi uất nghẹn. Cảm giác như mình vừa để tuột mất thứ gì đó trong tầm tay vậy.

Đâu cần suy nghĩ như thế đúng không?

Chỉ là anh ta về nhà anh ta , thời gian gặp mặt ít đi một chút thôi mà. Trước đây không phải chúng tôi đã từng không gặp nhau cả tháng trời và chỉ liên lạc qua điện thoại đó sao? Bây giờ cũng thế.. đâu có khác gì..

KHÔNG!!!

CMN!!!

TÔI KHÔNG THỂ TỰ LỰA DỐI MÌNH THỂ ĐƯỢC!!!

Bạn Trung Kiên nhà mình đang đi chung với nữ phụ nguy hiểm nhất truyện, và nữ phụ này còn mê đắm anh ta nữa đó!!!

Trời ơi!!

Tôi biết tôi đang tưởng tượng chuyện điên rồ gì!!

Tôi đang sợ hãi Trung Kiên bị Quỳnh Chi cướp mất đây mà!! Chúng tôi.. Chúng tôi đã là gì của nhau đâu ngoài một mối quan hệ mập mờ không rõ yêu hay thích..

Sự mập mờ này làm tôi khó chịu..

“Em buồn sao?” Trung Kiên từ phía ngoài chậm chậm đi bộ trở vào. Áo giắc của tôi à?? Không phải anh ta vừa cùng gia đình lên xe đi về rồi ư? Tự dưng xuất hiện ở đây là thế nào???

Áo giắc!!

Nhất định là mình mệt quá nên lú lẫn rồi đây mà!!

“Em đi đâu vậy?? Giận tôi??” Trung Kiên nắm lấy cổ tay tôi, cảm giác chân thật cực kì. Sau đó, với một sức mạnh bá đạo anh ta xoay người, ép tôi vào cánh cửa gỗ lớn nặng nề, khuôn mặt đẹp khê cúi xuống làm hương bạc hà quẩn quanh “Này Tịnh Nhi, nếu em chịu hôn tôi một cái, tôi sẽ xem xét không rời khỏi đây nữa!”

“ ... ”

Một nụ hôn ư??

Sao tôi lại có cái thể loại ảo giác này??

Trời ơi!!

Mị biến đổi rồi!!

Mị đã trở thành sắc nữ rồi!!

“Tịnh Nhi, ăn tối.. ” Tuấn Anh đi từ phòng ăn ra ngoài , cũng chiều gọi lớn “Ủa.. Trung Kiên, cậu quay lại làm gì đó?”

“À, quên đồ!” Trung Kiên nhanh chóng buông tha cho tôi, sau đó lúc bàn tay rút-quần về còn tiện thể vỗ vỗ má tôi mấy cái “Quay lại lấy!”

Ừ.. Là thật? Không phải ảo giác!!!

May quá, vậy là tôi không phải sắc nữ, chỉ có anh ta là biến thái thôi!!

Dám đùa tôi như vậy!? Tên đáng chết này.. nếu tôi mà thật sự hôn anh , liệu anh có dám bắt chấp hết mà ở lại đây không??

“Đồ gì mà quan trọng vậy??”

“Em gái cậu!!”

“Haha ~ Muốn chết à??”

“Thật..”

Tôi nhanh chóng né khỏi đó, nhanh như cắt chạy trốn khỏi màn đối thoại vô nghĩa sắc mùi thuốc súng của bọn họ. Một tên cuồng em gái, một tên thì vui vẻ đánh vào điểm yếu của người kia.. Đánh qua đánh lại, không khéo mình dính đòn! Thôi, tốt nhất né xa!!

Hơn nữa.. Nếu thật sự ở đó, tôi không biết nên đối diện thế nào với Trung Kiên mới tốt.

Tâm trạng của thiếu nữ đang yêu .. Tệ thật!

.
. .
.

Bữa ăn bắt đầu không lâu sau đó, tôi chăm chú ngồi nghe bọn họ nói một số vấn đề liên quan đến gia đình Trung Kiên, rồi bàn bạc đến bữa-cơm-thân-mật mà gia đình Trung Kiên đã mời nhà tôi đến dự nhằm cảm ơn sự đón tiếp nhiệt tình.

Dự kiến bữa tối này sẽ chỉ có ba gia đình, đó là nhà Trung Kiên , nhà Quỳnh Chi và cuối cùng là nhà tôi. Nói thì vậy, nhưng thế nào dịp này cũng có nam chính và vài nam phụ khác xuất hiện cho xem. Xê đi xê lại bọn họ đều quen biết nhau, hơn nữa nếu còn không để đám người đó xuất hiện trở lại, sợ là độc giả sẽ quên bống họ mất!!

Như vậy thì quá phí công xây dựng hình tượng lúc đầu!!

“Con thấy sao Ngọc Nhi?” Bố vui vẻ hỏi, hôm nay tâm trạng ông ta có vẻ đặc biệt vui “Đã quen chưa?”

“Dạ, cũng bình thường thôi ạ!” Nữ chính ngọt ngào đáp lời, vẻ mặt thánh thiện tựa thiên thần đáng yêu không bút nào tả xiết.

“Con thật thông minh!” Mẹ kế gật đầu tán dương hết lời “Con gái, việc như vậy tốt nghiệp cao học còn khó đảm đương, vậy mà con còn thấy nó bình thường ..”

“Đúng đấy!” Bố hờ cũng cười phụ họa, gật đầu vừa ý hết sức.

Ủa?

Chuyện gì vậy ta??

Sao tôi mới đi viện có mấy ngày về mà gia đình đã thay đổi chóng mặt thế này?? Rốt cuộc lúc tôi đi vắng, em tác giả đã buff thêm skin gì cho nữ chính vậy hả????

“Có việc gì thế ạ?” Tôi dừng đũa, lấy khăn học cách lau miệng tao nhã của Ngọc Nhi .

“Ngọc Nhi đến công ty của gia đình giải quyết một số chuyện!” Tuấn Anh đáp lời, tuy thái độ có lạnh lùng nhưng giọng nói lại xuất hiện vài phần trọng dụng nhân tài “Bắt đầu từ hôm em đi viện đó!”

“A..” Ra vậy!!

Mẹ nó!

Hack à???

Mới có 15 tuổi mà đã giải quyết việc ở công ty cái mọe gì??

Tuổi này tha không phá hoại thì thôi, làm việc.. Còn làm giỏi hơn người có chuyên môn đã tốt nghiệp cao học??

Buff cũng vừa phải thôi mới có cảm giác hiện thực chứ, quá tay thế này là hơi bị lố rồi đấy nhé!!

“Con xem đi, em gái con hoàn hảo như thế...” Bố hờ không nhận được vẻ ngây ngô của tôi, nghiêm khắc lên tiếng “.. Học hành luôn đứng top, làm việc thì cẩn trọng , nghiêm túc , luôn luôn hoàn thành, gia chánh càng không phải nói .. Đã vậy còn xinh đẹp dịu dàng , đối nhân xử thế không ai chê nữa lời .. Còn con thì thế nào?”

“Kìa .. sao mình nói con thế?” Mẹ kể ngăn lại bằng cách gấp đồ ăn vào bát của bố hờ, ánh mắt liếc nhẹ về phía tôi có mấy phần kiêu ngạo.

Kiểu như ngầm nói với tôi rằng : mày chả là cái gì trong nhà này!

“Tịnh Nhi chẳng thế nào! Mà cũng chẳng cần thế nào hết!” Tuấn Anh cau mày, lạnh lùng phản bác “Em vẫn còn nhỏ, việc nên làm bây giờ là học tập cho tốt!”

“Hừ, thế Ngọc Nhi học không tốt?” Bố hờ thấy Tuấn Anh bất mãn cãi lại, lập tức bực bội. Lần này thì hai mẹ con Ngọc Nhi không lên tiếng nữa, để mặc hai người đàn ông trong gia đình văng vẳng nhau nẩy lửa “Hơn nữa theo ta thấy thì Tịnh Nhi học hành cũng chẳng ra gì đâu! Lớp cuối bảng, còn chưa bao giờ đứng đầu lớp nói gì đến so thành tích với cả trường?”

“Mình à, học giỏi đâu phải tất cả..” Mẹ Ngọc Nhi mỉm cười dịu dàng lên tiếng can ngăn “Trước đây em học thật giỏi, kết quả thế nào? Còn người ta đâu cần học hành gì lại thế nào??”

“ ... ”

“Thứ quan trọng chính là cưới được một chàng trai yêu mình thật lòng!”

Không khí trong phòng ăn đông cứng!

Ai nấy đều nửa ngạc nhiên nửa sững sờ nhìn qua phía bố hờ và mẹ kế. Dù là đứa ngu ngốc cũng đoán được ý gì ở trong câu nói đó của bà ta! Đây chính là gián tiếp trách móc chuyện trước đây bố hờ phụ bạc bà ta đi lấy người khác!

Đã vậy còn kiểu như vô tình tự tôn vinh mình và hạ thấp người khác, tất nhiên đối tượng bị bà ta hạ thấp ở đây không ai khác chính là mẹ Tịnh Nhi này đây!

Hừ, không phải còn chửi xéo chúng tôi nữa đấy chứ? Kiểu mẹ ngốc sinh ra con cũng ngốc theo , vô dụng , cả ngày chỉ biết quần chân đàn ông mong lấy được chồng tốt ... Vân vân và vân vân !

Mẹ nó, càng nghĩ càng thấy ý tại ngôn ngoại, đừng có chơi chữ nữa đi, đáng ghét!

“Dì im đi!” Tuấn Anh là người đầu tiên phản ứng , anh trai bình thường hiền hậu dịu dàng , bản lĩnh quý ông đây mình là thế. Hôm nay hoàn toàn không chú ý hình cmn tượng gì nữa , đứng phắt dậy gạt tay một cái, chén đĩa trước mặt lập tức rơi đầy trên thảm sàn phòng ăn.

“Ồ ..” Mẹ kế hốt hoảng đứng dậy, bố và Ngọc Nhi thì bình tĩnh hơn, cả hai nhìn qua Tuấn Anh một cái sau đó lâm vào trầm tư “Dì .. Dì nói sai sao?”

“Hừ, sai hay không..” Anh trai lạnh lẽo đáp, đôi mắt hạnh khê híp lại thành một đường khinh miệt “..Chẳng lẽ người thông minh như dì lại không biết?”

“A..”

“Ngồi xuống đi!” Bố hờ thấy mẹ kế tái mặt thì dịu giọng, đưa tay ra hiệu cho mấy người làm đến dọn sạch đồ đổ vương vãi dưới sàn “Dì lỡ lời, các con đừng để ý!”

Lỡ lời?

Chỉ một câu đó là bỏ qua được mọi chuyện hay sao hả?

Hừ, nếu vậy còn cần pháp luật sao? Giết người xong chỉ cần nói mình lỡ tay rồi bảo họ đừng để ý là ok rồi!

Có lẽ là do thấy được tiềm năng của Ngọc Nhi to lớn hơn khả năng phát triển của một đứa con gái chỉ được cái mặt như tôi nên mới tỏ thái độ bảo vệ như vậy đây mà ..

Đúng là thương nhân có khác, cái gì mang lại lợi ích cho mình mới đáng nhắc đến. Còn không.. Đừng mơ!

Nhưng rốt cuộc nữ chính muốn làm gì khi xúc tiến sớm việc đến tập đoàn của gia đình làm việc ? Theo nguyên tác thì phải đến tận lúc cô nàng đi học đại học mới bắt đầu nhúng tay vào kinh doanh cơ mà?

Đó cũng là lúc đàn hậu cung nam phụ xuất hiện toàn bộ , nữ phụ Tịnh Nhi đã rút đài thê thảm và đang sống lê lét ở khu ổ chuột . Tuấn Anh thì mê đắm cô nàng , bố hờ thì bị mẹ kế quần lấy ngày đêm bỏ bê

công ty đi du lịch .. Thế nên rất nhanh Ngọc Nhi đã nắm trong tay cả tập đoàn khi tuổi còn rất trẻ, N nam phụ vì cô nàng mà tình nguyện giúp việc dưới trướng . Thậm chí còn tính kế cho tập đoàn này trở thành số 1 thế giới ...

Có thể là do Tuấn Anh đã đổi chiều không theo cô ta nữa , và một vài nam phụ khác cũng không còn đi đúng tuyến đường nên Ngọc Nhi đành xuất chiêu sớm ..

Điều này đối với tôi có lợi hay không?

Trời ạ!

Tự hỏi vấn đề này đối với đứa ngốc như tôi đúng là khó trả lời hơn cả lên trời!

“Hơn nữa .. Dì nói cũng đâu có sai?” Bồ hờ tiếp tục dùng bữa như chưa hề có chuyện gì xảy ra “Biết đâu, Tịnh Nhi lại kiếm được người chồng tốt!”

“Ý của bố là sao?” Tuấn Anh nhíu mày , liếc đồng hồ ăn bốc khói nghi ngút vừa được bưng đến .

“Thì là .. Chuyện chị và anh Kiên đó ạ!” Ngọc Nhi tự nhiên xen vào, vừa nói vừa cười vui vẻ “Anh Tuấn Anh , anh cũng thấy hai người họ đẹp đôi đúng không?”

“À..” Tuấn Anh nghe đến đây thì tâm lý vui vẻ hẳn lên. Đúng là đã đẹp còn khéo léo, nữ chính vạn người mê cũng không có sai!

“Đúng đấy!” Mẹ kế cũng thêm vào “Trung Kiên giúp đỡ Tịnh Nhi như vậy, còn nhiệt tình đưa đón , ánh mắt nhìn con bé còn nồng nàn tình cảm .. Rõ là đang yêu không lẫn đi đâu được!”

“Bọn con không có ..” Yêu gì chứ? Bọn này còn chưa tới mức đó đâu!!

“Hừm..” Bồ hờ thêm vào một câu , ngữ điệu đã có mấy phần thoải mái “.. Muốn yêu đương gì cũng được, miễn là đừng vác ba lô ngược về nhà này trước 18 tuổi!”

==”

Cạn lời ...

“Nhưng mà ..” Ngọc Nhi ngây thơ nhìn qua phía tôi, chẳng hiểu sao lúc ánh mắt có vẻ đơn thuần ấy lướt qua lại làm tôi lạnh hết gáy , cảm giác nguy hiểm rình rập “.. Chị Quỳnh Chi nói chị ấy và anh Trung Kiên đã có đính ước.. Vậy chẳng phải lại chị Tịnh Nhi trở thành tiểu tam phá hoại gia đình người khác hay sao??”

50. Chương 50

Quả nhiên là bữa cơm sóng gió..

Có mấy chục phút thôi và ngốn đến vài chương lật, tốn thời gian đọc quá mức!!

Tôi thở dài cảm thán, sau đó nhận ra toàn bộ ánh mắt của mọi người đều đặt lên người mình. Đó, nữ chính tỏa kim quang rồi , sáng tựa bóng đèn luôn! Nói một câu lập tức lật ngược được tình thế , vừa này còn là nguy cấp đối với mẹ con cô nàng, giờ đã trở thành bài toán khó giải với tôi .

Tiểu tam!

Tiểu tam cơ đấy!!

Lại lợi dụng chữ xéo mẹ Tịnh Nhi xen vào giữa bố hờ và mẹ kế đây mà. Chuyện của người lớn không tự đi mà giải quyết với nhau, cứ lấy đó làm dấu mốc đánh giá đám trẻ chúng tôi là thế nào?

Như kiểu cứ bố mẹ không hẳn hỏi thì con nhất định sẽ hồng , còn bố mẹ tử tế thì con chắc chắn sẽ ngoan vậy.. Đừng có quy chụp!

Hơn nữa, trong chuyện của bố mẹ và mẹ kế , còn chưa biết rõ ai đúng ai sai đâu!

“Thế là thế nào?” Bố hồ dưng đưa, nhìn trán nhìn tôi kiểu vô cùng thiếu kiên nhẫn “Con định là người thứ ba phá hoại hạnh phúc nhà người khác đấy à?? Giống như ..”

Sao?

Tự dưng dưng lại là thế nào??

Giống như mẹ của Tịnh Nhi sao hả???

Bao nhiêu năm tình cảm, còn có với nhau những hai đứa con đẹp như tranh thế này.. Vậy mà ông ta dám có ý ám chỉ mẹ Tịnh Nhi là kẻ thứ ba??

Nếu vậy cũng không cần treo cái ảnh mẹ Tịnh Nhi lớn dùng thế kia giữa phòng khách để làm màu đâu!!

Nhất định ông ta ở gần nữ chính và mẹ cô ta lâu nên bị hào quang bàn tay vàng che mắt rồi!!

Nhất định thế!!

Trời ơi!!

CMN!! Đợi chờ bao năm mới có bố, không ngờ lại cầu huyết đến mức vớ phải người bố kiểu này!!

Không phải bao nhiêu nàng xuyên thư nữ phụ đều có bố mẹ hiền lương thương con các thứ hay sao hả???

Ông trời thật bất công!!!

Vậy mới biết .. Xuyên thư cũng cần may mắn dữ lắm..

“Bố nói gì vậy?” Tuấn Anh nhú chặt lông mày, bàn tay cầm đưa xiết đến trắng bệch.

“Giống như ai cơ ạ?” Tôi cười dịu dàng, học vẽ mặt ngây ngô của em Ngọc Nhi hỏi lại. Quý độc giả yên tâm, vì bây giờ mị đã đẹp rồi, không còn xấu xí giống ngày xưa nữa nên làm hành động này đảm bảo chất lượng vô cùng! “Mẹ con? Bố ?? Hay là .. Di?”

“Hử?” Mẹ Ngọc Nhi thấy bố hồ bênh mình đang vui sướng ngồi một bên ăn uống, thấy tên mình được đọc lên lập tức quay ra “Con nói cái gì?”

“Hmm~ Thế nào là kẻ thứ ba hả bố?” Tôi vẫn cố giữ nụ cười tỏa sáng , làm bộ học sinh ham học mà hỏi “Là đang yêu một người sâu đậm sau đó vì hôn ước mà cưới một người khác? Hay là đợi vợ của người kia chết rồi lập tức chen chân vào làm bà hai??”

“Này.. Con ...” Di bực bội chỉ chỉ vào tôi , mặt mày đã có phần tái.

“A.. Còn cái này .. Người đàn ông lấy vợ rồi mà vẫn qua lại với tình cũ vì thương hại , vậy trong trường hợp này bà vợ là kẻ thứ ba hay là tình cũ mới là kẻ thứ ba vậy ạ??”

“Ta không qua lại với bà ấy khi mẹ con còn sống!!” Bố đứng phắt dậy, lớn tiếng thanh minh.

Này, tôi cũng chỉ hỏi vậy thôi, đâu có nói gì đến chuyện của các người? Đừng tự động giải thích như vậy, không vui đâu!!

“Mình .. Mình nói gì vậy??” Mẹ kể sững sờ sau đó nước mắt đã lăn lã chả trên mặt như những mưa, trong suốt và diễm lệ “Ngày đó mình còn nói em chờ ...”

“Thôi đi mẹ!” Ngọc Nhi nhú mày giật dây một cái, mẹ kể liếc qua cô nàng rồi nhìn sắc mặt bố hồ . Hiển nhiên ông ta không vui vì câu nói dối của ông ta bị bóc mẽ , mặt mũi nhăn lại như quả táo tàu.

Mẹ kể sống mấy chục năm lọc lõi như vậy sao không đoán được tâm tư ông ta thế nào, lập tức im bật, nước mắt lau khô nhanh như chưa từng chảy!

Hay nha

~Còn qua lại với nhau ngay lúc mẹ Tịnh Nhi còn sống!

Không biết ai đúng ai như thế nào, nhưng đàn ông có vợ còn gặp mặt, hứa hẹn với người phụ nữ khác thế này là không chấp nhận được rồi!!

“Haha~ Sao không khí căng thẳng quá vậy??” Tôi cười nhạt, cảm thấy mất khẩu vị vô cùng. Phải, là bực bội đến không muốn ăn chứ tuyệt đối không phải vì mì ăn hết đồ ăn rồi đâu!!

“Phải đó!” Tuấn Anh cay đắng kéo dài giọng, sự mỉa mai và một chút thất vọng ẩn phía sau nụ cười thâm kìa. Tôi biết, hình tượng người bố trong lòng anh trai sụp đổ rồi! Sụp đổ hoàn toàn!! “Tịnh Nhi cũng chỉ là không biết thì thôi thôi mà!”

“Chúng ta đi xa chủ đề lúc này quá rồi!” Ngọc Nhi khéo léo kéo lại không khí trong phòng ăn, nhưng có vẻ vô ích vì chẳng ai còn tâm trí đoái hoài đến cô nàng nữa.

“Aiii~ Nhưng mà anh Tuấn Anh này..” Xa thì càng hay chứ sao, cái chủ đề chó má cô khơi ra chỉ để hại chụy, dễ gì chụy cho nó sống! “..Chuyện tình của bố mẹ cũng vui quá ha~~ Sau này em còn muốn nghe nữa, anh kể cho em được không?”

“Vô ích! Chuyện đó anh cũng không rõ mấy!!”

“Ahaha~ Vậy em đành nghe đám người làm nói chuyện vậy! Họ hay bàn tán việc thiên hạ, biết nhiều lắm đó!”

“Chẳng lẽ con rảnh rồi đến mức đó sao??” Bố hờ đã khôi phục vẻ mặt ngàn năm như một, lớn tiếng phê bình “Cả ngày chỉ lo yêu đương rồi tám chuyện .. rồi sau này muốn trở thành người thế nào??”

“Giống như em Ngọc Nhi thôi ạ!” Tôi nhếch môi cười, nhìn nữ chính đang nhíu mày không hiểu chuyện gì “Bố nói xem, em ấy còn không phải là nghe người ta nói Quỳnh Chi và Trung Kiên là một đôi, sau đó quy chụp con là kẻ thứ ba trong khi con và Trung Kiên chẳng có quan hệ gì hết!!”

“Cái này .. ” Ngọc Nhi oan ức kêu lên, giọng sầu nào như muốn cào vào lòng người “Chị..”

Oan?

Oan thế sao??

Có mà oan thì Mày né đồ bitch!!

“Còn cả bố nữa kìa!” Tôi che miệng cười, tiếp tục định tội “Cũng là nghe thiên-hạ bàn tán sau đó chẳng cần biết đúng sai lập tức chụp mũ lên đầu người khác!”

“...”

“Chuyện đó thật vui , ha!!”

“Mày nói vậy là ý gì??” Bố hờ xiết chặt nắm tay, cúi mặt gần giọng. Bực bội sao hả? Ừ, mục đích của tôi đó, ông cũng làm tôi và Tuấn Anh bực bội hơi lâu rồi đấy thôi!! “Chả lẽ tao để ra mày lại không có quyền dạy bảo mày??”

“Theo con thì bố chỉ là người kiến tạo, mẹ mới là người ghi bàn !!” Tôi đứng dậy, kéo ghế muốn đi “Và bây giờ chẳng có ai dạy bảo theo cách hắt hủi ấy nữa đâu, con nghĩ bố nên đổi cách khác !”

“Cách khác? Cách khác cũng vô dụng với đứa xấc láo như mày thôi!” Một tiếng động mạnh mẽ vang lên, bộ đồ ăn bằng sứ trên bàn bị cái đập tay ấy của bố hờ hất văng lên “Xem đi, Ngọc Nhi có cần những phương thức đó đâu mà vẫn xuất sắc, mày mài giũa cả đời cũng không bằng móng chân em nó đâu!!”

“Bố đừng nói vậy!”

“Mình đừng khen con bé thế, Tịnh Nhi cũng đâu có tệ..” Mẹ kể và Ngọc Nhi đồng thanh xen vào, nhìn qua thì như muốn can ngăn bố hờ không cho ông ta mắng tôi nữa, nhưng thực chất là đang mượn chuyện này nâng sự cao thượng của mình lên.

“Đúng là con của kẻ thông minh thì cực kì thông minh, con của tên ngu ngốc thì vĩnh viễn cũng chỉ là một tên ngu ngốc!!!”

“Đứa ngu ngốc này.. Có một nửa gen di truyền của ông đấy!!”

Dám chửi chúng tôi như vậy??

Đùa dai quá rồi! Chạy đây cũng không phải thánh mẫu đâu mà nhịn nhục mãi được!!

Giải giang chứ gì?

Định nghĩa của việc giải giang là kiếm được nhiều tiền chứ gì?

Được!

Các người chống mắt lên mà xem đi!!

*Quạt khởi tử nào anh em ơi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-phu-theo-em-ve-nha>